

பொருரை

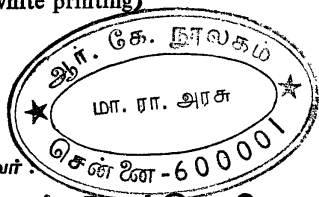
ஆசிரியர் :

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்,

M. A., L. T., M. O. L., PH. D.

தமிழ்த் துறைத் தலைவர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

(Paper used : 24 lbs. white printing)

வெளியிடுபவர் :

A.T.N. நாகலிங்கம் அண்டுகம்பெனி

புதுமண்டபம், மதுரை.

உரிமை பதிவு }
செய்யப்பட்டது }

விலை ரூ. 1-0-0

முதற் பதிப்பு, 1958.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1959.

*Approved for Class use by the Madras, Text-Book
Committee, [Supplement to part I-B of the Fort St.
George Gazette dated 13—5—1959 Page 21]*

முகவுரை

பொருநையாறு மேற்கு மலைத்தொடரில் உள்ள பொதிய மலையில் தோன்றிப் பாய்கிறது. இஃது இலக்கியங்களில் போற்றப்பெறும் சிறப்பை உடையது; தென் பாண்டிய நாட்டு மக்களுக்குச் செவிலித்தாயாக விளங்கி வருவது. இது கடலொடு கலந்த இடத்தில் கொற்கை என்னும் துறை முகப்பட்டினம் சங்ககாலத்தில் சிறந்து விளங்கியது.

இவ்வாறு தோற்றமெடுக்கும் மேற்கு மலைத்தொடரின் அமைப்பும் சிறப்பும், பொருநை ஆற்றின் போக்கும், அதன் கண் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ள அணைகளின் பயனும், பொருநை நாட்டு வரலாறும், பொருநைக்கரை ஊர்கள் பற்றிய விவரங்களும், பொருநை நாட்டு நாகரிகமும் இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாபநாசம், அம்பாசமுத்திரம், மணிமுத்தாறு நீர்த் தேக்கம் இவற்றை யான் பார்வையிட உதவியவரும் புகைப் படங்களை எடுத்து வழங்கியவருமாகிய அம்பாசமுத்திரம் டாக்டர். ஆழ்வார் ஐயங்கார், டாக்டர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்னும் இருவருக்கும் எனது நன்றி உரியது; கிருஷ்ண புரம், ஆதிச்சநல்லூர், ஸ்ரீவைண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி, கொற்கை என்னும் இடங்களை யான் பார்க்க உதவியவரும் புகைப்படங்களை எடுத்துத் தந்தவருமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம். கோட்டை இரா. இலக்குவன் அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரியது. இந்நூல் எழுதத் திருநெல்வேலி கெசட்டியர் முதலிய நூல்களை உதவிய பாளையங்கோட்டை செயின்ட்டு ஜானகல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு.ஆ. செவரத்தினம் M.A. அவர்களுக்கும், ஸ்ரீவைகுண்டம் வித்துவான் சங்கர நாராயணன் அவர்களுக்கும், அம்பாசமுத்திரம் வித்துவான் வை. குஞ்சிதபாதமையர் அவர்களுக்கும், தென்காசி வித்துவான் மா. குற்றூலம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியதாகுக.

ஆசிரியர்

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	மேற்கு மலைத்தொடர்	1
2.	பொருநையாறு	12
3.	அணைக்கட்டுகள்	29
4.	பொருநை நாட்டு வரலாறு	42
5.	பொருநைக்கரை ஊர்கள்—I	48
6.	பொருநைக்கரை ஊர்கள்—II	65
7.	பொருநைக்கரை ஊர்கள்—III	82
8.	பொருநைக்கரை நாகரிகம்	100

1. மேற்கு மலைத்தொடர்

மேற்கு மலைத்தொடர்

இன்றுள்ள மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, நாஞ்சில் நாடு என்னும் நிலப்பகுதிகளைக் கொண்டதே பழைய பாண்டியநாடு. பழைய கால முதல் இன்றளவும் இந்நாட்டின் மேற்கு எல்லையாக இருந்து வருவது மேற்கு மலைத்தொடராகும். இத்தொடர் மதுரை மாவட்டத்திலிருந்து ஏறத்தாழக் கன்னியாகுமரி வரையில் சில இடங்களில் வளைவாகவும் நெளிவாகவும் அமைந்துள்ளது; திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள தென்காசித் தாலுகாவில் சிறிது வளைவாகக் காணப்படுகிறது; அதற்கு அப்பால் பாபநாசம் வரையில் நேராகவும், பின்பு தென்கிழக்கில் வளைவாகவும் அமைந்திருக்கிறது; பன்னிரண்டுகல் தொலைவிற்குப் பிறகு கடல் வரையில் தெற்கு நோக்கி அமைந்துள்ளது.

உயர்ந்த குடுமிகள்

பொருநையாறு பாயும் சமவெளியில் எப்பகுதியிலிருந்து பார்ப்பினும், மாண்பு மிக்க இம் மலைத்தொடரின் காட்சி விழிகட்கு விருந்தளிப்பதாயிருக்கின்றது. சிவகிரியிலிருந்து தென்காசித் தாலுகாவின் வட எல்லை வரை இத்தொடர் ஐயாயிரம் அடிவரை உயர்ந்து காணப்படுகிறது. சில இடங்களில் ஐயாயிரம் அடிக்கு மேலும் உயரமுள்ள குடுமிகள் (சிகரங்கள்) காணப்படுகின்றன. சிவகிரியை அடுத்த

துள்ள இத்தொடரின் உச்சி ஏறத்தாழ 5,700 அடி உயரமுள்ளது. புளியங்குடியை அடுத்துள்ள மலையின் உச்சி ஏறத்தாழ 6,300 அடி உயரமுள்ளது; கிருஷ்ணபுரத்தை அடுத்துள்ள மலையுச்சி 5,900 அடி உயரமுள்ளது; இதற்குத் தென்புறம் செல்லச் செல்ல, ஆரியன்காவுக் கணவாய் வரையில் உயரம் குறைந்து காணப்படுகிறது.

கணவாய்க்கு அப்பால்

இக்கணவாய்க்கு அப்பால் இத்தொடர் படிப்படியாக உயர்ந்து செல்கிறது. ஐந்தருவியாறு பாயும் மலைப்பகுதியின் உயரம் ஏறத்தாழ 5000 அடியாகும். குற்றூல அருவிக்கு மேலுள்ள 'பஞ்சந் தாங்கி' என்னும் மலையின் உச்சி ஏறத்தாழ 5,100 அடி உயரமுள்ளது. தென்காசி, அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாக்களின் எல்லையில் அமைந்துள்ள 'மத்தளம் பாறை' என்னும் இடத்திற்கு மேல் உள்ள மலைப்பகுதி உயரத்தில் சிறிது தாழ்ந்துள்ளது. இவ்விடத்தில் இம் மலைத் தொடர் அகற்சி அடைகின்றது; பாபநாசத்திற்கு மேலுள்ள மலைப் பகுதியில் நெருக்கமடைகிறது. அடிவாரத்தில் சிறு சிறு குன்றுகள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுக்குப் பின் உயரமான குன்றுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுக்கிடையில் அகன்ற பள்ளத்தாக்குகளும், இங்கும் அங்குமாக மிகப் பரந்த பீடபூமிகளும் அமைந்துள்ளன. இவற்றுக்கப்பால் வானளாவிய மேற்கு மலைத்தொடர் கண்ணுக்கினிய காட்சியை அளிக்கின்றது.

பொதிகை மலை

இது பொதிய மலை, பொதியில் எனவும் பெயர் பெறும். மேற்கு மலைத்தொடரில் அகத்திய மலை என்

பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது ஏறத்தாழ 6,125 அடி உயரமுள்ளது. 'ஏக பொதிகை' என்றும் இஃது அழைக்கப்படும். 'அகத்திய முனிவர் தமிழ் மருத்துவ நூலையும், தமிழிலக்கண நூலையும் எழுதிய பின்பு இம் மலையைத் தம் வாழிடமாகக் கொண்டார்; மக்கள் நலனைக் கருதி இம் மலையிலிருந்து இறங்கிப் பாயும்படி பொருநையாற்றைப் படைத்தார்,' என்பது செவி வழிச் செய்தியாகும். அகத்தியர் வாழிடமாகக் கொண்டதால் இம்மலை 'அகத்தியமலை' எனப்பெயர் பெற்றதாம். கூம்பிய பொட்டலத்தைத் தலைகீழாக வைத்தாற்போன்ற அமைப்பை உடைய இம்மலை, மேற்கு மலைத்தொடரிலேயே குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாகும். இது பருவ காலத்தில் பல வாரங்கள் தொடர்ந்தாற்போல மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். இம்மலை வடகிழக்குப்பருவக் காற்று, தென் மேற்குப் பருவக்காற்று ஆகிய இரண்டின் பயனையும் பெறுகின்றது.

பொதிகைக்குத் தெற்கே

அகத்திய மலைக்குச் சிறிது தெற்கே கஜந்தலைப் பொதிகை என்னும் மலைப்பகுதி உயர்ந்து காணப்படுகிறது இப்பகுதியில் ஐந்து குடுமிகள் இருத்தலால், இப்பகுதி இப்பெயர் பெற்றது. கஜந்தலைப் பொதிகைக்கப்பால், மேற்கு மலைத்தொடர் நான்குநேரி எல்லை வரையில் தென்கிழக்காக அமைந்துள்ளது; அங்கு இத் தொடர்மலை விட்டு விட்டு அமைந்துள்ளது; பல இடங்களில் செங்குத்தாகவும் இருக்கின்றது. திருக்குறுங்குடிக்கு மேல் இத் தொடர் ஏறத்தாழ 6000 அடி உயரம் உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. திருக்குறுங்குடிக்கு அருகில் இம் மலைத்தொடரின் ஒரு பகுதிக்கு 'மகேந்திர மலைத்'

தொடர்' என்னும் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. இம் மகேந்திர மலைத்தொடர் வரவர உயரத்தில் குறைந்து முடிகிறது. பனைக்குடிக்கப்பால் இத் தொடர் மீண்டும் படிப்படியாக உயர்ந்து, ஆரல்வாய்மொழிக் கணவாய் வரையில் செல்லுகிறது. இத் தொடரின் இறுதிக் குன்று என்று சொல்லப்படுவது கன்னியா குமரிக்குச் சிறிது மேற்கே கடலிலிருந்து இரண்டு அல்லது மூன்று கல் தொலைவில் உள்ளது. இக் குன்று முடிய இதுகாறும் கூறப்பெற்ற மலைத் தொடர் முழுமையும் மேற்கு மலைத் தொடர் என்றே பெயர் பெறும்.

காடுகள்

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரத்து ஏழுநூற்றுக்கு மேற்பட்ட பலவகை மருந்துச் செடிகள் பொதிகை மலைப்பகுதியில் காணப்படுகின்றன என்று மருத்துவ நிபுணர் கூறுகின்றனர் மலைத்தொடரில் தேக்கு நன்கு பயிராகின்றது. விறகுக்குரிய மரங்களும் காடுகளில் கிடைக்கின்றன. கோங்க மரம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. வானூற ஓங்கி வளம்பெற வளர்ந்துள்ள மரங்கள் இத்தொடர் மலையை ஆங்காங்கு அழகு செய்கின்றன. கற்புடைய மங்கையர் தத்தம் காதற் கணவரே கதியெனப்பற்றிக் கொண்டிருப்பது போல, ஆங்காங்கு உள்ள மரங்களைக் கொடிகள் சுற்றி வளரும் காட்சி கண்டு மகிழத் தகுவது. பலவகை வண்ணமலர்கள் செடிகளிலும் மரங்களிலும் பூத்து இயற்கை அன்னையின் எழிலை மிகுத்துக் காட்டுகின்றன. மலைமீது பெய்யும் மழை நீர் மலைச் சரிவுகளின் வழியே பேரொலி செய்துகொண்டு ஆங்காங்கு அருவியாக ஓடும் காட்சி விழிகட்கு விருந்தாக அமைந்துள்ளது.

கவின் பெறுகாட்சி

பொருளையாறு பாயும் சமவெளியிலிருந்து பார்ப்பின், மேற்கு மலைத்தொடர் பச்சைப் பசுங் கொண்டலான திருமால் போல் காட்சி அளிக்கின்றது. அம்மலைப் பகுதியிலிருந்து கீழிறங்கி வரும் அருவிகள், அப்பெருமானது மார்பில் அணிந்த மலர் மாலைகளை ஒத்திருக்கின்றன. மலையில் ஆங்காங்கே மலர்ந்துள்ள செந்நிற மலர்கள், அப்பெருமானது கண்கள், வாய், கைகள், உந்தி, திருவடிகள் போலக் காட்சி அளிக்கும். பச்சை நிற மரம், செடி, கொடிகளைத் தன்மீது பெற்றுள்ள இம்மலைத் தொடர், பச்சை நிறப் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு மலையரசி படுத்திருப்பது போன்ற காட்சியை நினைவூட்டும். மலைமீது புலிகளின் உறுமலும், யானைகளின் பிளிறலும், கரடிகளின் உறுமலும், காட்டு எருமைகளின் முழக்கமும், அருவிகளின் ஆரவார ஒலியும் அமைதி நிலவும் வாளைப் பிளந்து செல்லும்.

தோட்டங்கள்

இந்நாட்டில் ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்னர் மலையின் சில பகுதிகள் பயிர் செய்வதற்கு ஏற்றவாறு பண்படுத்தப்பட்டன; அவற்றில் காப்பி, தேயிலை முதலியன பயிராக்கப்பட்டன; இன்றும் பயிராக்கப் படுகின்றன. இத்தகைய பெருந் தோட்டங்கள் பொதிய மலைப்பகுதியிலும், மகேந்திர மலைத் தொடர்ப்பகுதியிலும் இருக்கின்றன. மதுரை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த மேற்கு மலைத்தொடர்ப் பகுதியிலும் ஏலக்காய்த் தோட்டங்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. பல வகை வாழைத் தோட்டங்களும் வளமாக இருக்கின்றன; பலாத் தோப்புக்கள் பலவுண்டு. இவற்றிற் கிடைக்கும் பழங்களும், காப்பி, தேயிலை, ஏலக்

காய் முதலியனவும் விற்பனை யாகின்றன. பண்படுத்தப்பட்ட மலைச் சரிவுகளில் கிழங்கு வகைகளும் பயிராகின்றன.

இலக்கியத்தில் பொதிகை

திருமலை நாயக்கர் என்பவர் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையை ஆண்டு வந்தார். அப்பொழுது வாழ்ந்த குமர குருபர அடிகள், தாம் இயற்றிய மீனாட்சி அம்மை குறம் என்னும் நூலில் பொதிய மலைச் சிறப்பைக் கற்பனை நயம்படப் பாடியுள்ளார். பொதிய மலைக் குறத்தி தன் மலைவளத்தைக் கூறுவதாகப் பல செய்யுட்கள் அந்நூலில் அமைந்துள்ளன. அச்செய்யுட்களின் திரண்ட பொருளைக் கீழே காண்க :

“நான் வாழும் பொதிய மலை திங்களைத் தன் முடியில் சூடிக்கொள்ளும் அளவிற்கு உயர்ந்தது ; மூகில்கள் மிகுதியாகச் சூழப்பெற்றது ; தமிழ் முனிவனாகிய அகத்தியன் வாழும் பெருமையுடையது ; அங்கயற்கண்ணி அம்மையின் திருவருள் பெருக்கெடுத்து வருவது போல அருவி நீர்ப் பெருக்குடையது. ¹ எங்கள்மலையில் மதம் பொருந்திய களிறுகள் பிளிறும் ; பாண்டியன் தமிழும் இளந் தென்றலும் கலந்து விளையாடும். பொதிய மலை பொன்மயமான குடுமிகளை உடையது. இம்மலையிற்றான் தென்றல் வளருகின்றது ; வடகலையும் தென்கலையும் ஒன்றாகப் பயில்கின்றன ; குன்றுதோறும் குமரன் விளையாடுகின்றான் : பொன்னும் ஒன்பது வகை

1 “திங்கண்முடி குடுமலை தென்றல்விளை யாடுமலை தங்குமுயல் சூழுமலை தமிழ்முனிவன் வாழுமலை அங்கயற்கண் அம்மைதிரு வருள்சுரந்து பொழிவதெனப் பொங்கருவி தூங்குமலை பொதியமலை யென்மலையே.”

மணிகளும் விளைகின்றன. இம்மலையின் சிறப்பு நோக்கி அங்கயற்கண் அம்மை அகமகிழ்கின்றாள்.

“இம்மலையில் சிங்கமும், ஆண் யானையும் அம்மையின் திருவருளால் பகைமை நீங்கி ஒரு பக்கம் விளையாடும்; மற்றொரு பக்கம் சினப்புலியும் மடப்பிணையும் விளையாடல் புரியும்; கொடிய கரடி மானுடன் வேறொரு பக்கம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்; விடங்கொண்ட பட நாகமும் மடமயிலும் மற்றொருபால் விருந்து அயரும்.

குறவர் குடியிருப்பு

“குன்றக் குறவராகிய நாங்கள் வாழ்கின்ற இடம் குறிச்சி எனப் பெயர் பெறும்; எங்கள் குடிசைகளின் முன் உள்ள பாறைகளின் மீது புதிய தினை காய்ந்து கொண்டிருக்கும்; அப்பாறையிலேயே உரல் அமைந்திருக்கும்; நாங்கள் அவ்வுரலில் தினை முதலிய தானியங்களைப் பெய்து, சந்தன உலக்கை கொண்டு குற்றுபோம். வலைகளும், வார்களும் குடிசையின் முன் இறப்பில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். நாங்கள் துடிமுரசு என்னும் தோற்கருவிகளை ஒலிக்கக்கேள்வோம். எங்கள் வீட்டுக் கொல்லைகளில் பெண் மானும், பெண் யானைக்குட்டியும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். புலியும் புல்வாயும் நட்புடன் பழகும்; கற்பிளவுகளில் வரிவேங்கையும் மானும் ஒன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கும். கரிய மலைச் சரிவுகளில் வெண்ணிற அருவிகள் பேரொலியோடு வழிந்து இறங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

குறவர் தொழில்கள்

“நாங்கள் வள்ளிக் கிழங்குகளைக் கல்லிளடுப்போம்; முல்லைக் கொடியில் குறிஞ்சி மலர்களை வைத்துத்

தொடுத்துக் கூந்தலில் சூடிக்கொள்வோம்; பழச் சாற்றையும் தேனையும் கலந்து பருகுவோம்; பசிய தழைகளையும் மரவுரியையும் ஆடையாகச் செய்து உடுத்துக்கொள்வோம்; செழுந்தினை மாவும் நறுந்தேனும் கலந்து விருந்தினருக்கு உண்ணக் கொடுப்போம்; புலித்தோலாகிய படுக்கையில் உறங்குவோம்; காலையில் எழுந்து கயற்கண்ணியில் காலில் விழுந்து எங்கள் தீவினைகளைப் போக்கிக்கொள்வோம். ²

மலைவாணர் : பலியர்

மேற்கு மலைத்தொடரில் பலியர், காணியர் என்னும் இருவகுப்பினர் வாழ்கின்றனர். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சங்கர நயினார் கோவில் தாலாகாவை அடுத்துள்ள மலைப்பகுதிகளில் பலியர் வாழ்கின்றனர். இவ்வினத்தார் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள வருஷ நாட்டுப்பள்ளத்தாக்கிலும் இராமநாதபுர மாவட்டத்திலும், சீவில்லிபுத்தூர்த்தாலாகாவை அடுத்த மலைப்பகுதிகளிலும் மிகப் பலராக வாழ்கின்றனர். இவர்கள் சதுரமான முகமும், தடித்த உதடுகளும், பரந்த தலைமுடியும் உடையவர்; குட்டையானவர். ஆடவரும் பெண்டிரும் முழங்காலுக்கு மேல் சிறிய அழுக்கடைந்த துணியை உடுத்தியிருப்பர். இம்மக்கள் நீராடுவதில்லை; சிதைந்த

2 "புல்வாயின் பார்வையைவெம் புலிப்பார்வை யிணங்கும் புதுத்தினைகல் லுரற்பாறை முன்றில்தொறும் உணங்கும் கல்விடரில் வரிவேங்கை கடமாளை நுறங்கும் கருமலையில் வெள்ளருவி கறங்கிவழிந் திறங்கும் சில்வலையும் பல்வாரும் முன்னிறப்பில் தூங்கும் சிறுதுடியும் பெருமுரசும் திசைதொருநின் றேங்கும் கொல்லையில்மான் பிணையுயிளம் பிடியும்வினை யாடும் குறிச்சியிங்கள் குறச்சாதி குடியிருப்ப தம்மே,"

ஒருவகைத் தமிழில் பேசுகின்றனர் ; மலைக்குகைகளிலும் இயற்கையாக அமைந்த குடைவுகளிலும் வாழ்கின்றனர் ; சில இடங்களில் தேக்கமர இலைகளால் கூரை அமைத்துக் குடியிருக்கின்றனர்.

இவ்வினத்தார் பலவகைக் கிழங்குகளையும், காட்டுக் காய்கனிகளையும் உண்டு வாழ்கின்றனர். அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான காடுகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்தவர் பொருட்டுக் கிழங்குகளையும், ஏலக் காயையும், தேனையும் மெழுகையும் சேகரித்துக் கொடுப்பர் ; தம்வேலைக்குப் பதிலாக அவர்களிடமிருந்து தானியங்களைப் பெறுவர் ; அவற்றைச் சமைத்து உண்பர் ; தேன் எடுப்பதற்காக மிக உயர்ந்த பாறைகளிலும் அஞ்சாது ஏறுவர் ; ஓர் எஃகுத் துண்டையும் பஞ்சையும் கொண்டு நெருப்பை உண்டாக்குவர் ; இவருள் மலைச் சரிவுகளிலுள்ள தோட்டங்களைக் காவல் காத்து ஊதியம் பெறுபவரும் உண்டு. இவருட் சிலர் கிறித்தவராகவுள்ளனர். அவர்கள் ஓரளவு உடைச் சிறப்புடன் காணப்படுகின்றனர்.

இம்மக்கள் குறிப்பிட்ட மலைப்பகுதியில் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு இனி ஒன்றும் கிடைக்காது என்பதை அறிந்தவுடன் வேறு இடத்திற்குக் குடிபோவர் ; சில சமயங்களில் உணவுக்குரிய மான் முதலிய விலங்குகளையும் பறவைகளையும் வேட்டையாடுவர். இவர்கள் கால் நடைகளை வளர்ப்பதில்லை ; பயிர்த் தொழிலும் செய்வதில்லை. இவர்களிடையே நடைபெறும் திருமணத்தில் எவ்விதச் சடங்கும் செய்யப்படுவதில்லை ; மணநீக்கம் உண்டு ; ஒருவன் பலபெண்டிரை மணத்தல் வழக்கம். இவ்வினத்துப் பெண்கள் ஆடவரைப் போலவே உழைத்து வேலை செய்பவர். குழந்தையை

உடைய தாய், இடத்தோளில் ஏனை போலக் கட்டிக் குழந்தையை எடுத்துச் செல்வாள். வேலை செய்யப் பயன்படாதவரும் மிக்க வயதானவரும் மற்றவர் போல் கவனிக்கப்படுவதில்லை. இவர்களுக்கு இனத்தலைவன் என்று ஒருவன் இல்லை. ஒவ்வொருவனும் தன் குடும்பத்தில் உண்டாகும் சச்சரவுகளைத் தானே தீர்த்துக்கொள்வான்.

பொருளையாறு தோன்றும் பொதிகைமலையிலும் பலியர் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் பொருளையாற்று நீரை அசுத்தப்படுத்துவதில்லை. ஆற்றுப் போக்கில் நீராடும் மக்களை எண்ணியே இவர்கள் தண்ணீரை அசுத்தப்படுத்துவதில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

காணியர்

இவ்வினத்தார் எளிமையும் நேர்மையும் உடையவர்; ப்லியரைவிட எல்லாத் துறைகளிலும் முற்போக்கானவர். இவர்தம் குடியிருப்புகளுக்கு 'வாடி' என்பது பெயர். மக்களும் விலங்குகளும் நடமாடாத மலைப்பகுதிகளில் இவர்தம் இருக்கைகள் அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு குடிசையும் மூங்கிலாலும் புல்லாலும் சமைந்திருக்கும்; இவர்கள் தம் குடியிருப்பைச் சுற்றிலும் பயிர் செய்து வாழ்வர்; சோளம், மிளகாய், வாழை முதலியவற்றைப் பயிரிடுவர்; சில கிழங்கு வகைகளைக் கல்லி எடுத்து உண்பர். இவர்கள் கஞ்சாவைப் பயிரிட்டுப் புகைப்பர்; பனங்களை உண்பர். தங்கள் வாழிடம் இனிப் பயிர் செய்ய ஏற்றதன்று என்பதை அறிந்தவுடன், இம் மக்கள் வேறு இடத்திற்குக் குடியேறுவர்.

இவருட் சிலர் கிறித்தவராகிக் குடியானவர் போலப் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவ்

வினத்தார் காட்டு வழிகளைக் காட்டுவதில் சிறந்தவர்கள் ; ஒருவருக்கு அடங்கி வேலை செய்வதில் விருப்பமில்லாதவர் ; வில் அம்புகளைக் கையாளுகின்றனர். ஒவ்வொரு குடியிருப்புக்கும் பரம்பரைத் தலைவன் உண்டு. மற்றவர் அவனுக்கு முற்றிலும் அடங்கி வாழ்கின்றனர். மாடசாமி, சொரி முத்தையன், சாஸ்தா முதலிய சிறு தெய்வங்கள் இவர்தம் வணக்கத்திற்குரியவை. அடர்ந்த காடுகளில் ஆள் நடமாட்டமில்லாத இடங்களை ஆவிகளின் உறைவிடம் என்று இம்மக்கள் கருதுகின்றனர். திருமண ஒப்பந்தம் இவர்களால் மதிக்கப்படுகின்றது ; ஆயினும், மணநீக்கம் உண்டு. இவர்கள் தமிழ், மலையாளம் கலந்த ஒரு மொழியைப் பேசுகின்றனர். இவ்வினத்தார் மேற்கு மலைத் தொடரின் மேற்குப் பகுதியிற்றான் மிகப் பலராக வாழ்கின்றனர்.

2. பொருநையாறு

இலக்கியத்தில் பொருநை

இராமாயணத்தில்

பொருநையாறு இராமாயணத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சக்கிரீவன் சீதையைத் தேடப் புறப்பட்ட வானர வீரரிடம், “அகத்திய முனிவரது இசைவுடன் நீங்கள் முதலைகள் நிறைந்த பெரிய தாம்பரபர்ணி ஆற்றைக் கடந்து செல்லுங்கள். காதலனுடன் செல்லும் காதலி போல அது தன் நீருடனும் பிற பொருள்களுடனும் சென்று கடலிற் கலக்கின்றது. அதைக் கடந்து சென்றால், தங்கக் கதவுகளையுடைய பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரைக் காண்பீர்கள்,” என்று கூறியுள்ளான். வியாச பாரதத்திலும் பொருநையாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருவிளையாடலில் பொருநை

“கார்மேகங்கள் பொதிகை மலைமேல் கூடி மழையைப் பொழிந்தன. மலையிலிருந்து ‘இழும்’ என்னும் ஒலியோடு வெள்ளிய அருவிகள், புறப்பட்டு விழத்தொடங்கின. பொதியமாகிய மலைமடந்தை ‘தண் பொருநை’ என்னும் பெண்மகவு பெற்றாள். அப்பெண்மகவு முல்லை நிலத்தின்கண் தவழ்ந்து இனிய பாலைப் பருகியது; பின்பு அதனின்றும் நீங்கி மெல்லக் காலால் (கால்வாயாகச்) சென்று வயல்களோடு விளையாடியது; அதன் பாய்ச்சலால் மருத நிலத்தில் வாழை மரங்கள் வளம் பெற்றன; மாமரங்கள் மலர்ச்சி பெற்றன; தென்னை மரங்கள் இளநீரைப் பெற்றன; கூந்தற் பனைகள் குதூகலித்

தன ; தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ச்சி பெற்றன ; அவற்றில் இருந்த மதுவை உண்ண வண்டுகள் வட்டமிட்டன.

“ இங்ஙனம் மருத நிலத்தை வளப்படுத்தித் தானும் மங்கைப் பருவம் அமைந்த இப்பொருரை, நீண்ட தாமையாகிய வேலியையுடைய நெய்தல் நிலத்தைச் சூழ்ந்த சோலையில் தங்கியது. ஆற்றின் இருகரைகளிலும் உள்ள மலர்களிலிருந்து சிந்திய மலர்கள் அம்மங்கைக்கு மாலைகளாகக் காணப்பட்டன. வெள்ளத்தில் தோன்றிய நுரை அவளுக்குப் போர்வையாக அமைந்தது. ஆற்றில் அடித்து வரப்பட்ட பொன்னும் மணியும் அவளுக்குப் பொன்னரி மாலை யாகவும் மணிகள் பதித்த மாலையாகவும் விளங்கின. இத்தகைய பொலிவோடு அன்னநடை நடந்து சென்ற பொருரை என்னும் மங்கை நல்லாள், கடலாகிய தன் கணவனோடு சேர்ந்துகொண்டாள்.”

ஆற்று வெள்ளம்

“ கீழ் மக்களிடத்தில் உள்ள பொருள், இம்மை மறுமைப் பயன்களில் அவா நீங்கிய யோகியர் கைப் படிந் குற்றத்தின் நீங்கித் தூய்மை அடைதல்போல, இயற்கையில் உவர்ப்புடைய கடல்நீர், மேகத்தின் கைப்பட்டவுடன் உவர்ப்பு நீங்கி உலகத்து உயிர் கட்கு அமுதமாகிறது. இங்ஙனம் அமுதமாக மாறிப் பொழிந்த மழைநீர் பொருரை ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து வருகின்றது. அதன் அலைகள் குவளை முதலிய மலர்களைக் கரைகளில் ஒதுக்குகின்றன ; இரண்டு கரைகளிலும் சங்குகளைச் சிதறச் செய்கின்றன. ஆற்று வெள்ளம் பக்கங்களில் சூழ்ந்த காஞ்சி மரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு கரை உடையும்படி செல்கின்றது.

“ இங்ஙனம் விரைந்து செல்லும் வெள்ளம் தனக்கு இருபுறங்களிலுமுள்ள சிவன் கோவில்களில் நெருங்குகின்றன ; முல்லை நிலத்திலுள்ள ஆவின்பால், தயிர், நெய், கோநீர், சாணம் என்பவற்றையும் தேனையும் தன் அலைகளாகிய கைகளால் முகந்து கோவில்களுள் வீசுகின்றது ; கஸ்தூரியையும் சந்தனத்தையும் பூசுகின்றது ; நறிய மணமுள்ள மலர்களைத் தூவுகின்றது. இச்செயல்களால், பொருரை வெள்ளம், சிவபூசை செய்யும் அடியார்களை ஒத்திருக்கிறது. அவ்வெள்ளம் மலைகளிலுள்ள மணி, பொன், வைரம் குழை முதலியவற்றை வயல் வளம் சிறந்த மருத நிலத்தில் நிரப்புகிறது ; அரைப்பட்ட அகிலையும் சந்தனத்தையும் சேர்க்கிறது ; தன் நன்னீரால் இனிய அமுதத்தினை உண்பிக்கிறது. அஃதாவது, பொருரை வெள்ளம் மேலே சொல்லப்பெற்ற மணி, பொன் முதலியவற்றைப் பூட்டி, அகிலையும் சந்தனத்தையும் பூசி, இனிய அமுதத்தினை உண்பித்து, மருத நிலமாகிய மங்கையை, அவளது பருவத்திற்கு ஏற்றவற்றை ஆராய்ந்து, செவிலித் தாயைப் போல வளர்க்கின்றது என்பதாம்.

“ வேதம் முதலிய நூல்கள், சிவபெருமானை எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் என்றும், திருநீறு முதலிய சாதனங்களை வீடுபேற்றிற்கு வழி என்றும் கூறும். அங்ஙனம் கூறுதலை அறிந்தும் தெளியாதவரின் அறிவு கலக்கத்தை அடையும். அது போலப் பொருரை வெள்ளம் முதலில் கலக்கத்தை அடைகிறது. நூல்கள் கூறும் முறையால் வீட்டினை உணர்ந்த பெரியோர் அறிவு தெளிந்து இருப்பது போலச் சில நாட்களுக்கும் பின்பு பொருரை நீர் தெளிவை அடைகின்றது. வேதத்திலிருந்து அறுபத்து நான்கு கலைகள் கிளைத்துள்ளன. அவை

போலப் பொருரை வெள்ளத்திலிருந்து பல கால்கள் கிளைத்துச் செல்லுகின்றன ; சென்று சோலைகளிலும் கழனிகளிலும், ஓடைகளிலும் பிற இடங்களிலும் சேருகின்றன ; சேர்ந்து, சிவனடியார் உள்ளத்தில் நிறைந்துள்ள அன்புபோல மேற்சொல்லப்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் நிரம்புகின்றன.

“ அழிவில்லாச் சிவசக்தி ஒருத்தியே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் நடத்தும் பொருட்டு வெவ்வேறு பெயர்களில் உருவங்கள் தாங்கி நிற்கின்றன. அவள் போலவே கடல் நீர் ஒன்றே பொருரை ஆறாகவும், கால்வாய், குளம், கிணறு, அகழி எனவும் பெயர்கள் வேறுபட்டுப் பல்வேறு உருவங்களில் நாட்டு உயிர்களை வளர்க்கின்றது.

உழவர் செயல்கள்

¹ உழவர்கள் அழகிய ஏரைப்பூட்டி மருதப் பண்களைப் பாடிக்கொண்டே வயல்களை உழுகின்றனர். தாய்மார் வாயிலிருந்து வருகின்ற கனிவோடு கூடிய பாடலுக்கு மனம் மகிழ்கின்ற சிறுவர்களைப் போல, ஏரில் பூட்டப்பெற்ற எருதுகளும், எருமைக்கடாக்களும் மனம் மகிழ்ந்து தம் உடல் வருத்தத்தை மறந்து உழைக்கின்றன. உழவர்கள் ஏர்களில் பல நிறங்களுடைய எருதுகளைப் பூட்டி உழுகின்றனர் ; வேறு சிலர் நீரினைக்கட்டிச் சேறாக்குகின்றனர் ; மற்றும் சிலர் கடவுளை வணங்கிச் செந்நிறமுடைய நெல் விதைகளை விதைக்கின்றனர் ; மேலும் சிலர் நாற்று

1 “ அன்புறு பத்தி வித்தி ஆர்வநீர் பாய்ச்சந் தொண்டர்க்கு) இன்புரு வான ஈசன் இன்னருள் விளையு மாபோல் வன்புறு கருங்கால் மள்ளர் வைகலுஞ் செவ்வி நேசக்கி நன்புல முயன்று காக்க விளைந்தன நறுந்தண் சாவி.”

நடுகின்றனர் ; சிலர், பகைவரைப் போலப் பகை செய்கின்ற களைகளைக் களைகின்றனர்.

“ பண்ணை வெல்லுகின்ற இனிய மொழிகளை யுடைய உழத்தியர், தங்கள் பவளம் போன்ற சிவந்த வாய்க்குச் செவ்வல்லி மலர்களைப் பகை என்றும், தம் கண்களுக்குச் செங்குவளை மலர்களும் கருங்குவளை மலர்களும் பகையாயுள்ளன என்றும், தங்கள் அழகிய மூகத்திற்குத் தாமரை மலர்கள் பகையாக உள்ளன என்றும் கருதி, அவைகளை வயல்களிலிருந்து களைகின்றனர். “ ஐயம் திரிபு ஆகிய குற்றம் நீங்கக் கற்றவர் இயற்றிய நூலில் உள்ளடங்கி இருக்கும் பொருள் போல, வளர்கின்ற கருவானது அடங்கி இருக்கிறது. சிறந்த நூற்பொருளின் அளவை உணர்த்துகின்ற கருத்துரையின் தோற்றம் போலக் கருவெளித் தோன்றுகிறது ; இலக்கண வரம்பு அமைந்த கல்வி நிறையப் பெறாத புன்கவிஞர் தலைநிமிர்ந்து இருத்தல் போலக் கரு தலை எடுத்து நிற்கின்றது, மேலே கூறப் பெற்ற நூலின் உரைபோலப் பயிர் தலைநிமிர்ந்து காணப்படுகின்றது. கற்புடைய மகளிர் தலைவணங்கி இருத்தல் போலச் சில நாட்களுக்குப் பின்பு பயிர் தலைசாய்த்து நிற்கின்றது. அன்பு மிக்க பக்தியாகிய வித்தை விதைத்து, விருப்பமாகிய நீரைப் பாய்ச்சி நின்ற அடியவர்க்கு இறைவனது திருவருளாகிய பயன் விளைகின்றது. அதுபோல, உழவர் நாள் தோறும் பருவம் பார்த்து நல்ல விளைபுலன்களை முயற்சியோடு பாதுகாத்தலால் சிறந்த நெற்பயிர் விளைகின்றது.

“ உழவர் பிறை வடிவில் அமைந்த அரிவாளைக் கையிலேந்தி வெண்ணெல், செந்நெல் விளைவுகளை வேறு வேறாக அறுத்துக் கற்றைகளாக்கி, நெற்

களத்தில் பெரிய போர்களாகக் குவிக்கின்றனர்; பின்பு வைக்கோலை நீக்கிப் பதர் போகத் தூற்றி, நெல்லைப் பொலிகளாகக் குவித்து, ஊர்த் தேவதைகளுக்கும் வறியவர்களுக்கும் வரையறுத்தபடி கொடுக்கின்றனர்; எஞ்சிய நெல்லை அளக்கின்றனர்; அதனில் இறைப்பொருளாக ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுக்கின்றனர்; மிகுதியை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு போய்த் தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றம் இவர்களை உண்பித்துத் தாமும் உண்ணுகின்றனர்.

பொருநையாறு

பொருநையின் போக்கு

நெல்லை மாவட்டத்தின் ஆறுகள் பல மேற்கு மலைத் தொடரிற்றான் தோற்றமாகின்றன. பொருநை இம்மாவட்டத்தின் முக்கிய ஆறு. இஃது ஏறத்தாழ 1750 கல் பரப்பளவில் விழும் நீரைக்கொண்டு செல்கிறது. இந்த ஆற்றின் முழு நீளம் எழுபத்தைந்து கல். இது வடகிழக்கு, தென்மேற்குப் பருவக்காற்று களின் முழு நலனையும் பெறுகிறது. அதனால் இதனில் நீர்வளம் குறைவதில்லை; இதன் படுகை என்றும் வறட்சி அடைவதில்லை.

பொதிகை மலையில் தோன்றும் பொருநையாறு மலைமீது சில கல் தொலைவு வரை மரங்கள் செறிந்த பள்ளத்தாக்கு வழியே வேகமான நீரோட்டத்துடன் பாய்கிறது; பின்பு நூறு அடி உயரமான பாறை உச்சியிலிருந்து கீழே விழுகிறது; அங்கிருந்து பல தொடர்ந்த அருவிகள் மூலம் நூறு அடி கீழே இறங்குகிறது. அங்கு இதன் இடப்பக்கத்தில் பேயாறு, உள்ளாறு என்பன வந்து சேருகின்றன. இவற்றால்

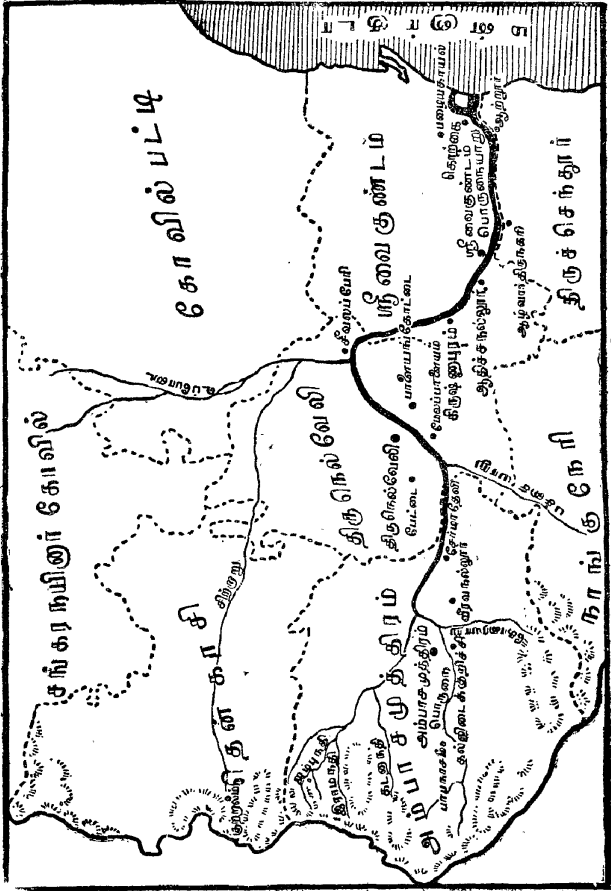
நீர்ப்பெருக்கு மிகுந்த பொருரை, "வான தீர்த்தம்" * என்னும் இடத்திற்கு மேல் கண்கொள்ளாக் காட்சி தரும் அருவியாகக் கீழே விழுகின்றது.

இங்ஙனம் பொருரை கீழே விழும் இடத்திற்கு அருகில், சிங்கம்பட்டி ஐமீந்தாரியில் தோன்றும் பாம்பாறு வந்து இதன் வலப்பக்கத்தில் சேருகின்றது. அதற்கு ஒன்றரைக் கல்லுக்கு அப்பால் கட்டளை மலைத் தோட்டத்தின் கீழ்க்கோடியில் காரியாறு என்பது இடப்பக்கமாக வந்து பொருரையிற் கலக்கின்றது. பின்னர்க் கௌடலையாறு, மயிலாறு என்பன பொருரையின் வலப்பக்கத்தில் வந்து கலக்கின்றன. இவ்வாறுகள் அனைத்தும் சேர்ந்த பின்பு பெருந்தோற்றத்துடன் வரும் பொருரையின் போக்கிற்குள் மேலணை கட்டப்பட்டுள்ளது.

மேலணை கட்டப்படுவதற்கு முன்பு, பொருரையாறு, பாம்பாறு சேருமிடத்திலிருந்து புகழ்பெற்ற சொரிமுத்தையன் கோவில் வரையிலும் ஏறத்தாழ மூன்று கல் தொலைவு மைலுக்கு 20 அடி வீதம் கீழிறங்கியது. கோவிலுக்கு அருகில் சரிவான பாறைகள் வழியே செல்லும்போது, ஆற்று நீர் வேகமான நீரோட்டத்தைப் பெறுகிறது; அங்கிருந்து ஐந்து கல் தொலைவு வரை மேட்டுப்பாங்கான நிலத்திற் செல்கிறது. அங்கு இதன் இடப்பக்கத்தில் முண்டன் துறைக்கு அருகில் சேர்வையாறு என்பது கலக்கின்றது. அதற்கு அப்பால் இயல்பாக அமைந்துள்ள பள்ளத்தாக்கு வழியே பொருரை பாய்கிறது. அவ்விடத்திற்குள் கீழணை கட்டப்பட்டு நீர் தேக்கப்பட்டுள்ளது.*

* இது 'பாணதீர்த்தம்' எனவும் வழங்கப்படுகிறது.

* மேலணை, கீழணை பற்றிய விவரங்கள் மூன்றாம் பகுதியிற் காண்க.

பொருதை: தோற்றமும் செலவும்

இவ்வணை கட்டப்படாததற்கு முன்பு பொருநரை இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து, இரு பாறைத் தீவுகளை உண்டாக்கி, முந்நூறு அடி உயரத்திலிருந்து கண்ணுக்கினிய காட்சி நல்கும் அருவியாகக் கீழே விழுந்தது. இங்ஙனம் விழுந்த அருவிநீருக்குக் கலியாண தீர்த்தம் என்பது பெயர். அருவிநீர் விழுந்தபோது பாறையின் மேல் மோதிச் சிதறுண்டு மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து, அரைக்கல் தொலைவுக்குள் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்தது.

கீழணை கட்டப்பட்ட பிறகு பொருநரையின் இயல்பான போக்குத் தடைப்பட்டுவிட்டது. அதனால் பாபநாச அருவியில் நீர் வருதல் இல்லை. கீழணையில் தேக்கப்பட்ட நீர் குகைகள் வழியாகக் கீழே கொண்டு செல்லப்படுகிறது. அதிலிருந்து மின்சாரம் எடுக்கப்பட்ட பிறகு, அந்நிலையத்திலிருந்து புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள கால்வாய் வழியாக வெளியில் விடப்படுகிறது. அங்ஙனம் விடப்படும் நீர் கலியாண தீர்த்தத்திற்குக் கீழ்ப் பகுதியிலுள்ள பழைய ஆற்றுப் போக்கில் சேருகின்றது. அங்ஙனம் சேர்ந்த நீரை பாபநாசம் என்னும் ஊரை அடுத்த மலையடிவாரத்தில் வந்து விழுகின்றது.

மலைமீது அணைகள் கட்டப்படுவதற்கு முன்பு பாபநாசத்திலிருந்து இது கடலில் கலக்கும் இடமான புன்னைக் காயல் வரை - ஏறத்தாழ அறுபது கல் தொலைவுவரை - இதன் இறக்கம் மைலுக்கு ஆறடியிலிருந்து மூன்றடிக்கும் குறைவாகவே மாறிவந்தது. அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவில் இதன் இறக்கம் மைலுக்கு 6 அடியாக இருந்தது; ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவைக் கடந்த பிறகு இதன் இறக்கம் மைலுக்கு மூன்றடிக்கும் குறைவாகவே இருந்தது.

சாதாரண வெள்ளக் காலத்தில் அம்பாசமுத்திரத்திற்கு கருகில் இதன் ஆழம் பதுனைந்து அடியாக இருந்து வந்தது; ஸ்ரீ வைகுண்டம் அணைக்கட்டுக்குக் கிழக்கே ஆறு அடியாக இருந்தது. அம்பாசமுத்திரம் தாலாகாவில் முந்நாறு அடி அகலத்தில் ஓடும் இவ்வாறு, கடலிலிருந்து பன்னிரண்டு கல் தொலைவிலிருக்கும் ஆழ்வார் திருநகரியில் கால் மைலுக்கு மேற்பட்ட அகலமுடையதாயிருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம். அடிக்கடி ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. சில சமயங்களில் சேதங்கள் ஏற்பட்டன. 1914- இல் ஸ்ரீ வைகுண்டம் அணைக்கட்டுக்கு அருகில் நீர் மட்டம் இருபதரை அடி வரை உயர்ந்து கடுஞ்சேதம் விளைத்தது. மலையீது அணைகள் ஏற்பட்ட பின்பு வெள்ளக்கொடுமை குறைந்துவிட்டது.

கரைகள்

அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டிருக்கும் பல இடங்களில் நல்ல கரைகள் போடப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீ வைகுண்டம் அணைக்கு இரண்டரைக்கல் மேற்கேயிருந்து கடலோடு கலக்கும் இடத்திற்கு இரண்டு கல் தொலைவு வரை ஏறத்தாழப் பதினாறு கல் தொலைவு நல்ல கரைகள் அமைந்துள்ளன. காலப்போக்கில் ஆற்றின் கழிமுகப்பகுதி அதிகரித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. கடற்கரையை அடையும் போது ஆற்று நீர் வளைந்து வளைந்து செல்லும். உப்பங்கழிகள் மூலம் செல்லுகிறது. புன்னைக் காயலில் உள்ள இரு முகத்துவாரங்களில் ஒன்று எப்பொழுதும் திறந்திருக்கும்; மற்றொன்று சில மாதங்களில் மூடியிருக்கும்.

பெயர்க் காரணம்

இதன் பழைய பெயர் பொருளை என்பது. அப்பெயர் காலப்போக்கில் வழக்கிழந்தது. இன்று இது

தாம்பிர பரணி என்று வழங்கப்படுகிறது. சம்ஸ்கிருதத்தில் 'தாம்ரா' என்பதற்குச் 'செம்பு' அல்லது 'சிவப்பு' என்பது பொருள். அச்சொல்லின் மறுபாதி 'பர்ணா' (இலை அல்லது மரம்) என்ற சொல்லுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் 'செம்பு நிறமான ஆறு' என்றோ, 'செவ்விலை ஆறு' என்றோ இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். இவற்றுள் முதற் சொல்லே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் 'தாம்பிர பரணி மகாத்மியம்' என்னும் நூலின் ஆசிரியர் கூற்றின்படி இரண்டாம் பெயரே மக்களிடையே வழங்கிவருகிறது.

பார்வதி பரமசிவன் திருமணத்தின்போது எல்லாக்கடவுளருமே கயிலையிற் கூடினர். அதனால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. அதனைச் சம்பப்படுத்த அகத்தியர் தெற்கே அனுப்பப்பட்டார். அவர் தம்முடன் தாமரைப் பூமாலை ஒன்றைக் கொண்டு சென்றார். அம்மாலை சிவந்த அழகிய பெண்ணாக மாறியது. பார்வதி பரமசிவன் தமது மணக் கோலத்துடன் அகத்தியருக்குப் பொதிகையில் காட்சி அளித்த போது, அப்பெண்ணை ஓர் ஆறாக ஓடும்படி அவர்கள் பணித்தனர். அப்பொழுது அகத்தியர் ஒரு விமானத்தில் ஆற்றுடனே சென்று, அதன் வழியில் தூய பல மண்டபங்களையும் நீராடு துறைகளையும் அமைத்தார். ஆறுதோன்றும் இடத்திலிருந்து பாபநாசம் வரையிலும் தேவர்களுக்காக முப்பத்திரண்டு நீர்த்துறைகளும், பாபநாசத்துக்கு அப்பால் மனிதர்க்காக எண்பத்தாறு முறைகளும் அமைக்கப்பட்டன என்பது தாம்பிர பரணி மகாத்மியத்தில் கூறப்படுகிறது.

“இவ்வாற்று நீரில் தாமிரம் கலந்திருக்கிறது. இதன் நீரை அலுமினியப் பாத்திரத்தில் எடுத்துச் சில நாட்கள் வைத்திருப்பின், நீரின் அடியில் தாமிரம் படிந்திருப்பதைக்காணலாம். இங்ஙனம் தாமிரம் கலந்துள்ள காரணத்தால் இவ்வாறு ‘தாமிர பரணி’ எனப்பெயர் பெற்றது,” என்று அறிஞர் அறைகின்றனர்.

பொறுநையின் துணையாறுகள்

மலைமீது துணையாறுகள்

பேயாறு, உள்ளாறு, பாம்பாறு, காரியாறு, கௌடலையாறு, மயிலாறு, சேர்வையாறு முதலியன மலைப்பகுதியில் பொருநையிற் கலக்கும் ஆறுகளாகும். பெரிய பொதிகைத் தெற்கேயுள்ள ‘நாக பொதிகை’ என்றழைக்கப்படும் மலையில் பாம்பாறு தோன்றுகிறது. வழியிலுள்ள குன்றுகளைக் கடக்கும் போது அஃது இரண்டு அருவிகளாகக் கீழே விழுகிறது; வட கிழக்குத்திசையில் ஆறு கல் சென்று பொருநையிற் கலக்கிறது. பாம்பாறும், சேர்வையாறும் பிறவும் பருவக் காற்றுகளின் மழையினால் தோன்றும் சிறப்பு ஆறுகள் ஆகும்.

சமவெளியில் துணையாறுகள்

சமவெளியில் பொருநையிற்கலக்கும் முக்கியமான முதல் ஆறு மணிமுத்தாறு என்பது. இது செங்கல் தேரியின் மேற்பாகத்தில் ஆழ்ந்த சோலை ஒன்றில் தோன்றுகிறது. இதனுடன் வறட்டாறு, குசன்குழியாறு என்பன சேருகின்றன. கருமந்தி அம்மன் அணையிலிருந்து வெளியேறும் கீழ் மணிமுத்தாற்றின்

தேவைக்கு மேற்பட்ட நீர், குசன் குழியாற்றிற் சேருகின்றது. மலையடிவாரத்திலுள்ள மணிமுத்தாற்று அணைக்கட்டிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டு செல்லும் 'பெருங்கால்' என்னும் கால்வாயே சிங்கம்பட்டி ஜமீந்தாரிக்கு உயிர் நாடியாக இருக்கின்றது' கல்விடைக்குறிச்சிக்கு இரண்டு கல் மேற்கே, கன்னடியன் அணைக்கட்டுக்கு மேற்கே குசன்குழியாறு பொருநையுடன் சேருகிறது. குசன்குழியாறு சமவெளியை அடைவதற்குச் சிறிது தொலைவிற்கு முன்பு அருவியாக விழுகிறது. அம்பாசமுத்திரம் தாலூகாவின் மேற்கேயுள்ள மலைத்தொடரிருந்து கோரையாறு என்பது தோன்றி வடக்கு நோக்கிப் பாய்கிறது; சிறிது தொலைவு சென்ற பின்பு ஊர்க்காடு என்னும் இடத்திற்குக் கிழக்கே கன்னடியன் கால்வாயிற் கலக்கின்றது.¹

வராக நதி

ஜம்பு நதி என்பது கடையம் பெரும்பற்றுக்கு மேற்கேயுள்ள மலைப்பகுதியின் கீழ்ச்சரிவில் தோன்றுவது. இராம நதி என்பது, மேலக் கடையத்தைச் சார்ந்த மலைப்பகுதியில் தோற்ற மெடுக்கிறது' இவ்விரண்டு யாறுகளும் இரவண சமுத்திரம் என்னும் இடத்திற்கு அருகில் கலக்கின்றன. இங்ஙனம் இரண்டும் ஒன்றான புதியயாறு வராக நதி என்ற பெயருடன் பாய்கிறது. ஜம்பு நதியில் மூன்றும், இராம நதியில் ஒன்றும், வராக நதியில் இரண்டு மாக அணைக்கட்டுகள் அமைந்துள்ளன,

1. கன்னடியன் கால்வாய் வெட்டப்படுவதற்கு முன்பு இவ்வாறு பொருநையாற்றில் கலந்து வந்தது.

கடனா நதி²

இது சிவசயிலத்திற்கு மேற்கேயுள்ள குன்றுகளில் தோன்றுவது. இவ்வாறு. பாப்பான்குளம் என்னும் இடத்தில், மேலே குறிக்கப் பெற்றவராக நதியைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு, திருப்புடைமருதூரில் பொருநையின் இடக்கரையில் அதனுடன் சேருகிறது. இத்துணையாற்றில் ஆறு அணைக்கட்டுகள் உள்ளன.

பச்சையாறு³

இது நாங்குநேரித் தாலுகாவில் உள்ள வெள்ளி மலையின் வடகிழக்குச் சரிவில் தோன்றுகின்றது; வழியில், கீழ் மணி முத்தாற்றிலிருந்து கருமந்தி அம்மன் கால்வாய் வழியாக வரும் நீரைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்கிறது; நாங்குநேரி, திருநெல்வேலித் தாலுக்காக்கள் வழியே பாய்ந்து, அவ்விடங்களில் நீர்ப்பாசனத்திற்கு உதவுகிறது; தருவை என்னும் இடத்தில் பாளையன் கால்வாயிற் கலக்கிறது.

சிற்றூறு

குற்றால அருவியைத் தோற்றுவித்துள்ள சிற்றூறு பொதியமலைக்கு வடபாலுள்ள திரிகூட மலைப் பகுதியில் தோன்றி, மலைமீதே தேனருவி முதலிய அருவிகளாக விழுந்து, இறுதியில் குற்றாலம் என்னும் தலத்தில் குற்றால அருவியாக விழுகிறது.

2. Ghatana nadhi: கருணையாறு என்பது இதன் பழைய பெயர்.

3. பாளையன் கால்வாய் வெட்டப்படுவதற்கு முன்பு இப்பச்சையாறு பொருநையாற்றுடன் கலந்து வந்தது.

பின்பு சிற்றூறு என்னும் பெயருடன் கிழக்கு நோக்கிப் பாய்கிறது.

குற்றாலத்திற்கு வடக்கேயுள்ள சொக்கம்பட்டி மலைகளிலிருந்து கறுப்பாறு என்பது தோன்றித் தென் கிழக்கிற் பாய்கிறது. பம்புலி ⁴ (Pampuli) என்னும் இடத்திற்கு மேற்பாலுள்ள மலைகளில் தோன்றும் அநுமான் நதி என்பது தென்கிழக்காகப் பாய்கிறது. இவ்வாற்றில் முன் சொல்லப் பெற்ற கறுப்பாறு கலக்கின்றது. இங்ஙனம் நீர்ப்பெருக்கம் மிகுந்த அநுமான் நதி, வீரகேரளம் புதூர் என்னும் இடத்தில் சிற்றூறிற் கலந்து மறைகிறது. இவ்வாறு நீர்வளம் கொண்ட சிற்றூறு தென்காசி, திருநெல்வேலி தாலுகாக்களிற் பாய்கிறது.

சங்கர நயினார் கோவில் தாலுகாவில் உள்ள கமுகுமலைக் கருகில் சிற்றூறு ஒன்று தோன்றித் தெற்கு நோக்கி வருகிறது. இதன் பெயர் உப்போடை என்பது. இவ்வாறு பாயும் பகுதியில் விழும் மழை நீர், பக்கங்களில் உள்ள குளங்களை நிரப்புவதால், இதனில் வந்து சேரும் நீர் குறைவாகவே இருக்கும். இவ்வுப்போடை கோவில்பட்டி தாலுகா வழியே திருநெல்வேலி தாலுகாவில் நுழைந்து, கங்கை கொண்டான் என்னும் ஊருக்கருகில், மேலே சொல்லப்பெற்ற சிற்றூற்றிற் கலக்கிறது. இது கலப்புண்ட பின்னர்ச் சிற்றூறு தெற்கு நோக்கிப் பாய்ந்து சீவல்பேரி என்னும் இடத்திற் பொருளையாற்றிற் கலக்கின்றது.

சிற்றூற்றின் நீளம் நாற்பது கல். இதனில் பதினெட்டு அணைக்கட்டுகள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாற்றின் நீர் ஏறத்தாழ முப்பதாயிரம் ஏக்கர் நிலம் பயிராக உதவுகின்றது.

4. "பைம்பொழில்" என்பது இதன் பழைய பெயர் போலும்!

நீர்வளம்

மேலே சொல்லப் பெற்ற பல துணையாறுகளிலும், பொருநையிலும் பல அணைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன; பல கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அணைகளால் தேக்கப் பெறும் நீர் கால்வாய்கள் வழியே கொண்டு செல்லப்பட்டுப் பெரிய குளங்களில் நிரப்பப்படுகிறது. ஆற்று நீரும், கால்வாய் நீரும், குளத்து நீரும் நீர்ப்பாசனத்திற்கு நன்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் தென்காசி, அம்பாசமுத்திரம், திருநெல்வேலித் தாலுகாக்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவின் பெரும் பகுதி, திருச்செந்தூர் தாலுகாவின் பெரும் பகுதி, நாங்குநேரி, சங்கர நயினார் கோவில், கோவில்பட்டி என்னும் தாலுகாக்களின் சில பகுதிகள், மருதவளக் காட்சியை நல்குகின்றன.

3. அணைக் கட்டுகள்

காவிரியும் பொருநையும் தென்மேற்குப் பருவக் காற்றுப் பயனை அடையும் சிறப்பு ஆறுகளாகும். பொருநை, நீளத்தில் சிறியதாய் இருப்பினும், தமிழகத்தில் பயனுள்ள ஆறாகும். இதன் பாய்ச்சலைப் பெறும் நிலங்களில் பெரும்பாலும் ஆண்டின் இரு போகம் விளைகின்றது. கோடகன், கன்னடியன், பாளையன் கால்வாய்களுக்கு அருகில் உள்ள இடங்களில் ஏக்கருக்கு இரண்டு டன்னுக்கும் மேலாகவே நெல் விளைகின்றது. நிலத்தின் அடிமண், ஈரத்தையும் உரச் சத்தையும் நன்கு பாதுகாத்து நல்ல விளைச்சல் இருக்கும்படி செய்கிறது.

அணைக்கட்டுகள்

பொருநையாற்றில் எட்டு அணைக்கட்டுகள் இருக்கின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள எட்டாம் அணைக் கட்டைத் தவிர மற்றவை பழமையானவை. அவை எப்பொழுது யாரால் கட்டப்பட்டன என்பதுபற்றித் திட்டமாக நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. இந்த அணைக்கட்டுகளிலிருந்து கால்வாய்கள் வழியாக அல்லது குளங்கள் வழியாகத் தண்ணீர் வயல்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. சில குளங்கள், ஒரு முறை நீர் நிரம்பிவிட்டால் விளைச்சலுக்கு வேண்டும் அளவு தண்ணீர் வழங்கத் தக்கனவாய் இருக்கின்றன.

கோடைமேலழகியாள் அணைக்கட்டு

இது பழைய காலத்து அணைக்கட்டு. பாபநாசம் குன்றுகளிலிருந்து இறங்கும் பொருநையாறு குறுகிய இடக்கு வழியில் செல்கிறது. வழியில்

குன்றுகளிலிருந்து விழுந்த பாறைகள் அதன் போக்கைத் தடுக்கின்றன. அங்ஙனம் அவை தடுக்கும் இடத்தின் ஒரு கோடியிலுள்ள நீண்ட பாறைத் தொடரே அணைக்கட்டாக உதவுகிறது. அப்பாறையில் துளைகள் உண்டாக்கப்பட்டுக் கால்வாய்கள் வழியே நீர் கொண்டு செல்லப்படுகிறது.

நதியுண்ணி அணைக்கட்டு

இஃது அம்பாசமுத்திரத்திற்குச் சிறிது மேற்கே அமைந்துள்ளது. இது பாறைமீது கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வணையிலிருந்து ஒரு கால்வாய் பிரிகிறது. அதிற் செல்லும் நீர் கீழை அம்பாசமுத்திரம், மேல் அம்பாசமுத்திரம், பிரம்ம தேசம், ஊர்க்காடு, சாத்தப்பட்டு* முதலிய ஊர்களைச் சேர்ந்த வயல்களுக்குப் பயன்படுகிறது.

கன்னடியன் அணைக்கட்டு

மணிமுத்தாறு பொருநையுடன் சேருமிடத்தை அடுத்து இவ்வணைக்கட்டு அமைந்துள்ளது. ஹார்ஸ்லி என்னும் துரைமகரை 1842-இல் இதனைத் திருத்தி அமைத்தார். பின்னரும் இது நன்கு பழுது பார்க்கப்பட்டது. ஆற்றின் தென்கரையில் இவ்வணையிலிருந்து ஒரு கால்வாய் பிரிகிறது. இந்த அணைக்கட்டுத் தோன்றியது குறித்து ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. அந்தணன் ஒருவன் வேலூர் அரசனது நோயை அகற்றி, அவனிடமிருந்து அளவற்ற செல்வம் பெற்றான்; தெற்கே வந்து அறச் செயல் புரிய நினைந்து அகத்தியரிடம் யோசனை கேட்டான். அகத்திய முனிவர் பொருநையின் குறுக்கே அணை ஒன்று கட்டும்படி அவனிடம் கூறினார்; அணைக்

* சாத்தன்பற்று என்பது இவ்வாறு மாறி வழங்குகிறது போலும்!

கட்டிலிருந்து கால்வாயின் போக்கை உணர்த்தப் பசு ஒன்றை அனுப்பினார். பசு சென்ற நெறியே கால்வாய் வெட்டப்பட்டது. அது படுத்த இடத்தில் குளம் கட்டப்பட்டது. அவ்வணை 14, 16-ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று கால்டுவெல் பாதிரியார் கருதுகின்றார்.

அரியநாயகபுரம் அணைக்கட்டு

இவ்வணை, கன்னடியன் அணைக்கு ஆறுகல் தொலைவில் உள்ள அரியநாயகபுரத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது. நாயக்கர் அரசியல் தளவாயாக இருந்த அரியநாத முதலியாரால் இது கட்டப்பட்டது. ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றது என்று அறிஞர் அறைகின்றனர். ஆற்றின் வலப்பக்கத்தில் கோடகன் கால்வாய்க்கு இவ்வணையிலிருந்து நீர் செல்லுகிறது. இது காறும் கூறப்பெற்ற நான்கு அணைக்கட்டுகளும் அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவில் அமைந்திருப்பவையாகும்.

பழவூர் அணைக்கட்டு

இது திருநெல்வேலித் தாலுகாவில் உள்ளது. இங்குப் பொருநையாற்றின் வலக்கரையிலிருந்து யானையன் கால்வாய் புறப்படுகின்றது. இக்கால்வாய் 27 கல் நீளம் உள்ளது. இக்கால்வாய்க்கு நீர் வழங்க இவ்வணைக்கட்டு உதவுகிறது. பச்சையாறு, இக்கால்வாய் வெட்டப்பட்ட பின்பு இதனிற்புன் தருவை' என்னுமிடத்தில் கலக்கின்றது.

சுத்தமல்லி அணைக்கட்டு

இதுவும் திருநெல்வேலித் தாலுகாவில் உள்ளது. இங்கு ஆற்றின் இடக்கரையில் பதினேழு கல் நீளமுள்ள திருநெல்வேலிக் கால்வாய் இவ்வணையிலிருந்து

செல்கிறது. இந்த அணை ஆற்றின் குறுக்கே மிகச் சாய்வாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதால், ஆற்றின் அகலத்தைவிட இதன் அகலம் நான்கு மடங்கு மிகுந்திருக்கிறது.

மருதூர் அணைக்கட்டு

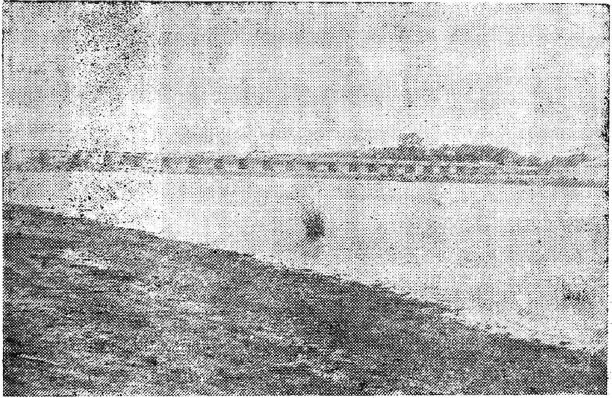
இதுதான் பழைய அணைக்கட்டுகளில் மிகப் பெரியது. இது முக்கால் கல் நீளத்தில் குதிரை லாடவடிவில் அமைந்துள்ளது. இஃது இங்குள்ள மக்களால் படிப்படியாகச் செம்மைப்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இது 1808-இல் பழுது பார்க்கப்பட்டது. ஆற்றின் வலப்புறத்தில் கீழ்க்கால் என்னும் கால்வாய் வழியாகவும், இடப்புறத்தில் மேல்கால் என்னும் கால்வாய் வழியாகவும் நீர்பாய இவ்வணை உதவுகிறது. இவ்வணை முன் சொல்லப்பெற்ற அணைக்கட்டுகளைவிட மிகுதியான அளவில் நீர்ப்பாசனத்திற்கு உதவுகிறது.

ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக்கட்டு

இஃது ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்பொழுது கட்டப்பட்டது. இவ்வணைக்கட்டு மூலம் பயிராகும் நிலத்தில் ஏறத்தாழ 12,800 ஏக்கர், மருதூர்க் கீழ்க்கால் வாய் மூலம் நிரம்பும் குளங்களால் பயிராக்கப்பட்டு வந்தது. மேலும், ஆற்றிலிருந்து நேரடியாகக் கால்வாய்கள் மூலம் கொற்கைக் குளம், ஆற்றூர்க் குளம் முதலியவை நிரம்பிப் பாசனத்துக்குப் பயன்பட்டு வந்தன. ஆனால் இவை ஒழுங்காக நன்முறையில் பயன்படவில்லை.

ஆதலின் 1855-இல் கேப்டன் ஹார்ஸலி என்ற பொறியர் இதுபற்றி ஒரு திட்டம் கொண்டுவந்தார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அணைக்கட்டு ஒன்று கட்டி,

வடக்கே தூத்துக்குடியிலிருந்து தெற்கே குலசேகரப் பட்டினம் வரையில் நீர்ப்பாசனத்துக்கும் படகுப் போக்குவரவுக்கும் ஏற்பாடு செய்வதே அதன் நோக்கம். அணைக்கட்டின்மேலே ஒரு பாலம் கட்டவும் தூத்துக்குடிக்குக் குடி நீர் தரவும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. அத்திட்டம் அரசாங்கத்தினரால் ஏற்கப்பட்டது.

ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக்கட்டு

1857-இல் சிப்பாய்க் கலகம் குறுக்கிடவே, இத் திட்டம் நின்றது. பக்கிள் (Puckle) என்பவர் 1866-இல் விவசாயிகளை ஊக்கப்படுத்தி, அவர்களிடமிருந்து 20,000 ரூபாய் வசூலித்தார். பாளையங்கோட்டையில் இருந்த பழைய கோட்டையிலிருந்து கற்கள் முதலியன அங்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. 1868-இல் தண்ணீர்த் தட்டு ஏற்பட்டதால் உடனடியாக ஒரு கால்வாய் வெட்ட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது; படகுப்

போக்குவரவுக்கு வழி செய்யும் திட்டம் மட்டும் கைவிடப்பட்டது. 8.31 லட்சம் ரூபாயில் முப்பத்து மூவாயிரம் ஏக்கர் நிலம் பயிர் செய்யப்படலாம் எனத் திட்டமிடப்பட்டது. எதிர்பார்த்த வசதிகள் அமையாததால் இத்திட்டம் 1871-இல் தான் முடிக்கப்பட்டது. 1874-இல் தூத்துக்குடிக்குக் குடிநீர் ஏற்பாடுகள் செய்து முடிக்கப்பட்டன. 1875-இல் ஆற்றின் தென்பாகத்தில் அறுபதாயிரம் ரூபாய் செலவில் ஐந்து குளங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

அணைக்கட்டு விபரம்

இவ்வணையின் நீளம் 1380 அடி. இது உச்சியில் 7½ அடி அகலமுள்ளது. இப்பொழுதுள்ள பாலம் 1890-இல் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அணைக்கட்டிலிருந்து வடகால், தென்கால் என்னும் இரு கால்வாய்கள் நீரைக்கொண்டு செல்கின்றன. வடகால்வாயிலிருந்து பிரியும் முதற் கால்வாய் கொற்கை வரையிற் செல்கின்றது. கொற்கைக்கு அப்பால் வடகால்வாயின் நீர் ஆறுமுகமங்கலக் குளம், பேய்க்குளம் முதலிய வற்றை நிரப்பிப் பாசனத்திற்கு உதவுகிறது. தெற்குக் கால்வாய் கடம்பாக் குளம், ஆற்றூர்க்குளம், கீரனூர்க் குளம் முதலியவற்றை நிரப்புகிறது.

அடிக்கடி அழிவு நேரிடுவதைத் தடுக்க ஆற்றின் கரைகள் வலுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும் குளங்கள் மிக்க அளவில் நீரைக்கொள்ள, உயர்ந்த கரைகளை எழுப்பி வசதிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டங்கள் முதன் முதலில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபோது பொருளையாறு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தேவையை நிறைவாக்கும் என்று அரசினர் கம்பினர்; ஆயின், இவ்வேற்பாடுகள் போதா என்பதை விரைவில் உணர்ந்தனர். சில ஆண்டுகளில்

உழவர்க்கு நீர் வேண்டும் காலங்களில் அணைக்கட்டுகளில் போதிய நீர் கிடைக்கவில்லை. ஆதலின் ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக்கட்டை மேலும் பெரிதாக்க முயற்சி செய்யப்பட்டது. அம்முயற்சியின் விளைவாக, நீர்ப்பாசன வசதி பெறும் நிலங்கள் மிகுதிப்பட்டன.

பாபநாசம் நீர்த்தேக்கத் திட்டம்

ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக்கட்டு நீர்ப்பாசனத் தேவைகளை முற்றிலும் நிறைவாக்க முடியாததால், ஆற்று வழியில் மலைமீதே ஒரு நீர்த்தேக்கம் கட்டும் யோசனை உருவெடுத்தது. வெள்ளக் காலத்தில் பெருகும் நீரை வீணாகவிடாது தேக்கி வைத்து நன்கு பயன்படுத்துவதே அதன் நோக்கம்.

ஹார்ஸ்லி துரைமகனார் முதன்முதல் இதற்குத் திட்டமிட்டார். சொரிமுத்தையன் கோவிலுக்கு மேற்பகுதியில், பாபநாச அருவிக்கு ஐந்து கல் தொலைவுக்கு அப்பால், ஆற்றின் அகலம் 300 அடி இருக்கும் இடத்தில் 50 அடி உயரத்துக்கு அணை ஒன்றைக் கட்டி நீரைத் தேக்குவதே அவரது திட்டமாகும்; மேலும், படகுப் போக்குவரவுக்கு வசதி செய்து தூத்துக்குடி, புன்னைக்காயல், குலசேகரப் பட்டினம் முதலிய கடற்கரை ஊர்களுடன் அம்பா சமுத்திரத்திலுள்ள ஊர்களை இணைக்க விரும்பினார். ஆயின், அவரது திட்டம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்படவில்லை.

பக்கிள் என்ற அறிஞர் 1872-இல் இத்திட்டத்தைச் சில மாறுதல்களுடன் அரசினர் பார்வைக்குக் கொண்டுவந்தார். நார்பர் (Norfolk) என்பவர் சொரிமுத்தையன் கோவிலுக்கு அருகிலுள்ள இடத்தைப் பார்வையிட்டு, அவ்விடம் போதிய

நீரைத் தேக்கி வைக்க ஏற்றதன்று என்று கூறிவிட்டார். 1875-இல் தண்ணீர்த் தட்டு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது மேஜர் மல்லின்ஸ் (Major Mullins) என்ற அறிஞர் பாபநாசத்துக்கு அருகில் பொருரை இரண்டு கிளைகளாகப் பிரியுமிடமே அணை அமைக்க ஏற்ற இடம் என்று கூறினார். ஆயினும் உருப்படியாக ஒன்றும் தொடங்கப்படவில்லை. இவ்வாறு மாவட்ட அதிகாரிகள் பலமுறை முயன்றும் அரசினர் புதிய அணைகளை அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை.

மலைமீது பொருநையாற்றில் பாம்பாறு, கௌடலையாறு, காரியாறு, மயிலாறு என்பன சேர்ந்து நீர் பெருகி வரும் இடமே அணைகட்டத்தக்க இடம் என்று பொறிவல்லுநர் முடிவு செய்தனர்; அங்குத் தேக்கப்படும் நீரை ஆற்றுப் போக்கிலேயே விட்டுக் கலியாண தீர்த்தத்திற்கு மேற்பகுதியில் அமைந்த பள்ளத்தாக்கில் மற்றோர் அணை கட்டவும் முடிவு செய்தனர்; 1938-ஆம் ஆண்டு இவ்வேலைக்குத் திட்டமிட்டனர்; 1944-இல் வேலையின் ஒரு பகுதியை முடித்தனர்; 1952-இல் மற்றொரு பகுதியை முடித்து விட்டனர்.

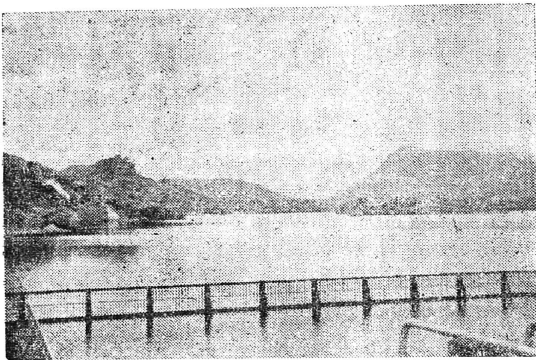
மேலணை

மலை அடிவாரத்திலிருந்து ஏறத்தாழ எட்டுக்கல் தொலைவில் மேலணை அமைந்துள்ளது. ஆற்றின் போக்கில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள மலைகளையே சுவர்களாகக்கொண்டு, சுவர் இல்லாத பகுதியில் சுவர் எழுப்பி இத்தேக்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குக்கட்டப்பட்டுள்ள அணையின் நீளம் 744 அடி. அணை உச்சியின் அகலம் 15 அடி. இவ்வாறு

தேக்கப்பட்டுள்ள நீர், தேக்கத்தின் அடியிலுள்ள குழைகள் வழியாகப் பொருநையாறு என்ற பெயரில் வெளிவருகிறது.

கீழணை

இங்ஙனம் கீழ்நோக்கி வரும் பொருநையாற்றில் சேர்வையாறு என்னும் துணையாறு வந்து கலக்கிறது. இதற்கு அப்பால், முன் கூறப்பெற்ற

கீழ் அணை

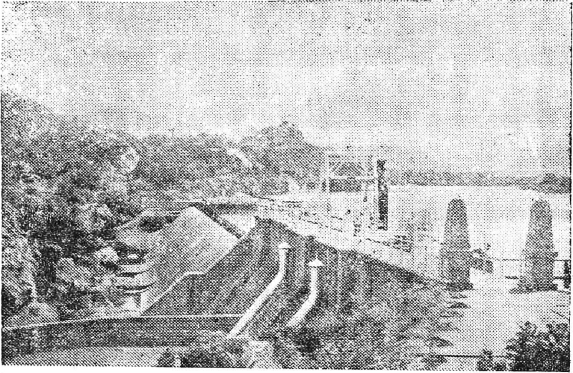
கலியாணதீர்த்தத்திற்கு மேற்பகுதியில் அமைந்துள்ள பள்ளத்தாக்கில் கீழணை கட்டப்பட்டுள்ளது. முன்பு இப்பள்ளத்தாக்கின் வழியே சென்ற பொருநையாறு கலியாணதீர்த்தம் என்னும் இடத்திலிருந்து அருவியாக விழுந்து வந்தது. கீழணை கட்டப்பட்ட பிறகு, பழைய ஆற்றின் போக்குத் தடைப்பட்டு விட்டதால், முன்பு புகழ் பெற்றிருந்த அருவி இப்பொழுது

காணக்கூடவில்லை. அப்பகுதி காய்ந்து கிடக்கிறது. கீழணையில் நீர் மட்டம் மிகுதிப்படும் பொழுதுதான் அப்பக்கத்தில் அருவி நீரைக் காண இயலும். சுருங்கக் கூறின், இந்நீர்த் தேக்கத் திட்டத்தால் பாபநாச அருவி மறைந்துவிட்டது எனலாம். ஆயினும் அருவி என்னும் பெயரொன்று இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிச் சிறிதளவு நீர், தேக்கத்திலிருந்து ஓர் இடுக்கு வழியே விடப்படுகிறது. அந்த நீர் உருண்டோடி வந்து, 'அகத்தியர் அருவி' என்னும் பெயருடன் மிகச்சிறிய அளவில் பிறிதோர் இடத்தில் விழுகின்றது.

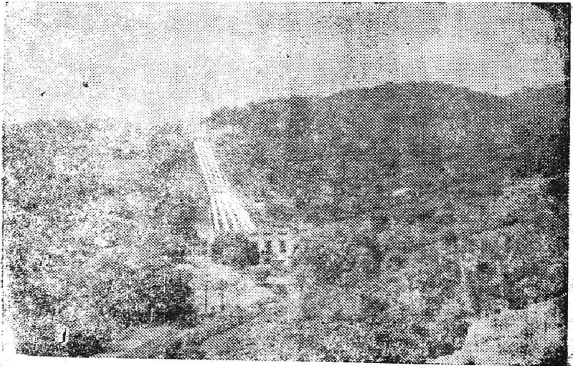
கீழணையால் நீர் தேக்கப்பட்டுள்ள இடம், நீர் தேக்கப்படுவதற்கு முன்பு ஓட்டன்தளம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் சிறுத்தை, புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் நீர் குடிப்பது வழக்கம். அணை கட்டத் தொடங்கிய பிறகு இவை நூற்றுக் கணக்கில் சுடப்பட்டன. அந்த இடத்தில் பேய்ச்சி அம்மன் கோவில் ஒன்று இருந்தது. அக் கோவிலில் இருந்த அம்மன் சிலை ஒன்று புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள கோவிலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மின்சார உற்பத்தி நிலையம்

கீழணையால் பொருளையின் பழைய போக்கு முற்றிலும் தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. இங்ஙனம் தடுக்கப்பட்ட ஆற்று நீர், கீழணையின் அடியில் இணைக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு பெரிய குழைகள் வழியே 3596 அடி நீளம் மலைச் சரிவில் கீழ்நோக்கிச் செல்கிறது. ஒவ்வொரு குழையின் உள் அகலம் 9 அடி. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அப்பால் இந்நீர் நான்கு சிறிய குழைகள் வழியே கீழ்நோக்கி இறங்குகின்றது. இந்த ஒவ்வொரு குழையின் நீளம்

கீழ் அணை : நீர் இரண்டு குழைகள் வழியே வருதல்

நீர் நான்கு குழைகள் வழியே மின்சார நிலையத்திற்கு வருதல்

643 அடி. குழையின் உள் அகலம் 5½ அடி. இந்நான்கு குழைகளும் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் கடைசி இடத்தில் மின்சார உற்பத்தி நிலையம் கட்டப்பட்டுள்ளது. அந்நிலையம் மூன்று அடுக்குகளைக் கொண்டது. குழை வழியே வரும் நீர், நிலையத்தின் அடியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சுற்றுக் குழையில் வேகமாகச் சுழன்று கீழே விழுகின்றது. இவ்வாறு நான்கு குழைகளிலுமிருந்து வந்து சுற்றிக் கீழே விழும் நீர் ஒரு சிற்றூறுக வெளிப்படுகின்றது. இந்த நீரே இன்று பொருளை நீராய்க் கருதப்படுகின்றது. இந்நீர்ப் போக்குச் சிறிது தூரம் சென்ற பின்பு, பழைய பொருளைப் போக்கில் கலந்துவிடுகின்றது.

அணைகளின் நோக்கம்

நீர்ப்பாசனத்திற்கு வேண்டும்பொழுது தண்ணீரை விடவும், அதேசமயத்தில் மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களுக்கு வேண்டும் மின்சாரத்தை உண்டாக்கவும் இந்த இரண்டு அணைகளும் மலைமீது கட்டப்பட்டுள்ளன. இம் முயற்சியால் பழைய ஆற்றின் போக்குத் தடைப்பட்டு விட்டது; அருவியின் பேரழகு கெட்டுவிட்டது. ஆயினும், மக்கள் நலன் கருதி இவ்வணைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை நாம் மறத்தலாகாது.

இங்குள்ள மின்சார நிலையத்தில் உண்டாக்கப்படும் மின்சாரம், தென்காசி, இராஜபாளையத்திற்கும், மதுரைக்கும், கோவில்பட்டிக்கும், தூத்துக்குடிக்கும் பிற இடங்களுக்கும் செல்லுகிறது. இம் மின்சாரப் போக்கு பைக்காரா மின்சாரப் போக்குடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் பொருளையாறு வயல்களுக்குப் பயன்படுதல் போல் ஒளி வழங்கவும்

பயன்படுகிறது என்பதை அறிய, இதற்கு நாம் மிகுதியும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் அல்லவா?

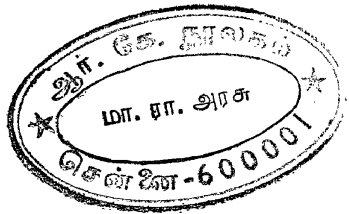
மணிமுத்தாறு நீர்த்தேக்கம்

சிங்கம்பட்டி ஜமீனைச் சேர்ந்த மலைப் பகுதியில் இரண்டு சிற்றூறுகள் தோன்றுகின்றன. ஒன்று கீழ் மணிமுத்தாறு; மற்றொன்று மேல் மணிமுத்தாறு. இவ்விரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து மணிமுத்தாறு என்ற பெயருடன் மலைப் பகுதிகளைத் தாண்டி வெளிவருகிறது. அங்ஙனம் வெளிவரும் இடத்தில் இவ்வாற்றின் நீரைத் தேக்க அணை ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. அரைச்சந்திரன் வடிவத்தில் இத்தேக்கம் அமைந்திருக்கிறது. மூன்று பக்கங்களிலும் மேற்கு மலைத்தொடர் அரணாக அமைந்துள்ளது; ஒரு பக்கம் பலமான சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

இவ்விடம் கல்விடைக்குறிச்சிக்கு ஆறு கல் தொலைவில் இருக்கின்றது. இவ்வணையின் நீளம் ஏறத்தாழ இரண்டரை மைல். அணையின் நடுப் பகுதி சிமெண்டால் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதனை அடுத்து இரு பக்கங்களிலும் மண் அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. சிமெண்ட் அணையின் உயரம் 137 அடி. இந்த அணையின் அடியில்தான் மணிமுத்தாறு செல்கின்றது. மண் அணையின் மிகுதியான உயரம் 100 அடி. அறுபது சதுரமைல் பரப்பிலிருந்து பெய்யும் மழை நீர் இத்தேக்கத்தில் பெருகி நிற்கும். இந்த அணையின் ஒரு கோடியிலிருந்து முப்பதுமைல் நீளமுள்ள கால்வாய் தெற்கு நோக்கி வெட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கால்வாயிலிருந்து ஆங்காங்கு பன்னிரண்டு கிளைக் கால்வாய்கள் வெட்டப்படும். இக்கால்வாய் வழியே விடப்படும் நீர் அம்பாசமுத்திரம்

தாலுகாவில் எழுபத்தைந்து குளங்களையும், திருநெல்வேலித் தாலுகாவில் முப்பத்திரண்டு குளங்களையும் பூர்வையகண்டம் தாலுகாவில் பதினெட்டுக் குளங்களையும், நாங்குநேரித் தாலுகாவில் நூற்று இருபத்திரண்டு குளங்களையும், திருச்செந்தூர்த் தாலுகாவில் எழுபத்து நான்கு குளங்களையும் நிரப்பும்.

இந்த அணைக்கட்டினால் எண்பத்து மூவாயிரம் ஏக்கர் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி ஏற்படும். பழைய குளங்களினால் பயனடையும் இருபதியிரம் ஏக்கர் நிலங்களை இத்தேக்கநீர் செழிக்கச் செய்யும். இந்த நீர்த்தேக்க வேலை ஐந்தாண்டுகள் நடைபெற்றது.

4. பொருரை நாட்டு வரலாறு

இன்றுள்ள மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி என்னும் மாவட்டங்கள் சேர்ந்த நிலப் பகுதியே பழைய பாண்டிய நாடாகும். இப் பாண்டிய நாட்டின் தென் பகுதியில்தான் பொருரை ஆறு பாய் கின்றது, பொருரை ஆறு பாய்ந்து வளப்படுத்தும் பாண்டிய நாட்டுப் பகுதியை நாம் 'பொருரை நாடு' என்று அழைக்கலாம். இப்பகுதியும் பாண்டிய நாட்டினதே ஆதலின், பாண்டிய நாட்டு வரலாறே பொருரை நாட்டு வரலாறு ஆகும்.

சங்க காலம்

இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலமே 'சங்க காலம்' என்று கூறப்படுவது. அக்காலத்திற்குள் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், முதலிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அந்நூல்களிலிருந்தும் வடஇந்தியா நூல்களிலிருந்தும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் அயல் நாட்டார் குறிப்புக்களினின்றும் சங்க காலப் பாண்டியர் வரலாற்றை ஒருவாறு நாம் அறியலாம். சங்க காலப் பாண்டியர் பலராவர்.

அரசனுக்கு உதவியாக ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்ற இரண்டு பேரவையினர் இருந்து நாட்டு ஆட்சியைக் கவனித்து வந்தனர். நாட்டில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என்னும் நால்வகைப் படைகளும் இருந்தன. அரசர் அவ்வப்போது தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த அயலாரைப் புறங்கண்டு நாட்டைப் பாதுகாத்தனர்; ஆறுகளிலிருந்து வாய்க்கால்களை வெட்டு

வித்தனர்; மழை நீர் தேங்கி இருக்கத் தக்க பெரிய ஏரிகளை அமைத்தனர்; குடிகளது நல் வாழ்வில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர்.

சங்க காலப் பாண்டியர் தலைநகரம் வையை யாற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள மதுரையாகும். அவர் தம் துறைமுகப் பட்டினம் பொருநை ஆறு கடலொடு கலக்கும் இடத்தில் அமைந்திருந்த கொற்கை என்பது. பாண்டியரது கொடி மீன் கொடி; அரசாங்க முத்திரை மீன்; பாண்டியர் மாலை வேப்பம்பூ மாலை.

பாண்டிய நாட்டில் பாண்டிய அரசனுக்கு உதவியாகச் சிற்றரசர் பலர் இருந்தனர். கோடைக்கானல் மலையை ஆண்டு வந்த கோடைப்பொருநனும், பறம்பு மலைநாட்டை ஆண்டு வந்த பாரியும், பொதினி மலைநாட்டை ஆண்டு வந்த பேகனும், பொதிய மலை நாட்டை ஆண்டு வந்த ஆய் அண்டிரனும் சிற்றரசருள் குறிக்கத் தக்கவர்.

சங்க காலத்தில் தமிழரசர் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப் போரிட்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. சோழன் கரிகாலன் சேர பாண்டியரை வென்றான்; சேரன் செங்குட்டுவன் சோழ பாண்டியரை வென்றான்; தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் சேர சோழரையும் அவருக்கு உதவியாகவந்த ஐம்பெருவேளிரையும் வென்று வாகை குடினான். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் தமிழ் நாட்டின்மீது படையெடுத்த ஆரியரை வென்று அழியாப் புகழ் பெற்றான்.

இடைக்காலம்

ஏறத்தாழக் கி. பி. 300-இல் தொண்டை நாடு பல்லவர் என்ற புதிய மரபினர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

அவர்களால் தாக்குண்டு தெற்கே வந்த களப்பிரர் சோழ நாட்டையும், பாண்டிய நாட்டையும் கைப் பற்றினர். இவர்கள் காலத்தில் பாண்டிய நாடு குழப்பமுற்றது. ஏறத்தாழக் கி. பி. 575-இல் இக் களப்பிரரை ஒழித்துக் கடுங்கோன் என்ற பாண்டியன் மதுரையில் அரசு கட்டில் ஏறினான். அவன் மரபினர் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் தொடர்ந்து பாண்டிய நாட்டை ஆண்டு வந்தனர்.

அக்காலப் பாண்டியருள் அரிகேசரி என்ற நெடு மாறன், முதலாம் வரகுணன், இரண்டாம் வரகுணன் என்பவர் குறிக்கத் தக்கவராவர். அக்காலத்தில் சோழர் பல்லவர்க்கு அடங்கி மிகச் சிறிய நிலப் பகுதியை ஆண்டு வந்தனர்; பாண்டியருடன் மணவுறவு கொண்டிருந்தனர். பாண்டியர் பல்லவருடனும், சாளுக்கியருடனும் அடிக்கடி போர் நிகழ்த்த வேண்டியவராயினர். நெடு மாறன், பல்லவனை வென்ற முதலாம் விக்ரமதித்தன் என்ற சாளுக்கிய வேந்தனை நெல்வேலி என்ற இடத்தில் வெற்றி கண்டான்; அதனால் 'நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறன்' எனப் பெயர் பெற்றான். முதலாம் வரகுண பாண்டியன் பல்லவரைப் பல இடங்களில் வென்று வாகை சூடினான். இரண்டாம் வரகுணன் பல்லவரை எதிர்த்துப் பல இடங்களில் போர் செய்தான்; இறுதியில் கும்பகோணத்தை அடுத்த திருப்புறம்பியம் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற கொடிய போரில் தோல்வியுற்றான். இப்போருக்குப் பின்பு பல்லவராட்சி ஒழிந்து சோழராட்சி தலைதூக்கியது.

சோழப் பேரரசர் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12-ஆம் நூற்றாண்டு முடிய ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகள் தென் இந்தியாவில் பேரரசு செலுத்தினர்

கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் பாண்டிய நாடு சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. முதலாம் இராசராசன் (கி. பி. 985-1012) காலம் முதல் சோழப் பேரரசு மறையும் வரையில் பாண்டிய நாட்டிற்கு இராசராசன் பாண்டியநாடு என்று பெயர் வழங்கிற்று. சோழப் பேரரசை ஏற்றுக்கொண்ட பாண்டியர் சோழர் பிரதிநிதிகளாக இருந்து நாடாள் அநுமதிக்கப்பட்டனர். அங்ஙனம் இருக்க இசையாது பலர் சோழருடன் ஓயாது போர் தொடுத்தனர். அதனால் சோழர்கள் கோட்டாறு முதலிய பாண்டி நாட்டுப் பகுதிகளில் நிலைப்படைகளை வைத்து அந்நாட்டின் எழுச்சியை அடக்கி வந்தனர்; தம் உறவினரைச் 'சோழ-பாண்டியர்' என்ற பெயருடன் பாண்டிய நாட்டை ஆளச் செய்தனர். இக்காலத்தில் பாண்டியர் சேரரோடு மணவுறவு கொண்டனர்; இலங்கை மன்னருடன் நட்புக் கொண்டனர்; இலங்கை மன்னருடன் சேர்ந்து சோழர் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தனர்.

கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாண்டி மன்னனாக இருந்த முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி. பி. 1216-1238) காலத்தில் பாண்டியர் செல்வாக்கு நெல்லூர் வரையிலும் பரவியது. இவன் சோழப் பேரரசனை வென்று, மீண்டும் அவனுக்கே சோழ அரசை வழங்கிய பெருமை உடையவன். இவனுக்குப் பின் வந்த அரசர்கள் மிக்க புகழ் உடையவர்கள். முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1268-1311) என்பவன் பாண்டியப் பேரரசனாக இருந்த பொழுதுதான் மார்க்கோ போலோ என்ற வெனிசு நகரத்து வணிகரும் வாசப் என்ற முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியரும் பாண்டிய நாட்டைப் பார்வையிட்டனர்.

கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அல்லாவுத்தீன் கில்ஜியின் படைத்தலைவரான மாலிக் காபூர் என்பவர் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்து, பல நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டுப் பெரும் பொருளைத் திரட்டிச் சென்றார். இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு பாண்டியர் சிறப்புக் குறையத் தொடங்கியது. முஸ்லிம்கள் ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகள் மதுரையை ஆண்டனர்.

பிற்காலம்

பின்னர் விசயநகர வேந்தர் படையெடுத்து வந்த மையால் பாண்டிய நாடு பாண்டியர் ஆட்சிக்கு வந்தது. ஆயினும் அரசு மரபினருள் ஒற்றுமை இன்மையால் அடிக்கடி பாண்டியரிடையே உள்நாட்டுப் பூசல்களும், குழப்பங்களும் மிகுந்தன. இக்குழப்ப காலத்தில் சேர மன்னர் மேற்கு மலைத்தொடர் வழியாகப் பாண்டிய நாட்டில் நுழைந்து களக்காடு, சேர்மாதேவி முதலிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இறுதியில் இந்நாடு விசயநகர வேந்தரின் பிரதிநிதிகளாக வந்த நாயக்கர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

விசயநகரப் பேரரசு அழிவுற்ற பின்பு மதுரையை ஆண்டு வந்த நாயக்கர் வலுப் பெற்றனர். அவர்களது ஆட்சி கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரையில் பாண்டிய நாட்டில் நிலைத்திருந்தது. நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் தெலுங்க நாட்டில் இருந்து வந்த படைத் தலைவர்கள் பாண்டிய நாட்டின் பல பகுதிகளில் பரவினர். நாயக்க மன்னர் அப்படைத் தலைவர்களையும் அவர்கட்கு முன்னரே இந்நாட்டில் இருந்த சிற்றரசர்களையும் பாண்டியக்காரராக மாற்றினர்; ஒவ்வொருவருக்கும் சில கிராமங்களின்

ஆட்சி உரிமையை வழங்கினர் ; வேண்டும் போது தங்கட்குப் படை உதவி செய்யுமாறும் ஏற்பாடு செய்தனர். இந்த ஏற்பாடு சிறிது காலம் செவ்வையாக நடைபெற்றது.

நாயக்கர் ஆட்சிக்குப் பிறகு கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில், தமிழகம் கருநாடக நவாப்பின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. அக்காலத்தில் இங்கு வாணிகம் புரிய வந்த ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் இந்நாட்டு அரசியலில் புகுந்து, இரண்டு கட்சிகளை உண்டாக்கினர். இக்கட்சியால் பல ஆண்டுகள் இந்நாடு சீர்கெட்டது ; அமைதியற்ற நிலை பரவியது. இறுதியில் ஆங்கிலேயர் தமது முயற்சியில் வெற்றி பெற்றனர். பாண்டிய நாட்டில் பாளையக்காரரிடம் வரி வசூலிக்கும் உரிமையைக் கர்நாடக நவாபு ஆங்கிலேயரிடம் ஒப்புவித்தார். அப்பொழுதுதான் பாஞ்சாலங் குறிச்சியைச் சேர்ந்த கட்டபொம்ம நாயக்கரும், அவரைச் சேர்ந்த பாளையக்காரரும் ஆங்கிலேயரிடம் வரி செலுத்த மறுத்தனர் ; எட்டையபுர மன்னரும், அவரைச் சேர்ந்த பாளையக்காரரும் ஆங்கிலேயருக்கு உதவி புரிந்தனர். பல வீரச் செயல்களுக்குப் பின்னர் கட்டபொம்ம நாயக்கர் ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார். பாண்டிய நாட்டில் நடைபெற்ற கொள்ளைகளும் குழப்பங்களும் ஆங்கிலேயரால் அடக்கப்பட்டன. ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்பு நாட்டில் அமைதி நிலவத் தொடங்கியது. ஆங்கில ஆட்சிக்குப் பிறகு இன்று நமது ஆட்சி நடைபெறுகின்றது.

5. பொருளைக்கரை ஊர்கள்-I

பாபநாசம்

பொதிய மலையில் தோன்றி, மலைமீதுள்ள காடுகளிடையே பதினைந்து கல் பிரயாணம் செய்துவரும் பொருளை, முந்நூறு அடி உயரத்திலிருந்து கீழே உள்ள பாறைகள்மீது அருவியாகச் சில ஆண்டு கட்டு முன்புவரை விழுந்துவந்தது. அது விழுந்த இடத்திற்கு இருபக்கங்களிலும் மலைப்பாறைகளும் அவற்றின்மீது காடுகளும் இருந்து அருவிக்கு அழகு செய்தன. பேரழகுடனும் பேரொலியுடனும் கீழே விழுந்த அருவி நீரில் நீராடுவோர்க்குப் பாபம் விநாசம் ஆகும் என்பது பண்டையோர் நம்பிக்கை, ஆதலால் இந்த அருவி விழுந்த இடத்திற்குப் 'பாப விநாசம்' எனப் பெயரிட்டனர். அப்பெயரே நாளடைவில் 'பாபநாசம்' என மருவி வழங்கப்படுகின்றது.

அருவியின் அருகே அகத்தியர் கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் சிவபிரானுக்கும் உமையம்மைக்கும் திருக்கயிலாயத்தில் திருமணம் நடந்தது. அதைக் கண்டு களிக்க உலகத்தார் அனைவரும் திருக்கயிலையிற் கூடினர். அதனால் தென்னாடு உயர்ந்து வடபகுதி தாழ்ந்தது. உயர்ந்த தென்பகுதியைச் சமப்படுத்தச் சிவபெருமான் அகத்தியரைத் தென்னாட்டிற்கு அனுப்பினார்: தமது திருமணச் சிறப்பைக் காணக்கூடவில்லையே என்று வருந்திய அகத்தியருக்கு, அவர் சென்று தங்கும் இடத்தில் தமது திருமணக் கோலத்தைக் காட்டுவதாகச் சிவபெருமான் வாக்களித்தார். அகத்தியர் தென்னாடு வந்து நிலத்தைச் சமப்படுத்திப் பொதிய மலையில் தங்கி

விட்டார். சிவபெருமான் வாக்களித்ததற்கு ஏற்ப, இப்பொழுது ஆண்டுதோறும் அருவியின் அருகிலுள்ள அகத்தியர் கோவிலிலிருந்து அவரது உருவச்சிலை பாபவிநாச ஈசுவரர் கோவிலுக்குத் திருமணநாளில் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. இது தலவரலாறு தெரிவிக்கும் செய்தி.

"அகத்தியர் கோவிலுக்கு அருகில் அகத்தியர் முதலிய முனிவர் பலர் இருந்தனர்; இங்குள்ள மூலிகைகளின் குணங்களை ஆய்ந்தனர்; பல மருத்துவ நூல்களை எழுதினர். இந்த மூலிகைகளில் அடிபட்டு வருவதால்தான் பொருளையாற்று நீருக்கு நோய்களைப் போக்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது. இங்குள்ள ஒவ்வொரு வகைப் பச்சிலையையும் எடுத்துக் கதம்பமாகச் சேர்த்துக் கறி சமைத்து உண்ணின், பல நோய்கள் நீங்கும்," என்று மக்கள் கூறுகின்றனர்.

அருவிக்கு ஒரு கல் தொலைவில் பாபவிநாச ஈசுவரர் கோவிலும் பல மண்டபங்களும் சத்திரங்களும் பொருளை ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ளன. அருவியில் நீராட வரும் மக்கள் கோவிலுக்குப் பலவகைக் காணிக்கைகள் செலுத்துகின்றனர். சித்திரை விழா சமயத்தில் பத்து நாட்கள் இங்குத் திருவிழா நடைபெறுகிறது. கோவில் நல்ல முறையில் அமைந்துள்ளது.

சிவன் கோவிலை அடுத்துள்ள ஆற்றுப் பகுதியில் நூற்றுக்கணக்கான மீன்கள் இருக்கின்றன. அவை கோவிலுக்கு வந்து செல்லும் மக்கள் போடும் உணவுப் பொருள்களை உண்டு வாழ்கின்றன. இக்காட்சி உள்ளத்திற்கு உவகை ஊட்டுவதாகும்.

பாபநாசத்திற்கு மேல்

பாபநாசத்திற்கு மேல் உள்ள மலைப் பகுதியில் பத்துக்கல் நீளம் வரையில் மோட்டார் செல்லத்தக்க பாதை ஒன்று மிக நல்ல முறையில் போடப்பட்டுள்ளது. அப்பாதை முடிவு பெறும் இடத்தில் பொருநையாற்றின் குறுக்கே மேலணை ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. இம்மேலணையிலிருந்து ஆறு கல் தெற்கே ஆற்றின் போக்கில் - கலியாண தீர்த்த அருவி விழும் இடத்திற்கு அருகில் பாபநாசத்திலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவில் கீழணை ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. மின்சாரத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கென்றே இந்த இரண்டு அணைக்கட்டுகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வணைகள் அமைந்துள்ள இடங்களில், அணைத்தொடர்பான அலுவலரும் மின்சார நிலையத்தில் வேலை செய்பவரும், இதற்குரிய சிற்றூர்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

கீழணையிலிருந்து மேலணைக்குச் செல்லும் பாதையில் இரண்டு கல் தொலைவில் சேர்வையாறு வந்து பொருநையிற் கலக்கின்றது. அவ்விடம் முண்டன துறை எனப் பெயர் பெறும். அவ்விடத்தில் காட்டு வளமனை (Forest Bungalow) ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வளமனையைச் சுற்றியுள்ள காடு கண்ணுக்கு விருந்தளிக்க வல்லது.

மேலணைக்கு மேற்புறமாக மூன்று கல் தொலைவில் வான தீர்த்தம் அமைந்துள்ளது. இஃது அமைந்துள்ள இடத்தை இயற்கையன்ணையின் இதயம் என்று இயம்பலாம். இங்கு மக்கள் மிக முயன்று வந்து நீராடுவர். வழி கடுமையும் கொடுமையும் நிறைந்தது. “வாழ்நாளைக் கொடுத்து வானதீர்த்தம்

ஆடு” என்னும் பழமொழி இன்றும் வழங்கி வருகின்றது. இதனால் இவ்வருவிக்குச் செல்வது எவ்வளவு கடினம் என்பது நன்கு புலனாகும். இவ்வருவி நீர் உடல் வலியை நீக்கும்; மலையின் உட்பகுதியிலிருந்து வருவதால் மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

வான தீர்த்தத்திற்கு ஐந்து கல் தொலைவில், நடுக்காட்டில் ‘கன்னி கட்டி’ என்னும் இடத்தில், காட்டு நிலையம் ஒன்று அமைந்திருக்கிறது. கட்டளை மலைத் தோட்டத்தின் வழியேதான் இதற்குச் செல்லுதல் வேண்டும். மேலணைக்குப் பக்கத்தில் சொரிமுத்தையன் கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு ஆண்டு தோறும் திரளான மக்கள் ஆடி அமாவாசைதோறும் செல்கின்றனர். அப்பகுதியில் அடர்ந்த காடுகள் நிரம்ப உண்டு.

கட்டளை மலைக்கு அப்பால் இருப்பது கோட்டை மலை. அதன்மீது ஒரு காலத்தில் கோட்டை இருந்தது என்பதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டைச் சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன. கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் சேர வேந்தர் மேற்கு மலைத்தொடரைக் கடந்துவந்து திருநெல்வேலி மாவட்டப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். அவர் தம் கல்வெட்டுகள் சேர்மாதேவியில் உள்ள கோவிலிலும் பிற இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மேலும், கட்டளை மலைக் கணவாய் வழியாகச் சேர மன்னர் எளிதில் பாண்டிய நாட்டை அடையலாம். இவற்றை நோக்க, சேர வேந்தரே தம்படைகளுக்காக இக்கோட்டையை அமைத்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

விக்கிரம சிங்கபுரம்

இது பாபநாசத்தை அடுத்து இருப்பது. இங்கு மலையடிவாரத்தில் பஞ்சாலை ஒன்று அமைந்திருக்கிறது. இதில் ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் மக்கள் வேலை செய்கின்றனர். இப்பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்தவரே சிவஞானபோதம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்கு விளக்கவுரை கண்ட சிவஞான முனிவர்.

அம்பாசமுத்திரம்

இது பாபநாசத்திற்குக் கிழக்கே ஆறுகல் தொலைவில் அமைந்துள்ள ஊராகும். இவ்வூர் பொருரைக்கு வடகரையில் இருக்கிறது. இதற்கு அரைக்கல் தொலைவில் ஆற்றின் அருகில் எரித்தாளுடையார் கோவில் அமைந்துள்ளது.* இதில் வட்டெழுத்துக் கல் வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவை கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய மன்னனாக இருந்த மாறன் சடையன் என்பவன் காலத்தவை. அவற்றில் இவ்வூரின் பழைய பெயர் 'இளங்கோக்குடி' என்பது காணப்படுகிறது. வணிகர்க்கு 'இளங்கோக்கள்' என்பது பெயர். இளங்கோக்களான வணிகர் குடியேறி இருந்த காரணத்தால், இவ்வூர் அந்நாளில் 'இளங்கோக்குடி' எனப் பெயர் பெற்றது போலும்! வீரபாண்டியன், முதலாம் இராசராசன், சுந்தர சோழ பாண்டியன் முதலிய மன்னர்தம் கல்வெட்டுக்கள் இங்கு இருக்கின்றன. இங்கு நெசவுத் தொழில் சிறந்த முறையில் நடைபெறுகின்றது. செங்குந்த முதலியார், ஈழுவர் முதலியோர் இத் தொழிலைச் செய்து வருகின்றனர். கல்லுடைக்கும் தொழிலும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது; கற்றூண்கள் செதுக்

* இஃது 'எரிச்சாருடையார்' என்று தவறாக வழங்கப்படுகிறது.

கப்படுகின்றன. இவை இராமேசுவரம் முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. கருங்காலி முதலிய மரங்களைக் கொண்டு பலவகைப் பொருள்களும் விளையாட்டுச் செப்புகளும் மிகுந்த அளவில் செய்யப்படுகின்றன. பாபநாசத்திலிருந்து பொருளையாற்று வழியே வருபவர் காணத்தகும் முதற் பெரிய ஊர் இதுவேயாகும்.

பிரமதேசம்

இஃது அம்பாசமுத்திரத்திற்கு வடக்கே இரண்டுகல் தொலைவில் உள்ளது. நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய இவ்வூரில் பிராமணர் பலராக வாழ்கின்றனர். இங்குக் கயிலாசநாதசுவாமிகோவில் ஒன்று இருக்கின்றது. இக்கோவில் தூண்களில் நேர்த்தியான சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. வாயின் உள்ளே கல்லுருண்டை கொண்டுள்ள இரண்டுகல் களைக் குறிக்கும் சிற்பங்கள் வியத்தகு வேலைப்பாடு கொண்டவை. அக்கல்லுருண்டைகள் வாயினுள்ளேயே அங்கும் இங்கும் ஆடுகின்றன. அவற்றை வெளியே எடுத்தல் இயலாது.

கோவிலின் வடக்குத் திருச்சுற்றிலுள்ள சோமவாரமண்டபம் பார்க்கத்தகுந்த ஓர் இடமாகும். இம்மண்டபத்தில் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு குரங்குகள் அழகு ஒழுகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பரிவீரர்கள், விலங்குகள், பாம்புகள் பறவைகள் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் சிற்பங்கள் காணத்தக்கவை. இம்மண்டப முகப்பில் இரண்டுகல் யானைகளைக் குறிக்கும் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு யானையின் உருவமும் அதன்மீதுள்ள வீரனின் உருவமும் ஒரு கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ள

அருமைப்பாடு கண்டு வியத்தற்குரியது. பல வகை இசைகளை எழுப்பும் கற்றாண்கள் இம்மண்டபத்தின் சிறப்பை மிகுதிப்படுத்துகின்றன.

கல்லிடைக்குறிச்சி

இவ்வூர் பொருநையின் வலக்கரையில், அம்பா சமுத்திரத்திற்கு எதிரில் அமைந்துள்ளது. இடையில் ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு பாலம் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர்க்கு வடக்கே கன்னடியன் கால்வாய் எல்லையாக அமைந்துள்ளது. நீர் வளம் மிகுந்த இவ்வூரைச் சுற்றிலும் பச்சைக் கம்பளம் பரக்க விரித்தாற்போன்ற காட்சியைப் பசிய வயல்கள் வழங்குகின்றன. கல்லிடைக்குறிச்சிக்கும், அம்பாசமுத்திரத்திற்கும் இடையிலுள்ள பெரும் பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பசிய வயல்கள் கண்ணுக்கினிய காட்சியை நல்குகின்றன. கோவில்களும் சத்திரங்களும் இங்கு மிகுதியாக இருக்கின்றன. சடாவர்மன் குலசேகரன் I (கி. பி. 1190-1214) மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி. பி. 1216-1235) முதலிய மன்னர்தம் கல்வெட்டுக்கள் இங்குள்ள கோவில்களில் காணப்படுகின்றன. எனவே, மருதவளம் மிகுந்து காணப்படும் இவ்வூர் காலத்தாற்பழைமை வாய்ந்தது என்பதை எளிதில் அறியலாம்.

இங்குள்ள பிராமணர் மிக்க செல்வம் படைத்தவர். இவ்வூரில் நடைபெறும் நெசவுத் தொழில் அவர் தம் கையில் இருக்கின்றது; நெசவாளர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து அவர்களிடம் துணிகளைப் பெற்றுத் திருவாங்கூர் முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்புகின்றனர். வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பதும் ஒரு தொழிலாக நடந்து வருகிறது. பலர் வெளி மாகாணங்கட்குச் சென்று அரசாங்க அலுவல்களிலும் வாணிகத் துறையிலும் அமர்ந்துள்ளனர்.

திருப்புடை மருதூர்

இவ்வூர் பொருநையின் வடகரையில் இருக்கின்றது. இவ்வூருக்கு எதிர்ப்புறத்தில் கடனாதி பொருநையில் வந்துகலக்கின்றது. இங்கு நாரம்புநாத சுவாமி கோவில் என்று ஒரு சிவன் கோவில் இருக்கின்றது. அக்கோவிலில் உள்ள கோமதி அம்மன் பிணிகளைப் போக்க வல்லவள் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை; அதனால் பிள்ளைப்பேறு எளிதில் உண்டாவதற்கும் நோய்கள் நீங்குவதற்கும் இவ்வம்மனை வேண்டிக்கொள்கின்றனர்; பேய் பிடித்த பெண்களை இவ்வம்மன் கோவிலுக்குக் கொண்டுவருகின்றனர். தங்கள் வேண்டுகோளுக்கு அறிகுறியாகக் குழந்தைகளின் சிலைகள், தொட்டில்கள் முதலியன செய்து கோவிலில் வைக்கின்றனர். இங்கு ஆண்டுதோறும் தைப்பூசம் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்படுகிறது. சடையன் மாறனது வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும், முதலாம் இராசராசனது கடற்படை வெற்றியைக் குறிக்கும் கல்வெட்டு ஒன்றும் இங்கு இருக்கின்றன.

வீரவல்லூர்

பொருநையாற்றுக்குத் தென்பால் அமைந்துள்ள இவ்வூர் வீரவளமும் நிலவளமும் மிக்கது. இவ்வூரைச் சுற்றிலும் பசிய வயல்கள் விழிகட்கு விருந்தளிக்கும். இவ்வூரில் நெசவுத் தொழில் சிறந்த முறையில் நடைபெறுகிறது. பூமிநாத சுவாமி கோவில் என்னும் பழைய சிவன் கோவில் ஒன்று இவ்வூரின் பழமையை உணர்த்துகின்றது. கவிஞர் பலரும் இவ்வூரை அணி செய்துகின்றனர்.

சேர்மாதேவி

சேரன் மகாதேவி சதுர்வேதி மங்கலம் என்பது இதன் முழுப்பெயராகும். இஃது இங்குள்ள கல் வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது. ஒரு சமயம் சேர மன்னர் இவ்வூரை வென்று ஆண்டனர் என்பதற்கு இப்பெயர் ஏற்ற சான்றாகும். இப்பெயர் நாளடைவில் 'சேர்மாதேவி' எனக் குறைந்து வழங்கப்படுகிறது. இதன் அருகிலுள்ள 'கொழுந்து மாமலை' என்னும் குன்றில் பல மூலிகைகள் இருக்கின்றன. அதனால் இது மருத்துவார் யாத்திரை செய்ய ஏற்ற இடமாக இருந்துவருகின்றது. இவ்வூரைச் சார்ந்த பழைய கிராமம் என்றிபகுதி பொருநையாற்றின் தென்கரையில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கு முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் என்னும் சோழ மன்னர் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

சேர்மாதேவியில் கோவில்கள் பலவாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் திரிமூர்த்தி கோவில்களே பலவாகும். பொருநைக் கரையிலுள்ள பக்தர்பிரியர் கோவில் அழகானது. இதன் வெளிச் சுவர்களிலுள்ள வேலைப்பாடு காணத்தகுவது. இக்கோவில் நன்கு பாதுகாக்கப்படவில்லை. இதனில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் கல்வெட்டு ஒன்றும், வீரபாண்டியன் (கி. பி. 1252-1267) கல்வெட்டுக்கள் ஆறும் இருக்கின்றன. இதற்கு அருகில் பொருநையில் நீராடும் துறை ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. தைத்திங்கள் நிறைமதியன்று கங்கை நீர் அங்குப் பொருநையுடன் சேருவதாக நம்பப்படுகிறது. அதனால் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அந்த நாளில் அங்கு நீராட வருகின்றனர்.

அழகியப்பர் கோவில் என்பதும் ஆற்றங்கரையிலேயே அமைந்திருக்கிறது. அழகியப்பர், மக்களுக்குத் தேவைப்படும்போது மழையை வருவித்து மக்களைக் காப்பவர் என்பது பொதுமக்களின் நம்பிக்கையாகும். இதற்காக 'வருணஜெபம்' என்னும் விழாவும் இங்கு நடைபெறும். இங்குள்ள மிளகுப் பிள்ளையார் மிக்க புகழ்பெற்றவர். கன்னடியன் கால்வாயில் நீர் குறையும்போது, இப்பிள்ளையார்க்கு மிளகு நீர் முழுக்கு நடைபெறுதல் உண்டு. இங்கு நடைபெறும் தொழில்களுள் நெசவுத்தொழில் குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது மட்பாண்டத் தொழிலாகும். பலவகை அழகிய மட்பாண்டங்கள் இங்குச் செய்யப்படுகின்றன; மலையாள நாட்டிற்கு மிகுதியாக அனுப்பப்படுகின்றன; புகை வண்டி நிலையத்திற்கு அருகில் மட்பாண்டங்கள் கோபுர வடிவில் அடுக்கப்பட்டுள்ள காட்சி கண்டு மகிழத்தகும். சேர்மாதேவி வயல் வளத்தில் சிறந்து விளங்கும் ஊராகும்.

இதுகாறும் கூறப்பட்ட ஊர்கள் அம்பா சமுத்திரம் தாலுகாவைச் சேர்ந்தவை. பொருநையாறு அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவிலிருந்து திருநெல்வேலி தாலுகாவிலும் பாய்ந்து கடலில் கலக்கின்றது. இனித் திருநெல்வேலித் தாலுகாவில் அமைந்துள்ள பொருநைக்கரை ஊர்களைப்பற்றிய விவரங்களைக் காண்போம்.

திருநெல்வேலி

கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய சைவ குரவர் இருவர் பாடல்களிலும் திருநெல்வேலி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது பொருநையாற்றின் வடகரையில்

அமைந்துள்ள பேரூராகும். இவ்வூரைச் சுற்றிலும் நெல் வயல்கள் வேலிபோல் அமைந்துள்ளன. இக் காரணத்தால் இவ்வூர் 'நெல்வேலி' எனப் பெயர் பெற்றது; * சிறந்த தலமாதலால் 'திரு' என்னும் அடைமொழி பெற்றுத் 'திருநெல்வேலி' என வழங்கப் படுகிறது.

ஊரின் நடுநாயகமாக நெல்லையப்பர் - காந்திமதி அம்மன் கோவில் அமைந்திருக்கிறது. இக்கோவில் இரண்டு பகுதிகளாக அமைப்புண்டது. ஒன்று நெல்லையப்பருக்கு உரியது; மற்றொன்று காந்திமதி அம்மனுக்கு உரியது. சுவாமி-அம்மன் கோவில்களின் முகப்புகள் மர வேலைப்பாடு கொண்டவை. தேர்களில் சிறப்பாகக் காணப்படும் இத்தகைய அரிய வேலைப்பாடுகள் இந்த இரண்டு முகப்புக்களிலும் அமைந்துள்ளமை பாராட்டத்தக்கது. இவை நம் முன்னோரது மரவேலைத்திறனை உலகிற்கு உணர்த்தும் வகையில் உயர்ந்து காணப்படுகின்றன.

காந்திமதி அம்மன் கோவிலிலுள்ள ஊஞ்சல் மண்டபம் தொண்ணூற்று கற்றாண்களால் அழகு பெற அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சலவைக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட தரை வழவழ என்று இருக்கிறது. ஐப்பசித் திங்களில் காந்திமதியம்மனுக்குத்திருமணம் நடைபெற்றதும், இம்மண்டபத்தில் ஊஞ்சல் விழா.

* வேதசர்மா என்ற சிவபக்தர் இறைவனுக்குப் படைக்கச் சிறிது நெல்லைக் கரையில் வைத்துவிட்டு ஆற்றில் குளித்தார். அப்போது பெருமழை வந்தது. அவர் ஓடிவந்து நெல்லைப் பார்த்தார். நெல்லைச் சுற்றிலும் ஒரு வேலி அமைந்திருந்தது; அதனால் நெல் நனையவில்லை; அந்த இடத்தில் மட்டும் மழை பெய்யவில்லை. இங்ஙனம் நெல்லைச் சுற்றித் தெய்வீக வேலி அமைந்த காரணத்தால் இவ்வூர் 'நெல்வேலி' எனப் பெயர் பெற்றது என்பது புராணச் செய்தி.

மூன்றுநாள் நடைபெறும். சமயச் சொற்பொழிவுகளும், இசையரங்குகளும் இங்கு நிகழும்.

அம்மன் கோவிலிலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபம் 520 அடி நீளமும் 63 அடி அகலமும் உடையது. இங்குக் காந்திமதி அம்மனுக்குத் திருமணச்சடங்கும் பங்குனி உத்திரச் செங்கோல் திருவிழாவும் நடைபெறும்.

நெல்லையப்பர் திருக்கோவிலிலுள்ள மணிமண்டபம் பார்க்கத் தகுவது. ஒரே பெரிய கல்லில் நடுவிற் பெரிதாக ஒன்றும், அதனைச் சுற்றிலும் உருவிலும் உயர்த்திலும் பல்வேறுபட்ட நாற்பத்தெட்டுச் சிறு தூண்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு தூண்கள் இம்மணிமண்டபத்தை அழகு செய்கின்றன. ஒவ்வொரு சிறு தூணையும் தட்டினால் ஒருவித இனிய ஓசை உண்டாகின்றது. இம் மண்டபம் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரை மன்னகை இருந்த நெடுமாறன் என்பவனால் கட்டப்பட்டது என்று தலபுராணம் செப்குறித்தது. * கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட பாண்டியர், சோழர் கல்வெட்டுக்கள் பலவாகக் கோவிற் சுவர்களில் காணப்படுகின்றன. இக் கல்வெட்டுக்களில் சுவாமியின் பெயர் திருநெல்வேலி உடையார், திருநெல்வேலி

“நீதிதழைத் தோங்குதிரு நெல்வேலி நாதர்முன்பு நிலைபெற் றோங்கச் சோதிமணி மண்டபத்தைத் தூயமக மேருவெனத் துலங்கச் செய்தே வேதிகைபொற் படிதூண்கள் விளங்குதிரு வாயிலணி வீரவிச் சூழ்ந்த கோதில்மணிக் கோபுரமும் சேண்மதிலும் வெள்விடையும் குலவச் செய்தான்.”

— திருநெல்வேலித் தலபுராணம்

உடைய நாயனார் என்றும், அம்மன் பெயர் திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார் என்றும் காணப்படுகின்றன.

கோவிலைச் சுற்றியுள்ள தேரோடும் தெருக்கள் சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டன. இப்பேரூரில் ஒரு கல்லூரியும் பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், மிகப்பல தொடக்கநிலைப் பள்ளிகளும் இருந்து மக்களுக்குக் கல்வி அறிவை ஊட்டி வருகின்றன. ஆற்றின் தென்கரையில் கொக்கரகுளம் என்னுமிடத்தில் மாவட்ட ஆட்சிக்குரிய அலுவலகங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. திருநெல்வேலியையும் பாளையங்கோட்டையையும் இணைப்பது பொருநையாற்றின் மீதுள்ள பாலமாகும். இது 1843-இல் கட்டப்பட்டது. சுலோசன முதலியார் என்ற பெருஞ்செல்வர் இதற்குப் பொருளுதவி புரிந்தார். பாளையங்கோட்டைக் கற்கள் இப்பாலங்கட்டப் பயன்பட்டன. இதன் நீளம் ஏறத்தாழ 900 அடியாகும். ஒவ்வொன்றும் 60 அடி அகலமுள்ள பதினொரு வளைவுகள் இப்பாலத்தில் அமைந்துள்ளன. இப்பாலத்திற்கு அப்பால் பாளையங்கோட்டை என்னும் பேரூர் அமைந்திருக்கிறது.

திருநெல்வேலி நகரத்தின் ஒரு பகுதியாகவுள்ள பேட்டை என்னும் இடம் சிறந்த வாணிக இடமாகும். திருநெல்வேலி மாவட்டத்துப் பல பகுதிகளிலிருந்து வரும் பொருள்களும் இம்மாவட்டத்திற்கு வெளியிலிருந்து வரும் பொருள்களும் இங்குத்தான் முதலில் குவிகின்றன. இங்குள்ள வணிகரே இவற்றை வாங்கி, மாவட்டத்தின் பல பகுதிகட்கும் வெளிநாட்டுக்கும் அனுப்புகின்றனர். பேட்டை வாணிகம் முதலில் முஸ்லிம்கள் கையிலேயே இருந்தது. பின்னர்

வேளாளரும் இலைவாணியரும் இத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இப்பேட்டையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் வணிகர் பலர் பம்பாய், இரங்கூன், இலங்கை முதலிய இடங்களில் தங்கிப் பேட்டையோடு வாணிகத்தொடர்பு கொண்டுள்ளனர்.

இங்கு நடைபெறும் சிறப்புத்தொழில் நல்லெண்ணெய் தயாரித்தலாகும். இவ்வூரில் ஏறத்தாழ நூறு செக்குகளில் எண்ணெய் தயாரிக்கப்படுகிறது. இம் மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் எள் இங்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது; நல்ல எண்ணெய் பல ஊர்கட்கும் அனுப்பப்பெறுகிறது.

பாளையங்கோட்டை

மதுரை விசுவநாத நாயக்கரது படைத் தலைவரான அரியநாத முதலியாரால் இவ்வூரில் ஒரு கோட்டை கட்டப்பட்டது என்று மதுரை வரலாறு கூறுகிறது. தென்பாண்டி நாட்டைக் காக்க இங்கு நிலைப்படையும் கோட்டையும் தேவையாயின. இங்ஙனம் பாளையம் (சேனை) இருக்கக் கட்டப்பெற்ற கோட்டையாதலின் இது 'பாளையங்கோட்டை' எனப் பெயர் பெற்றது. பிற்காலத்தில் இக்கோட்டை கருநாடக நவாபுவின் போர்வீரரும் ஆங்கிலப் போர்வீரரும் தங்கி இருக்கும் இடமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இக்கோட்டை சிறைச்சாலையாகவும் பயன்பட்டது. ஒரு காலத்தில் தக்க வசதிகள் பெற்று, தென்னாட்டு வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்ற இக்கோட்டை இன்று உருத்தெரியாமல் அழிந்து விட்டது. இதன் கற்கள் அணைக்கட்டுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுவிட்டன.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தூத்துக்குடி முதற் பேரூராகும்; அடுத்தது திருநெல்வேலி; மூன்றாம் பேரூர் பாளையங்கோட்டை என்பது. இப் பேரூரில் ரோமன்கத்தொலிக்கரும், பிராடெஸ்டென்ட்டு கிறித்தவரும் மிகப்பலராக வாழ்கின்றனர். இவ்விரு திறத்தார்க்கும் உரிய கோவில்கள் பல இங்கு இருக்கின்றன. மூன்று கல்லூரிகள், நான்கு உயர்நிலைப்பள்ளிகள், ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் இரண்டு, குருடர் பள்ளி ஒன்று, செவிடர்-ஊமையர் பள்ளி ஒன்று ஆகப் பல கல்வி நிலையங்களும் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கிறித்தவ சமயத்தொண்டு புரிகின்ற நிலையங்களின் தலைமை அலுவலகங்கள் பாளையங்கோட்டையிற்றான் இருக்கின்றன. இப்பேரூர் கல்வித்துறையில் இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய பேரூர்களைவிடச் சிறந்து விளங்குகிறது.

மேலப்பாளையம்

இவ்வூர் பாளையங்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ளது; இதில் குடியிருப்பவர் அனைவரும் முஸ்லிம்களே யாவர். நெய்தல், சாயம் தோய்த்தல், தோல்பதனிடுதல் இவர்தம் தொழில்களாகும். கம்பளங்கள் இங்குச் செய்யப்படுகின்றன. இவை திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும் பிறமாவட்டங்களிலும் இலங்கையிலும் நன்கு செலவாகின்றன. இங்குள்ள பெருவணிகர் ஏர்வாடி, தென்காசி, கடைய நல்லூர்முதலிய இடங்களிலுள்ள நெசவுத் தொழிலாளருக்கு நூல்கொடுத்துப் பலவகை ஆடைகளைப் பெற்று இலங்கைக்கு ஏற்றுமதி செய்கின்றனர். இவ்வூரிலுள்ள பலர் பம்பாயிலும், பர்மாவினும், மலேயாவிலும் சென்று வாணிகம் செய்துவந்தனர். இவ்

வாணிகர் மேலப்பாளையத்தின் சுற்றுப் புறங்களில் மிகுதியான் நிலங்களை வாங்கியுள்ளனர்.

மணப்படைவீடு

பாண்டி மன்னர் காலத்தில் இவ்வூர் படை இருந்த இடமாக விளங்கியது என்று செவிவழிச் செய்தி கூறுகிறது. இவ்வூர்ப் பகுதிகளில் பண்டைக் காலச் செங்கற்கள் கிடைக்கின்றன. இங்குள்ள சிவன் கோவில் மிக்க சிறப்பு வாயந்தது. கருவறைச் சுவர்களின் வெளிப்பக்கம் அருமையான வேலைப் பாடுகள் உள்ளன. இக்கோவிலின் பிறசுவர்களிலும் பண்டைகாலச் சிற்பத்திறன் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வூரை அடுத்துள்ள வெள்ளிமலை, கீழநத்தம் முதலிய நகரங்களில் பண்டைக் காலத் தாழிகள் கிடைக்கின்றன. இவை யனைத்தையும் நோக்க, இன்றுள்ள மணப்படைவீடும் அதன் சுற்றுப் புறப் பகுதியும் பண்டைக் காலத்தில் சிறப்புற்ற நிலையில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சீவலப்பேரி

இவ்வூர் பொருரை யாற்றின் வடகரையில் சிற்றூறு கலக்கும் இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது. சிற்றூற்றிற் கலக்கும் உப்போடை பழைய காலத்தில் தனித்து வந்து பொருரையிற் கலந்து வந்தது. அதனால் இவ்வூர் சிற்றூறு, உப்போடை, பொருரை என்னும் மூன்றும் கூடுமிடமாக இருந்தது. அக்காரணத்தால் இவ்வூர் முக்கூடல் எனப்பெயர் பெற்றது. முக்கூடற்பள்ளு என்னும் நூலிற் குறிக்கப் பெறும் முக்கூடல் இதுவே யாகும். பொருரை யாறு இவ்விடத்தில் அகன்று காணப்படுகிறது. இங்குள்ள

அழகர் கோவிலில் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களும், சோழர் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. இங் குள்ள மருகல்தலை என்னும் இடத்தில் பௌத்தர் களால் குடையப்பட்டனவாகக் கருதப்படும் பாறைக் குடைவுகள் இருக்கின்றன. பெரிய பாறை ஒன்றில் படுக்கைகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. ஊரார் இவற் றைப் “பஞ்சபாண்டவர் படுக்கைகள்” என்று கூறுகின்றனர். பாறைக் குடைவுகளில் பாலி மொழிக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் எழுத்துக்கள் அசோகனுடைய கல்வெட்டு எழுத்துக் களை ஒத்து இருக்கின்றன என்று எழுத்தாராய்ச்சி அறிஞர் அறைகின்றனர். இவ் ஆரில் ஆண்டு தோறும் மாட்டுச் சந்தை சிறப்புற நடைபெறு கின்றது.

5. பொருரைக்கரை ஊர்கள்-II

கிருஷ்ணபுரம்

இது திருநெல்வேலி - திருச்செந்தூர்ப் பாதையில் பாளையங்கோட்டைக்கு ஆறுகல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூருக்கு நேர் கிழக்கில் இரண்டரைக்கல் தொலைவில் பொருரையாறு பாய்கிறது. கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1563—1573) மதுரையை ஆண்ட கிருஷ்ணப் நாயக்கரால் இவ்வூரும் கோவிலும் புதியனவாக அமைக்கப்பட்டன. * இவ்வூர் மிகச்சிறிய கிராமமாக இருக்கின்றது. ஆயின் ஆங்காங்குப் பழைய வீட்டின் அடிப்படைகளும் பிறவும் இருத்தலை நோக்க, இவ்வூர் முதலில் பெரிய தாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

ஒரு காலத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருந்த இவ்வூர், இன்று கவனிப்பாரற்ற சிறிய ஊராய் இருக்கின்றது. பெரிய கோபுரம் கொண்ட வேங்கடாசலபதி கோவில் மட்டும் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் காணப்படுகின்றது. ஊரும் கோவிலும் வளமாயிருந்த காலத்தில் கோவிற்பூசைக்குப் பொருரையாற்றிலிருந்து திருமஞ்சன நீர் நாடோறும் கொண்டு

* விசுவநாத நாயக்கர் காலத்தில் நாயக்கர் படைத்தலைவராக விளங்கிய அரியநாயக முதலியாருக்கு மைத்துனரான தெய்வச்சிலை முதலியார் இக் கிருஷ்ணபுரம் ஊரைத் தம் அரசர் பெயரால் அமைத்தனர் என்பதும், திருவேங்கடாசலபதி கோவிலையும் பிறவற்றையும் எடுப்பித்தார் என்பதும் அவர்மீது பாடப்பட்டுள்ள தெய்வச்சிலையார் விறலிவிடு தூது என்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கிருஷ்ணபூபதியே ஊரையும் கோவிலையும் அமைத்தனர் என்று ஊர்க்கோவிலில் உள்ள செப்புப் பட்டயம் கூறுகிறது. இவ்விரண்டு சான்றுகளையும் நோக்க, அரசர் ஆணைப்படி, தெய்வச்சிலை முதலியார் என்ற அமைச்சர் இவற்றை அமைத்தனர் என்று கோடலே பொருத்தமானது.

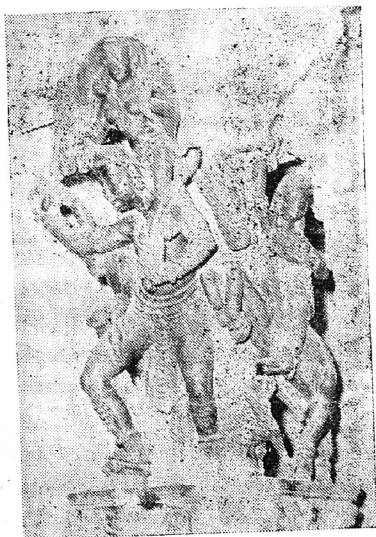
வரப்பட்டதாம். இப்பொழுது திங்களில் குறிப்பிட்ட பத்து நாட்களில் மட்டுமே ஆற்றாரீர் திருமஞ்சனத்திற்காகக் கொண்டுவரப்படுகின்றது.

இக்கோவில் மண்டபங்களுள் இரண்டு குறிக்கத்தக்கவை. அவை கோபுரத்தை அடுத்துள்ள திருமண மண்டபமும், கோவிலுள் அமைந்துள்ள அரங்க மண்டபமும். இவை இரண்டும் கண்ணையும் கருத்தையும் தம்பால் ஈர்க்கும் சிற்பங்களைக் கொண்டவை. இச் சிற்பங்கள் அமையப் பெற்ற தூண்கள் கிருஷ்ணபுரத்திற்குத் தென்மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள பாறையிலிருந்து பெயர்த்தெடுக்கப் பெற்றவை. இவை இன்னிசை ஒலிக்கும் கற்கள்.

திருமண மண்டபம்

திருமண மண்டபத்தில் முதலில் வருவாரை வரவேற்பனபோல ஆறு தூண்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் அருமையான சிற்பநுட்பங்கள் அமைந்த சிலைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கிழக்கிலிருந்து முறைப்படுத்திக் காண்போம். முதல் தூணில் தெய்வ நங்கை ஒருத்தி நடனக் கோலத்தில் நிற்கிறாள். அவள் காதுகளை ஒலைகள் அணிசெய்கின்றன. இரண்டாம் தூணில் உள்ள சிலைகளுள் முதன்மையாக அமைந்திருப்பது குறத்தி ஒருத்தியின் சிலை. “அவள் அரச குமாரன் ஒருவனைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறாள். தூணின் கீழ்ப்புறம் அன்னப்பறவை மீது அமர்ந்த அரசி, தன்கையிலுள்ள கிலுகிலுப்பையைக் காட்டிக் குமரனது கவனத்தை ஈர்க்கிறாள். குறத்தி குமாரனுடன் ஓடிவிடுகிறாள். அரசி குறி கேட்பது போலவும், குறத்தி, உன் தலைவிதி; உன் மகன் வாரான்” என்று குறி கூறுதல் போலவும் தூணின் வடபால் சிலைகள் அமைந்துள்ளன. அரசன் குதிரை

மீது மகனைத் தேடி வருகிறான். வழியில் வழிமறித்த வீரன் ஒருவனைக் குதிரை தன் முன் கால்களால் நசுக்குகிறது; அவ்வீரன் தன் இரு கைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றி மூச்சடக்கிக் குதிரையின் அழுக்கலைத் தாங்குகிறான். இக் காட்சிகள் தூணின் மேற்குப் பகுதியிற் சிற்பங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்துணைச் செய்திகளையும் சிற்பங்களைக் கொண்டே உணரும்படி அமைத்துள்ள சிற்பவேலை வியந்து பாராட்டற்குரியதன்றோ?

கிருஷ்ணபுரச் சிற்பம்

மூன்றாம் தூணில் அருச்சுனன் தவக்கோலம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவன் வலக் கையில் பாசுபதமும் இடக்கையில் காண்டடபமும் காண்கின்றன. விசயன்

நீண்ட தாடியுடன் நிற்கிறான். முகத்தில் வீரம் விளங்குகிறது; நகங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன.

நான்காம் தூணில் நாகக்கணை தாங்கிய கன்னன் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவன் முகத்தில் அருள் புலப்படும்படி சிற்பம் அற்புதமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. குரங்காட்டி ஒருவன் தோளில் குரங்குடன் விளையாடுவதையும், கையிற் கிளியுடன் அழகி ஒருத்தி நிற்பதையும் குறிக்கும் சிற்பங்கள் அதே தூணில் அழகுடன் காணப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் தூணில் முதன்மையானது குறவன் ஒருவனது உருவம். அவன் அரசகுமாரியைத் தூக்கிச் செல்கிறான். அவளுக்கு இடப்புறம் அரசகுமாரன் குதிரையில் வந்து ஈட்டியால் அவனது விலாவிற் குத்துகிறான்; விலாவிலிருந்து குருதி பெருகிக் கொப்பூழ்வரை வருகிறது. குறவன் வலி தாங்காது துன்புறுகிறான்; விலா எலும்புகளும் கழுத்து நரம்புகளும் தெரியும் நிலையில் உடலை வளைந்துகொடுக்கிறான். அவனுக்கு இடப்பக்கம் மற்றொரு வீரன் வலக்கையில் வாளேந்திக் குறவன்மீது பாய்கிறான். குறவன்மீது அமர்ந்துள்ள அரசகுமாரி அவனது குடுமியைப் பற்றி இழுக்கிறாள். தன்னைக் காக்க வீரர் வந்து விட்டதை அறிந்ததும் அவள் முகம் பொலிவு பெறுகிறது. இத்தூண் சிற்பங்கள் இத்துணை விவரங்களையும் உணர்த்துகின்றன. இவற்றின் வேலைப்பாடு நேரிற் கண்டு வியத்தற்கு உரியது.

ஆறாம் தூணில் முதன்மையானது நடன மகளைக் குறிக்கும் சிற்பமாகும். அவள் வலக்கையில் மலர்ப்பந்தும் இடப்புற உள்ளங்கையில் மாதுளம்பழமும் கொண்டு நடனமாடுகிறாள். இதுவும் கண்ணைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்தது.

அரங்கமண்டபம்

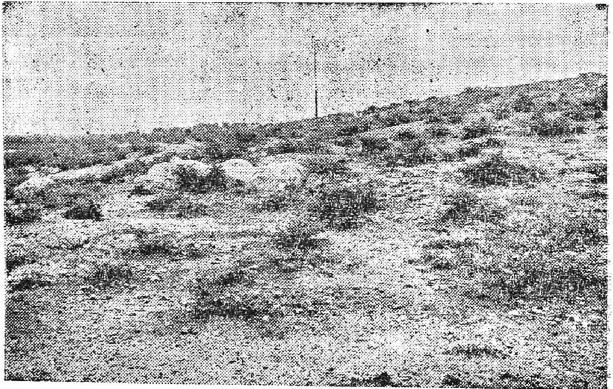
நாயக்கர் காலத்தில் இம்மண்டபம் ஆடலுக்கும் பாடலுக்கும் பயன்பெற்ற காரணத்தால்தான் 'அரங்க மண்டபம்' எனப் பெயர் பெற்றது. இம்மண்டபத்தில் தென்புறம் ஏழும் வடபுறத்தில் ஏழுமாகத் தூண்கள் நிற்கின்றன. ஒவ்வொரு தூணிலும் விழிகட்கு விருந்தளிக்கும் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிக வியந்து பாராட்டத்தக்க வேலைப்பாடு கொண்டவை சில. அவற்றுள் வீரபத்திரர் சிலை, மன்மதன் சிலை, இரதி சிலை என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

வீரபத்திரர். உருவம் உயரமானது. அகன்ற நெற்றி, விரிந்த மூக்கு, நீண்ட மீசை, வெளியில் தெரியும் கோரைப் பற்கள், சுருங்கிய கன்னம், கோபப் பார்வையைக் குறிக்கும் முகம் ஆகிய இவை மிகத் தெளிவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வீரபத்திரரது வலக்கையில் ஈட்டியும் இடக்கையில் சதுரக் கேடயமும் இருக்கின்றன. ஒரு கால் தூக்கிய நிலையில் இருக்கின்றது; அக்கால் குழைந்து, உருண்டு இருக்கின்றது. நரம்புகளும், நகங்களும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன; இடுப்பில் மடிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக் கூறின், இச்சிற்பம் மிக அரிய வேலைப்பாட்டுடன் அமைந்துள்ளது என்னலாம்.

மன்மதனைக் குறிக்கும் சிற்பம் சிறப்புற அமைந்துள்ளது. அவனது இடக்கையில் கரும்பு வில் இருக்கின்றது. அக்கரும்பில் கணுக்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ள நேர்த்தி நேரிற் கண்டு களிக்கத்தக்கது. அவன் வலக்கையில் மலர்வாளி பிடித்திருக்கிறான். வலக்கையில் மலர்ப்பந்தைப் பிடித்தபடி இரதி மன்மதனை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்து நிற்கிறான். வலப்

புறத்தில் தோழி ஒருத்தி அவளுக்குக் குடை பிடிக்கிறாள். இச் சிற்பங்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வனவாகும்.

ஒரு தூணில் இரதியின் சிலை முதன்மை பெற்று விளங்குகிறது. அவள் தன் இடக்கையில் கண்ணாடியையும் வலக்கையில் மலர்ப்பந்தையும் கொண்டு அன்னப்பறவைமீது அமர்ந்திருக்கிறாள். தூணின் கீழ்ப்புறம் இரதியின் தோழி நடனமாடுகிறாள். மன்மதன் சிவபெருமானால் எரிக்கப்பட்ட போதிலும், இரதியின் விழிகட்கு மட்டும் காணப்படுவான் என்று சிவபெருமான் வரம் கொடுத்திருப்பதால், இரதி என்றும் வாழ்வரசியாக இருக்கின்றாள் என்பதை உணர்த்த அவளது கழுத்தில் தாலி தொங்கவிடப்பட்டுள்ளது. புராணத்துள் கூறப்படும் இக்கதை நுட்பத்தைக் கண்டு இரதிக்குத் தாலி அமைத்த சிற்பியின் நுண்ணறிவு பாராட்டத் தக்கது.

ஆதிச்சநல்லூர் : புதைபொருள் மேடு

ஆதிச்ச நல்லூர் *

பொருநையாற்றுப் பாய்ச்சலைப்பெறும் இடங்களிற் சில, புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்றவையாக இருக்கின்றன. அங்குப் பண்டைக்கால மக்களை அடக்கம் செய்த தாழிகள் புதையுண்டுகிடக்கின்றன. அவற்றுள் சேர்மாதேவி, பாளையங்கோட்டை, கிருஷ்ணபுரம், ஆதிச்சநல்லூர், கொங்கராயக் குறிச்சி, கருங்குளம், ஸ்ரீவைகுண்டம், திருப்புளியங்குடி ஆழ்வார் திருநகரி, திருக்கோளூர், அப்பன் கோவில், தென்திருப்பேரை, கொற்கை, மாறமங்கலம் என்பன குறிக்கத்தக்கவை. ரீ (Rea) என்ற புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர் இவ்விடங்களைப் பார்வையிட்டு ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தியுள்ளார். இவ்விடங்களுள், புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு உரிய உலகப் புகழ்பெற்ற இடமாகவுள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சிபற்றிய விவரங்களை இங்குக் காண்போம்.

புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

ஆதிச்சநல்லூர் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து திருச்செந்தூர் செல்லும் பாதையில் பதினேராவது மைலில் - பொருநையாற்றின் தென்கரையில் இருக்கின்றது. இது ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவைச் சேர்ந்தது. இப்பழம்பதியின் மேற்குப் பகுதியில் உயர்ந்த மண்மேடு காணப்படுகின்றது. அங்கு இறந்தவரைப் புதைத்த தாழிகள் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. டாக்டர் ஜாக்ஸ் (Dr. Jagox) என்ற ஜெர்மானியர் 1876-இல் அம்மேட்டின் ஒரு பகுதியைத் தோண்டிச் சுடப்பட்ட மண் தாழிகளையும் பாத்திரங்களையும் இரும்புக் கருவிகளையும் எலும்புக் கூடு

* 'ஆதித்த(ன்) நல்லூர்' என்பது. நாளடைவில், 'ஆதிச்ச நல்லூர்' என மாறி வழங்குகிறது.

களையும் வெளியில் எடுத்தார்; பின்பு அவற்றை ஜெர்மனிக்குக் கொண்டுசென்றார். அம்மேடு சரளை வெட்டும் இடமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டதால், மேலும் பல பொருள்கள் அங்குக் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. அரசாங்கம், அவ்விடத்தைச் சரளை வெட்டும் இடமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று ஆணை பிறப்பித்தது. 1900-இல் அரசாங்கம் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக் குழுவினர் அம்மேட்டின் பல இடங்களைத் தோண்டிப் பார்த்துப் பல பொருள்களைச் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். திருவாளர் அவற்றை ஆராய்ந்து, பல உண்மைகளை வெளியிட்டார். அவற்றின் சுருக்கத்தைக் கீழே காண்க :

புதைபொருள்கள்

ஆறாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இப்பொருள்களில் நேர்த்தியான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட தாழிகளும் பாத்திரங்களும் இரும்புப் போர்க் கருவிகளும் இரும்பாலான பிற கருவிகளும் பித்தளை நகைகளும் பெட்டிகளும் சில தங்க நகைகளும் சில கல் திரிகைகளும் இருக்கின்றன. நைந்த துணியின் பகுதிகளும் அரிசி முதலிய தானியங்களின் உமியும் தாழிகளுள் காணப்பட்டன. பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் மண்ணைக் கொண்டே செய்யப்பட்டுள்ளன. பித்தளைப் பாத்திரங்களும் சில கிடைத்துள்ளன. விளக்குகள் இரும்பால் செய்யப்பட்டவை. பித்தளை நகைகள் அருகிக் காணப்படுவதிருந்து, பித்தளை அப்போது மிகுதியாய்க் கிடைக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. நெற்றிச்சட்டி போன்ற ஒன்றுதான் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டது.

இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் நேர்த்தியான பாண்டங்கள் வளைவதிலும், உலோக வேலைப்பாட்டிலும், நெசவுத் தொழிலிலும் மரவேலைப்பாட்டிலும் சிறந்திருந்தனர் என்பது தெளிவாகும். இரும்பு மண் வெட்டிகள் முதலியவற்றை நோக்க, அம்மக்களது பயிர்த்தொழில் பணப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. பித்தளையில் விலங்குகளைப் போல உருக்கி வார்த்திருப்பது, அவர்களது கைத்தொழிற் சிறப்பை விளக்குகிறது.

தாழிகள்

புதை தாழிகள் பெரியவை; ஒரு கால் உடையவை; கோள வடிவில் மூன்றடி விட்டம் உடையவை; உயரம் விட்டத்தை விடச் சிறிது மிகுதியானது. சில தாழிகளின் கழுத்துக்கள் நல்ல வேலைப்பாட்டுடன் விளங்குகின்றன. ஒவ்வொரு தாழிக்கும் மூடி இருக்கின்றது. சில தாழிகளில் மட்டும் முழு எலும்புக்கூடு இருக்கிறது. சிலவற்றில் எலும்புகளை மட்டும் வைத்துப் புதைத்திருக்கலாம் என்பது தெரிகிறது. அவற்றோடு மண்ணும் உலோகத்தாலான வேறு பல பொருள்களும் தாழிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. முழு எலும்புக்கூடு இருக்கும் தாழிகளில் உடம்பு முடக்கி வைக்கப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. சில தாழிகளில் எலும்புகளே காணவில்லை. சில மண்டை ஓடுகளில் நெற்றியில் துளைகள் உள்ளன. அவை தலையில் தாக்கப்பட்டு இறந்த மக்களுடையன என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறைகின்றனர். சில தாழிகளில் சாம்பல் காணப்படுகிறது. அச்சாம்பல் பிணங்களைப் புதைத்தபோது செய்யப்பட்ட சடங்குகளில் எரிந்த மரத்தின் சாம்பலாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

உலோகப் பொருள்கள்

பூச்சாடிகள், மணி வடிவத்தில் வாய் கொண்ட ஜாடிகள், வளையல்கள் முதலியன பித்தளையால் செய்யப்பட்டவை. இவை அனைத்தும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்டவை. இவை பண்டை மக்களின் கலைத் திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இப் பித்தளைப் பொருள்கள் பெரும்பான்மை தாழிகளின் உள்ளேயே காணப்படுகின்றன. மண்வெட்டி, வாள், ஈட்டி, விளக்கு முதலியவை இரும்பால் செய்யப்பட்டுத் தாழியின் வெளிப்புறத்தில் இருந்தன. இவை சில இடங்களில் தாழியுள்ளும் காணப்பட்டன. இக்கருவிகளின் நுனிகள் கீழ் நோக்கி இருந்தன. இறந்தோரின் உறவினரால் இவை மண்ணிற் செருகப்பட்டிருக்கலாம். இவற்றுள் பல கருவிகள் துருப்பிடித்துள்ளன; ஆயினும், உறுதியாக உள்ளன, சில கருவிகள் உருத் தெரியாமல் பொடியாய் விட்டன.

தங்க நெற்றிச்சுட்டி

தங்க நெற்றிச்சுட்டிகள் சில தாழிகளிற்றான் கிடைத்தன. சிலவற்றில் தங்கத் தகடுகள் காணப்பட்டன. இவற்றைக் கோக்க நூலே பயன்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவற்றை அணியும் வழக்கம் இப்பொழுது இப்பகுதியில் இல்லை. இவற்றையுடைய தாழிகள் பத்து அல்லது பதினைந்து அடி ஆழத்தில் புதைக்கப்பட்டுக் கற்களால் நன்கு மூடப்பட்டிருந்தன. இவை பெரிய தாழிகள். பித்தளை, இரும்பு இவற்றாலான பிற பொருள்கள் இவற்றில் கிடைத்துள்ளன. இவ்வடையாளங்கள் இருப்பின், அங்குத் தங்கச்சுட்டி உறுதியாகக் கிடைக்கும் என்று சொல்லலாம். சில தாழிகளில் தங்கச்சுட்டிகள்

நொறுக்கிப் போடப்பட்டிருந்தன. சில சட்டிகள் முட்டை வடிவில் அலங்காரம் எதுவுமின்றிக் காணப்பட்டன; சிலவற்றில் புள்ளிகளும் கோடுகளும் இடப்பட்டுள்ளன.

மட்பாண்டங்கள்

பல மண் பாணைகள் நன்னிலையில் காணப்படுகின்றன; களிமண் தரையுள்ள இடங்களில் நொறுங்கிக்கிடக்கின்றன. மட்பாத்திரங்கள் தாழியின் உள்ளும் வெளியிலும் கிடைக்கின்றன. சிலபாணைகள் நல்ல கறுப்புக் களிமண்ணாலும், சில சிவப்புக் களிமண்ணாலும், சில இரண்டும் கலந்த கலவையாலும் செய்யப்பட்டுள்ளன. சில பாணைகளுக்கு நிறம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குக் கிடைத்துள்ள மட்பாண்டங்கள் இப்பகுதியில் இக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மட்பாண்டங்களினின்றும் மிகுந்த வேறுபாடு உடையனவாகத் தெரியவில்லை,

பழைய ஊர்

ஆதிச்ச நல்லூர் மண் மேட்டிலிருந்து வடக்கே ஒரு கல் தொலைவில், பொருளையாற்றின் வடகரையில் கொங்கராயக்குறிச்சி என்னுமிடத்தில் பழைய ஊர் ஒன்று இருந்தமைக்குரிய அடையாளங்கள் தெரிகின்றன. அறிஞர் ரீ, இவ்விடத்தை நன்கு ஆராய்ந்தார். பளபளப்புடன் காணப்படும் மட்பாண்டப் பொருள்கள் பல அங்குக் கண்டறியப்பட்டன. "கொங்கராயக் குறிச்சி என்ற இடத்தில் ஊர் அமைத்து வாழ்ந்த மக்களது இடுகாடாக ஆதிச்ச நல்லூர் மண்மேடு இருந்திருத்தல் வேண்டும். பண்டைக் காலத்தில் இவ்விரண்டு இடங்களும் அடுத்தடுத்து இருந்தனவாதல் வேண்டும். பிற்காலத்

தில் பொருநையாற்றின் போக்கு இவ்விடங்களைப் பிரித்திருத்தல் வேண்டும்," என்று அறிஞர் ரீ கருதுகின்றார். இப்பண்டை மக்கள் தங்கள் இறந்தவரைக் காக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டாற் போலவே தங்களைப்பற்றிய விவரங்களைக் குறித்து வையாமல் மறைந்தது வருந்தத் தக்கதன்றோ?

ஸ்ரீவைகுண்டம்

இவ்வூர் பொருநையின் வடகரையில் அமைந்துள்ளது. இது திருநெல்வேலியிலிருந்து திருச்செந்தூர் செல்லும் சாலையுடன் ஒரு பாலத்தரல் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஸ்ரீவைகுண்டபதி சுவாமி கோவில் உயர்ந்த கோபுரத்துடன் காட்சியளிக்கிறது. அதனால் இவ்வூர் ஸ்ரீவைகுண்டம் எனப் பெயர்பெற்றது. இக்கோவிலில் இருக்கும் திருவேங்கடமுடையார் மண்டபம் சிற்பங்கள் நிறைந்தது. ஏகாதசி மண்டபத்தின் கதவுகள் வைகுண்ட ஏகாதசி அன்றுதான் திறந்துவிடப்பெறும். இப்பகுதியில் கயிலாசநாதசுவாமி கோவில் என்று ஒரு சிவன் கோவிலும் இருக்கிறது.

கோட்டைப் பிள்ளைமார்

ஊரின் வடகோடியில் பத்தடி உயரத்திற்கு மண்சுவர்கள் உள்ள கோட்டை ஒன்று காணப்படுகின்றது. அதனுள் வாழ்பவர் கோட்டைப் பிள்ளைமார் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர் ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் பாண்டி மன்னர்க்கு முடிசூடும் உரிமை பெற்றிருந்தனராம்; ஏதோ மனத்தாங்கலால் மதுரை, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களை விட்டு இங்குக் குடியேறிக் கோட்டை அமைத்து வாழலாயினராம். கோட்டையுள் வெளி ஆடவர்

எவரும் செல்ல அநுமதியில்லை; அரசாங்க அலுவலரும் போதல் இயலாது; ஊர்ப் பெண்கள் கோட்டையுள் செல்லலாம். பட்டணத்துப் பிராமணர் எனப்படுபவரே இவர்களுக்குக் குருமார். அப்பிராமணர் திருமணக் காலத்தில் கோட்டையுள் நுழைவர்; திருமண அறையுள் மணப்பெண்ணுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் ஒரு திரை இடப்படும். ஒரு பெண் இறப்பின், அப்பெண்ணை யாரும் பார்க்க முடியாதபடி சாக்குப்பையுள் போட்டுத் தைத்து, வடக்கு வாசல் வழியாக அறுநூறு அடி தொலைவிலுள்ள சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று எரித்து விடுவர். இவர்தம் பணிமக்கள் 'கொத்தமார்' எனப்படுவர். இவர்களும் கோட்டைப் பிள்ளைமாருடன் பாண்டிய நாட்டின் வடபகுதியிலிருந்து வந்தவராம். இவர்தம் பெண்கள் கோட்டையுள் வேலை செய்கின்றனர். தொடக்க காலத்தில் கொத்தமாரும் கோட்டையுள் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கல் வீடுகளும் ஓட்டு வீடுகளும் கட்டலாயினர். அவ்வீடுகளை இடிக்கவேண்டுமென்று பிள்ளைமார் வழக்குத் தொடுத்தனர். அக்கோட்டையைக் கட்டியவர் தாங்களே என்றும், பிள்ளைமார்களுக்கு உரிய உரிமை தங்கட்கும் உண்டு என்றும் கொத்தமார் எதிர் வழக்காடினர். ஆயின், நீதிமன்றம் பிள்ளைமாருக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்பளித்தது. அதன்பயனாகக் கொத்தமார் கோட்டைக்கு வெளியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கோட்டைப்பிள்ளைமார் 1917-இல் நானூறு பேர் இருந்தனர். இப்பொழுது குழந்தைகள் உள் பட ஐம்பத்தைந்து பேரே இருக்கின்றனர். வரவர மக்கள் தொகை குறைந்து வருகிறது. கோட்டைப்பிள்ளைமாருக்குக் கோட்டைக்கு வெளியில் வீடுதிகள் இருக்

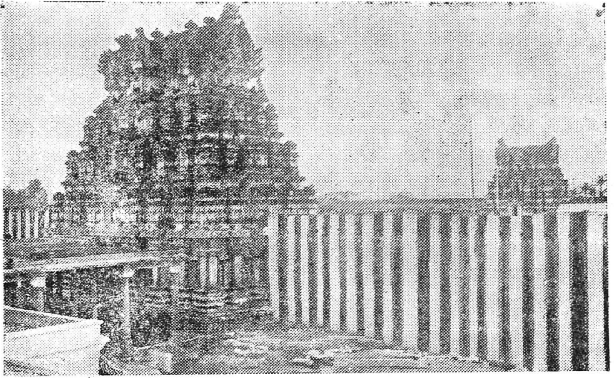
கின்றன. இவர்கள் அமைச்சர் முதலிய பெருமக்களையும் நண்பர்களையும் இங்குத்தான் வரவேற்கின்றனர். நமது மாநில ஆளுநராயிருந்த ஸ்ரீ பிரகாசா அவர்கள் கோட்டையினுள் விடப்படவில்லை. வெளி விடுதியிற்றான் அவருக்கு வரவேற்பு நடைபெற்றது. அப்பெரியார், “ நீங்கள் உலக முன்னேற்றத்தைக் கண்டு உங்கள் பழக்க வழக்கங்களைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். தனித்து வாழ்தல் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதன்று,” என்று இப்பிள்ளைமார்க்கு அறிவுரை புகன்றனர்.

ஸ்ரீவைகுண்டம் நிலவளம் மிக்கது. கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் சிறந்து விளங்கிய குமரகுருபர அடிகள் இப்பதியினரேயாவர். அவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதே திருப்பனந்தாள் காசிமடம் என்பது. அம்மடத்துக்குத் தலைவராக உள்ள அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள், குமரகுருபரர் பெயரால் ஆடவர் உயர்நிலைப்பள்ளி ஒன்று நடைபெறப் பொருளுதவி செய்துள்ளார்; மகளிர் உயர்நிலைப்பள்ளியையும் பெரிய நூல்நிலையம் ஒன்றையும் இவ்வூரில் நடத்தி வருகின்றனர்.

ஆழ்வார் திருநகரி

இது ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு ஐந்துகல்தொலைவில், திருச்செந்தூர்த் தாலுகாவில் பொருநையாற்றுத் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது. இஃது ஆழ்வார் பன்னிருவருட் புகழ்பெற்ற நம்மாழ்வார் இருந்து, தம் திருவாய்மொழி இயற்றியருளிய திருப்பதியாகும். இதன் பண்டைப் பெயர் திருக்குருகூர் என்பது; ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருப்பதால் மருதவளம் மிக்குடையது. இங்குள்ள ஆதிநாதப் பெருமாள் கோவில் மிகப் பெரிய அமைப்பில் கட்டப்பட்டுள்ளது; வானளாவிய

கோபுரமும் உயர்ந்த மதிலும் கோவிலின் புறத்தோற்றத்தை அழகு செய்கின்றன. கோவிலுள் பல மண்டபங்களும் பல தெய்வங்களின் சிறு கோவில்களும் அமைந்துள்ளன. இக் கோவிலில் உள்ள புளியமரம் சிறப்பு வாய்ந்தது. அதன் பொந்தில் நம்மாழ்வார் இருந்து தவம் செய்தனர் என்பது தல வரலாறு. அதன் அடியிற்றான் நம்மாழ்வாரது பூதவுடல் அடக்

ஆழ்வார் திருநகரி : பெருமாள் கோவில்

கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்தில் நம்மாழ்வார்க்குக் கோவில் கட்டப்பட்டுள்ளது. பெருமாள் கோவில் விழாக்களில் வைகாசி விழா சிறப்புடையது. இவ்விழாவில் நம்மாழ்வாருக்கே சிறப்பிடம் தரப்படுகிறது.

இக்கோவிலில் உள்ள திருமாமணி மண்டபம், திருமஞ்சன மண்டபம், கண்ணாடி மண்டபம்
6-1749

என்பன சிற்பவேலைப்பாடு மிகுந்தவை. மொட்டைக் கோபுரமும் அதில் அமைந்துள்ள உருவங்களும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்டவை. பெருமாள் கோவிலுக்கு முன்புள்ள மூன்று மாடங்களை யுடைய கோபுரத்தின் மூன்று கட்டடங்களிலும் காணப்படும் மரத்தூண்கள், யாழிகள், சாளரங்கள், மேற்கட்டுவிதானம் என்பவை சிறந்த மரவேலைப்பாடு கொண்டவை.

வேறு எக்கோவிலிலும் காணக்கிடையாத கல்நாத சூரம் ஒன்று இக்கோவிலில் இருக்கிறது. இது கருங்கல்லில் குடையப்பெற்ற இசைக்கருவி. இது ஏறத்தாழ ஓரடி நீளமுள்ளது. இதன் மேற்பகுதி கால் அங்குல அகலமும் அடிப்பகுதி ஓரங்குல அகலமும் உடையது. அடிப்பாகத்தில் பித்தளைப் பூண் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வொப்பற்ற இசைக்கருவி மதுரையை ஆண்ட கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரால் இக்கோவிலுக்குத் தரப்பட்டது என்று கோவிலார் கூறுகின்றனர்.

நம்மாழ்வார் தமிழ் நாட்டு வைணவத் தலங்களைத் தம் பாக்களிற் குறித்துள்ளார். அவற்றுள் எட்டு, ஆழ்வார் திருநகரியைச் சுற்றி இருக்கின்றன. அவை திருப்புளிங்குடி, நத்தம், ஸ்ரீவைகுந்தம், குளந்தை, தென்திருப்பேரை, துணைவில்லி மங்கலம் (இங்கு இரண்டு கோவில்கள் உள்ளன), திருக்கோளுர் என்னும் இடங்களிலுள்ள திருக்கோயில்களாகும். இவற்றோடு திருக்குருகூரையும் சேர்த்து, மக்கள் 'நவ திருப்பதிகள்' என்று கூறுவர். இவற்றுள் திருக்கோளுர் பிறந்தவரே மதுரகவி யாழ்வார் என்பவர்.

சைவத் திருமுறைகளை நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர் தொகுத்துப் புகழ் பெற்றார் போலவே ஆழ்வார்களுடைய அருட் பாடல்களைத் தொகுத்து முறைப்படுத்திய பெருமை நாதமுனிகள் என்ற வைணவப் பெரியாரைச் சார்ந்தது. அப்பெரியார் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு வந்து, நம்மாழ்வார் பாடியருளிய திருப்பாவையுள்ளிட்ட நாலாயிரம் பாசுரங்களையும் எழுதிச் சென்றார் என்பது தல வரலாறு கூறும் செய்தியாகும். இராமாநுஜரும் இத் திருப்பதிக்கு வந்து நம்மாழ்வாரைத் தரிசித்துச் சென்றார். பின்பு தோன்றிய வைணப் பெருமக்கள் பலரும் இப்புனித நிலத்தை அடைந்து நம்மாழ்வாரைப் பணிந்து சென்றனர். இத் தலத்திற்றான் மதுரகவி யாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குச் சீடராகப் பல ஆண்டுகள் இருந்து பெருமை பெற்றார்.

7. பொருரைக்கரை ஊர்கள்-III

கொற்கை

இலக்கியத்தில் கொற்கை

“கொற்றை, கடற்கரை உயர்ந்த மணல்மேடு வாய்ந்தது. அதை அடுத்துக் கடற்கரைச்சோலை அமைந்திருந்தது. அங்குப் பேயின் தலைபோல் தோன்றும் தாழை மரங்கள் படர்ந்திருந்தன. அவற்றில் முள் நிறைந்த புற இதழ்களையுடைய தாழைப்பூக்கள் தூய வெண்ணிறத்தோடு மலர்ந்து இருந்தன. அம்மலர்களின் மணம் கடற்கரையின் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கியது.

“கொற்கைக் கடலில் முத்து விளையும் சிப்பிகள் மிகுதியாக இருந்தன. அவை முத்துக் குளித்தவர்க்கே அன்றி மீன் பிடித்தவர்க்கும் அகப்பட்டன. அங்ஙனம் அகப்பட்ட சிப்பிகளில் முத்துக்கள் இருக்குமாதலால், அவற்றை விலைகொடுத்து வாங்கக் கொற்கைப் பட்டினத்தார் கரையில் காத்திருந்தனர். மீன் பிடித்தவர் தாம் கொண்டுவந்த சிப்பிகளை விலையாகக் கொடுத்துக் கள் வாங்கிக் குடிப்பது வழக்கம்.

“சங்கெடுக்கும் தொழிலாளர் சுராமீன்களை ஒதுக்கிவிட்டுக் கடலில் மூழ்குவர்; கடலின் அடியில் கிடக்கும் உயர்ந்த வலம்புரிச் சங்குகளை எடுத்து வந்து பெரிய படகுகளில் சேர்ப்பர்; பின் பு படகுகளைச் செலுத்திக் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்குவர். அப்பொழுது கொற்கை மக்கள் அவர்தம் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கரையில் நின்றிருப்பர்; மகிழ்ச்சியோடு சங்குகளை முழக்கி ஆரவாரமாக வரவேற்பர்.

“நிறைமதி நாளன்று அந்திப்பொழுதில் சூரியன் மறைந்தபின் முழுநிலாக் கடலில் தோன்றிக் காட்சி அளிக்கும் அல்லவா? அந்த நேரத்தில் கொற்கைப் பெண்கள் கடற்கரையில் கூடிக் கடல் தெய்வத்தை வழிபடுவர்; தங்கள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த முத்துக்களை உதவி செல்வத்தைப் பெருக்கும் கடல் தெய்வத்திற்கு முத்துக்களையும் வலம்புரிச் சங்குகளையும் சொரிந்து வழிபடுவர்.”

“இயற்கையாகச் சிப்பிகளிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கரையோரத்தில் அலைகளால் தள்ளப்படும் முத்துக்களும் இருக்கும். அம்முத்துக்கள் அவ்வழியே செல்லும் குதிரைகளின் கால் குளம்புகளில்பட்டு வடு உண்டாக்கும்; குதிரைகளின் நடையைத் தடுக்கும்.”

“உப்பு வாணிகர் பிள்ளைகள் கொற்கைக் கிளிஞ்சல்களை எடுத்து விளையாடுவர். அவர்களோடு விளையாடும் குரங்குக்குட்டி கடற்கரையில் இருக்கும் கிளிஞ்சலை எடுத்து, அங்கு விழுந்து கிடக்கும் முத்துக்களைக் கிளிஞ்சலுக்குள் வைத்து ‘கிலு கிலு’ என்று ஆட்டி விளையாடும்.” இச்செய்திகள் அகநாநூற்றுப் பாடல்களிலிருந்து அறியப்படுவன.

“கொற்கை இப்பெரிய உலகில் மேன்மையுடன் புகழும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கும் நகரம்; விளைந்து முதிர்ந்த முத்துக்கள் மிகுந்த நகரம்; சங்கு குளிக்கும் மக்கள் பெருகி வாழும் சேரியை உடைய நல்ல நகரம்,” என்று மதுரைக் காஞ்சி கூறுகின்றது.

கொற்கையின் பழமை

பொருநையாறு இன்று கடலோடு கலக்கும் இடத்திற்கு நான்கு கல் உள்தள்ளி, அவ்யாற்றின்

வடகரையில் கொற்கை என்னும் பெயருடன் ஒரு சிற்றூர் இருக்கின்றது. பண்டைக்காலத்தில் பொருநையாறு இவ்வூர் அருகிற்றூன் கடலொடு கலந்து வந்தது. பொருநையாற்று மண்ணும் மணலும் பல நூற்றாண்டுகளாக வந்து படிப்படியாக மேடிட்டுக்கடலைப்பின்னோக்கிச்செல்லும்படி செய்து விட்டதால் கொற்கை, துறைமுக நகரத்திற்குரிய வசதியை இழந்து விட்டது. இன்றுள்ள கொற்கையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் கிளிஞ்சல்களும், முத்துச் சிப்பிகளும் தரைக்கடியில் சிறிது ஆழத்திற்கிடைத்தலே, கடல் இந்நிலப்பகுதியை அடுத்து இருந்தமைக்கு ஏற்ற சான்றாகும். கொற்கைக்குப்பின்னர்க்காயல் (இன்றைய 'பழைய காயல்') பாண்டியர் துறைமுகநகரமாக விளங்கத் தொடங்கியது. கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காயலே சிறந்த துறைமுக நகரமாக இருந்தது என்பதை மார்க்கோ போலோ குறித்துள்ளார். பின் நூற்றாண்டுகளில் கொற்கை பற்றிய பேச்சே யாண்டும் காணப்படவில்லை. எனவே, ஏறத்தாழக் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் கொற்கைப் பொலிவு மறைந்துவிட்டது என்று கொள்ளுதல் தவறாகாது.

கொற்கை நகரம் சங்க நூல்களில் பேசப்படுததால், அதன் பழைமையை நாம் நன்கு உணரலாம். கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் தென் இந்தியக் கரையோரமாக வந்த 'பெரிப்ளஸ்' என்ற பிரயாண நூலின் ஆசிரியரும், கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் இங்ஙனம் வந்த தாலமியும் இப்பண்டை நகரத்தைச் சிறந்த துறைமுகம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்; குமரிமுனையைச் சுற்றி வந்த கிரேக்க வணிகர் முதலில் இத்துறைமுகத்துக்குத்தான் வந்தனர் என்று குறித்துள்ளனர். மேலும், அவர்கள் மன்றார் வளை

குடாவைக் 'கொற்கை வளைகுடா' என்றே குறித்துள்ளமை, அவர்கள் காலத்தில் கொற்கை பெற்றிருந்த பெருஞ் சிறப்பினை நன்கு விளக்குவதாகும்.

சங்க நூற்களிற் பாராட்டிப் பேசப்பெற்ற கொற்கைத் துறைமுகம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே புகழ் பெற்றிருந்தது என்று கருதுதல் தவறாகாது. பாரசீகர், அரேபியர், பொனீஷியர், எத்தியோப்பியர், கிரேக்கர், உரோமர் என்ற மேலை நாட்டவரும், பர்மியர், சீனர் முதலிய கீழை நாட்டவரும் வாணிகத் துறையில் கொற்கைத் துறைமுகத் துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறைகின்றனர். கொற்கைப் பெருந்துறை முத்தெடுக்கும் தொழிலிலும் சங்குகளை எடுத்துப் பொருள்கள் தயாரிப்பதிலும் பெயர் பெற்றிருந்தது. எனவே, முத்துக்களும் சங்குகளும் சங்கால் செய்யப் பெற்ற பலவகைப் பொருள்களும், மிக்க அளவில் அயல்நாடுகட்கு ஏற்றுமதியாயின. மேலும் தமிழ் நாட்டிற் கிடைத்து வந்த தங்கம், யானைத் தந்தம், கருங்காலி, சந்தனம் முதலிய விலையுயர்ந்த மரங்கள், யானைக் கொம்பு, மயில்தோகை, கிராம்பு, ஏலம் முதலிய மணம் பொருள்கள், பட்டாலும் பருத்தியாலும் இயன்ற ஆடைகள், அரிசி முதலியன அயல் நாடுகட்கு அனுப்பப்பட்டன.

ஏறத்தாழக் கி. மு. 1400-இல் வாழ்ந்துவந்த அத்தீனிய அரசர்கள் இக்கடல் வாணிக உறவினால் பாண்டியர்களை மதித்துப் போற்றினமைக்கு அறி குறியாகப் 'பாண்டியோன்' என்ற பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டனர். கருங்கடலின் கரையிற் கட்டப்பட்ட வாணிக நகரங்களும் பாண்டியனது துறைமுகப் பட்டினத்தின் பெயரால் 'கொல்கீஸ்' (கொற்கை)

என வழங்கப்பெற்று வந்தன. பின் நூற்றாண்டுகளில் உரோமப் பேரரசர்களான அகஸ்டஸ், கிளாடியஸ் முதலியோர் பாண்டிவேந்தருடன் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்; பாண்டியர் அவைக்குத் தூதர்கள் மூலம் பரிசுப் பொருள்களை அனுப்பித் தங்கள் அன்பையும் நட்பையும் அறிவித்துக்கொண்டனர்.

“ஐரோப்பிய நாடுகட்கு மிகுதியான அரிசியை ஏற்றுமதி செய்த நகரம் பொருநைக்கரையில் இருந்த கொற்கையேயாகும். இத்தகைய வாணிகம் அக்காலத்தில் கிரேக்கர் வசம் இருந்தது. கிரேக்கர்க்கு முன்பு இந்திய வாணிகம் பாரசீகர், பொனீஷியர் என்பவரிடமே பெரும்பான்மை இருந்தது. தமிழ்ச் சொற்களாகிய தோகை, அரிசி, இஞ்சி முதலியன ஹீப்ரு முதலிய மொழி நூல்களில் காணப்படுகின்றமை, இப்பண்டைக் கடல் வாணிக உண்மையை வலியுறுத்துவதாகும்,” என்று ஆராய்ச்சி அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு கொற்கை பெற்றிருந்த சிறப்பை நன்கு அறிவிக்கும் சான்றுகள் மிகுதியாக இல்லை. பாண்டிய நாடு கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரைப் பாண்டியர் ஆட்சியில் இருந்தது; பின்னர் ஏறத்தாழ முந்நாறு வருடகாலம் சோழராட்சியில் இருந்தது. அக்காலத்தில் பாண்டியநாடு இராசராசப் பாண்டிநாடு எனவும், கொற்கை சோழேந்திரசிம்ம சதுர்வேதிமங்கலம் எனவும் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன. அக்காலத்திற்குள், ஆட்சி மாறுபட்டாலும் முன்னர்க் கூறப் பெற்ற இயற்கைக் கேடுகளாலும் கொற்கை தன் பொலிவை இழந்துவிட்டது. கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் வந்த பாண்டியர் காலத்தில்,

கொற்கையின் சிறப்பைக் காயல் துறைமுகம் பெற்று விட்டது.

காட்டுவெல் ஆராய்ச்சி

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் கீழ்க்கரையில் ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகள் தங்கிக் கிறித்தவ சமயத்தொண்டு செய்தவரும் “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்ற இணையற்ற நூலை எழுதி அழியாப் புகழ் பெற்றவருமான காட்டுவெல் ஐயர் சென்ற நூற்றாண்டில் இக் கொற்கையைப் பார்வையிட்டார்; ஆங்காங்குச் சில இடங்களைத் தோண்டி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தினார்; கொற்கையில் சங்குத் தொழிற்சாலை ஒன்று இருந்தமைக்குரிய அறிகுறிகளைக் கண்டார்; அங்குப் பலவகை நாணயங்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன. அப்பெரியார் வேலைப்பாடமைந்த பெரிய தாழிகள் பலவற்றைக் கண்டார்; அங்குள்ள ‘அக்கசாலை’ என்னும் சிற்றூரைப் பார்வையிட்டு, அவ்விடத்தில் பண்டைப் பாண்டியர் நாணயங்களைச் செய்து தந்தனர் என்ற கருத்தை வெளியிட்டார்.

“நெல்லை மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதிகளில் பழைய நாணயங்கள் மிகப் பலவாகக் கிடைக்கின்றன. வேறு இடங்களில் கிடைக்காத சதுர நாணயங்கள் இங்கு மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. அவையனைத்தும் கொற்கைப் பாண்டியருடையனவே எனபதில் ஐயம் இல்லை.

“கொற்கையிற் கிடைத்த செப்பு நாணயங்கள் சிலவற்றில் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் (கி. பி. 1012—1044) உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. நாணயத்தின் ஒரு புறத்தில் அவனது நின்ற தோற்றமும் மற்றொரு புறத்தில் அவனது இருந்த கோலமும்

பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய நாணயங்கள் சோழநாட்டின் வட எல்லை முதல் குமரிமுனை வரையுள்ள தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. இதனால், சோழர் கொற்கை உள்ளிட்ட பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றியாண்டனர் என்பது தெளிவாகிறதன்றோ?" என்று கால்டுவெல் பாதிர்யார் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத் தகும்.

வளம் நிறைந்த பெரு நகரம்

சிறந்த முறையில் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து கடல் வாணிகம் நடைபெற நிலைக்களமாக இருந்த கொற்கை, சோழர்து கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்று அயல்நாட்டு வணிகர் தங்கியிருக்கத்தக்க மாடமாளிகைகளைக் கொண்ட தெருக்களையும், நம் நாட்டு வணிகர் வாழத்தக்க வளமிகுந்த தெருக்களையும், பலதுறைத் தொழிலாளர்கள் வாழத்தக்க தெருக்களையும், பல தொழிற்சாலைகளையும், வணிக இடங்களையும், கப்பல்களில் வைக்கத்தக்க பண்டசாலைகளையும், இறக்குமதியாகும் பொருள்களை வைக்கத்தக்க பண்டசாலைகளையும், பெரிய கடைத்தெருக்களையும், கோவில்களையும் பிறவற்றையும் தன்னகத்தே பெற்றிருந்தது என்பது கூறாதே அமையுமன்றோ? அஃது அரசன் வாழ்ந்த இடமாகவும் இலங்கியது என்று சிலப்பதிகாரம் முதலிய தொன்னூல்கள் செப்புவதால், அரண்மனையையும் பெற்றுப் பொலிவுடன் விளக்கமுற்றிருந்தது என்று கருதுதல் பொருத்தமேயன்றோ? சுருங்கக் கூறின், சுமேரியர் நாகரிகத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்கிய பாபிலோன் நகரம் போலப் பாண்டியரது நாகரிக வளத்திற்கு உயிர்நாடியாகக் கொற்கைப் பெருநகரம் விளங்கியது என்று சொல்வது ஏற்புடையது.

கொற்கை தனது பெருந்துறை முத்துக்களாலும் கடல் வாணிகத்தாலும் பாண்டியர்க்குப் பெருஞ் செல்வம் அளித்து வந்த காரணத்தாற்றான், பாண்டியனைக் “கொற்கைக் கோமான்,” என்றும், “கொற்கையாளி” என்றும் புலவர்களும் குடிமக்களும் உளமகிழ்ந்து பெருமிதத்தோடு பாராட்டலாயினர்.

இன்றைய கொற்கை

இன்றைய கொற்கை மிகச் சிறிய சிற்றூராக இருக்கின்றது. இச் சிற்றூருக்கும் அக்கசாலை என்னும் இடத்திற்கும் இடையே ஏரி போன்ற பரந்த இடம் அமைந்திருக்கிறது. இப்பரந்த இடத்தின் நடுவில் சிறு கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. அது வெற்றிவேல் அம்மன் கோவில் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. அங்குப் பழைய காலத்தின் கண்ணகியின் உருவச்சிலை இருந்ததாகவும், அஃது எவ்வாறோ மறைந்து போனதாகவும், அவ்விடத்தில் இப்பொழுது தூர்க்கையின் சிலை வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் எங்களுக்குப் பல இடங்களைக் காட்டிவந்த பெரியவர் ஒருவர் கூறினார்.

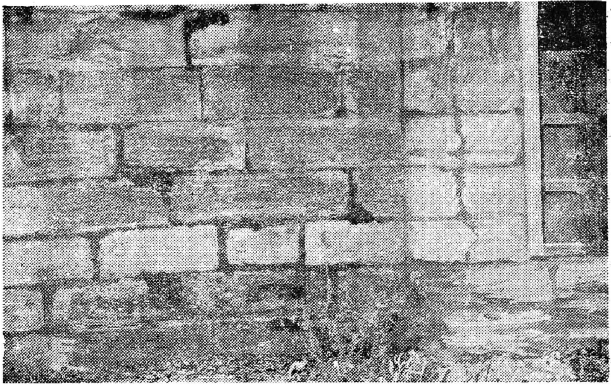
கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டதற்குப் பதிலாகக் கண்ணகி சீற்றம் பொங்கி மதுரையை அழித்தாள் அல்லவா? அப்பத்தினித் தெய்வத்தின் உள்ளத்தைக் குளிர்விக்க அப்பொழுது கொற்கையை ஆண்ட வெற்றிவேற் செழியன் ஆயிரம் பொற்கொல்லரைப் பலியிட்டான் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்துகிறது. அந்த வெற்றிவேற் செழியன், தான் ஆண்ட கொற்கையில் கண்ணகியம்மனுக்குக் கோவில் எடுப்பித்திருத்தல் இயல்பே. அவன் அவ்வம்மனை வழிபட்டிருத்தலும் பொருத்தமே யாகும். வெற்றிவேற்

செழியனால் வழிபடப்பட்ட அம்மன், 'வெற்றிவேல் அம்மன்' எனப் பெயர் பெற்றதில் வியப்பில்லையன்றோ?

இப்பொழுது கோவிலில் உள்ள அம்மனுக்குச் 'செழுகை நங்கை' என்பது பெயர் என்று ஊரார் உரைக்கின்றனர். 'செழிய நங்கை' (செழியன்-பாண்டியன்) என்ற பெயரே இவ்வாறு 'செழுகை நங்கை' என மாறி வழக்குப் பெற்றிருக்கலாம். செழியனால் பூசிக்கப்பெற்ற நங்கை செழிய நங்கை எனப் பெயர் பெற்றாள் போலும்! இக்கோவிலுக்கு அருகில் சில இடங்களில் பழைய உறைகிணறுகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. நாங்கள் அவற்றுள் ஒன்றன் நீரைப் பருகினோம். அது குடிநீராகவே இருக்கின்றது. ஏரி போன்ற அவ்வகன்ற இடமெங்கும் பண்டைக் கால மட்பாண்டச் சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன. இவையும், உறைகிணறுகளும், கோவிலும் அங்கு இருத்தலை நோக்க, அப்பரந்த இடம் முழுமையும் பண்டைக் காலத்தில் கொற்கை நகரின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கருத இடந்தருகிறது. அப்பரந்துள்ள பகுதி பிற்காலத்தில் பள்ளமாகி நீர் நிற்கும் இடமாக மாறி இருத்தல் வேண்டும்.

வெற்றிவேலம்மன் கோவிலுக்கு நேர் மேற்கில் பழுதுபட்ட சிவன் கோவில் ஒன்று வாழைத் தோட்டத்துக்கிடையில் இருக்கிறது. இதனில் இப்பொழுது சிவலிங்கம் இல்லை; பிள்ளையார் திருவுருவம் இருக்கின்றது. கோவிலின் கருவறை மட்டுமே எஞ்சி நிற்கின்றது. இதன் சுவர்களில் பல கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒரு பகுதியைப் படத்திற் பாருங்கள். இக்கோவில் 'அக்கசாலை ஈசுவரமுடையார் கோவில்' என்று கல்வெட்டுக்கள்

குறிக்கின்றன. அக்கசாலை என்பது முன் சொல்லப் பட்ட ஏரி போன்ற பரந்த வெளிக்கு அப்பால் உள்ள சிற்றூராகும். பண்டைக் காலத்தில் அக்கசாலை என்பது, இச்சிவன் கோவில் உள்ள பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்ததென்று கருத இக்கோவிற்கல்வெட்டு இடந்தருகிறது. அக்கசாலையில் இன்னும் நிலத்தைத் தோண்டும் பொழுது பல நாணயங்கள்

கொற்கைச் சிவன்கோவில்

கிடைக்கின்றன என்றும், அங்குப் பல காலமாக வாழ்ந்து வந்தவருட் பெரும்பாலார் பொற்கொல்லரே என்றும், அவர்கள் இப்பொழுது பிழைப்பைக் கருதிப் பல ஊர்கட்கும் சென்றுவிட்டனர் என்றும் ஊரார் உரைக்கின்றனர்.

முன் சொல்லப்பெற்ற கோவில் கல்வெட்டுக்களில் கொற்கை 'மதுரோதய நல்லூர்' என்று

குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரான மதுரையின் சிறப்புக்குச் செல்வம் கொழித்த கொற்கை பெருங் காரண்மாக இருந்தமை கருதியே கொற்கைக்கு 'மதுரோதய நல்லூர்' எனப் பிற்கால மன்னர்கள் பெயரிட்டனர் போலும்!

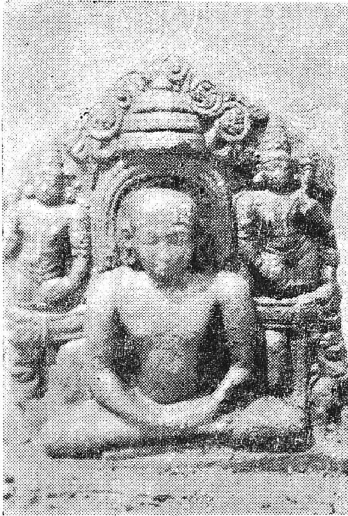
கொற்கைச் சிற்றாரிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் ஒன்றேகால் அடிச் சதுரச் செங்கற்கள் கிடைக்கின்றன. நிலத்தைத் தோண்டும் பொழுது ஐந்தடி ஆழத்தில் களிமண்ணும், பத்தடி ஆழத்தில் சங்குகளும் நிரம்பக் கிடைக்கின்றன; பதினைந்து அடி ஆழத்தில் தோண்டும் பொழுது ஒருவகைச் சேறு கிடைக்கின்றது. இங்கு உப்பங்கழி இருந்தது என்பதற்கும் கடல் அருகில் இருந்தது என்பதற்கும் இவை உரிய அறிகுறிகள் என்று ஊர் முதியவர் உரைத்தனர்.

கொற்கையம்பதியில் பல நூற்றாண்டுகளாகப் புகழ் பெற்றது என்று ஊரார் உரைக்கும் வன்னிமரம் ஒன்று இருக்கின்றது. அது நேரே நிமிர்ந்து இராமல் தரையை ஒட்டியபடி பத்தடி சென்று, மேலே நிமிர்ந்துள்ளது.

அதன் அடிப்பாகத்தில் பெரிய பொந்து அமைந்திருக்கிறது. அதற்கு எதிரில் சாலை நடுவே சமண தீர்த்தங்கரர் சிலையொன்று மண்ணுள் பாதியளவு புதையுண்டு இருக்கின்றது. மற்றொரு தீர்த்தங்கரர் சிலை ஊரையடுத்த தோட்டம் ஒன்றில் காணப்படுகிறது. இவை இங்கு இருத்தலை நோக்க, இவ்வூரில் பண்டைக் காலத்தில் சமண சமயத்தவரும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

கொற்கையைப் பற்றிப் பல குறிப்புகளைச் சேர்த்து வைத்துள்ளவரும் கொற்கைக்கு வரும்

ஆராய்ச்சியாளர்க்கு உறுதுணையாக இருப்பவருமாகிய சிவராமப்பிள்ளை என்னும் முதியவரிடம் ஒரு செப்பேட்டு நகல் இருக்கின்றது. “ஸ்ரீவரகுணமகாராயர்க்கு யாண்டு 13” என்பது காணப்படும். அப்பட்டயத்தில் ‘பழங்காசு ஆயிரத்து நானூறு,’ ‘பொன் எட்டு.’ ‘அரண்மனைக்கு மரக்கலராயர். ஆயிரம் பொன்னும், உப்பு லாபத்தில் நூறு பொன்னுக்கு

கொற்கை:சமணர் சிலை

இருபத்தைந்து பொன்னும் செலுத்தக் கடவர்’..... ஒரு பொன் எடையும் அதற்கு மேற்பட்ட ஆணி முத்தும் வலம்புரிச் சங்கும் அகப்பட்டால் அவைகளை மரக்கலராயர் அரண்மனைக்குச் செலுத்தி விடவும்..’ என்னும் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன.

மரக்கலராயர் என்பதின் திரிபே மரைக்காயர் என்பது

இவற்றை நோக்க, அக்காலத்தில், 'பழங்காசு' என்றொரு பழைய நாணயம் வழக்கில் இருந்தது, 'பொன்' என்பது ஒரு நாணயத்தின் பெயர், கடல் வாணிகத்துக்காகப் பல மரக்கலங்களை வைத்திருந்தவர் 'மரக்கலராயர்' எனப்பெயர் பெற்றார், உப்பு உண்டாக்கும் தொழிலும், உப்புவாணிகமும் கொற்கைக் கருகில் நடைபெற்றிருக்கலாம், 'பொன்' என்னும் பெயர் நிறுத்தல் அளவைப் பெயராகவும் இருந்தது, 'ஆணிமுத்து' என்பது முத்துக்களில் சிறந்தது, சங்குகளில் வலம்புரிச் சங்கு உயர்ந்தது, இவை இரண்டும் அக்காலத்தில் கொற்கைப் பெருந்துறையில் கிடைத்து வந்தன என்னும் விவரங்களைத் தெளிவாக அறியலாம்.

கொற்கையில் இன்று வாழும் முதியவர்கள் கொற்கை வளநாடு பற்றிக் கீழ்க்காணப் பெறும் பழம்பாடல்* ஒன்றைப் பாடுகின்றனர்.

ஆலமரம் அரசமரம் ஆனதிந்த நாடு
அதன்பிறகு புன்னைமரம் ஆனதிந்த நாடு
நாலாமயுகம் தன்னில்வன்னி மரமான நாடு
நாற்றிசையும் சீர்த்திபெற்று நலமிகுந்த நாடு

அக்கரையும் மதிபுனையும் சொக்கலிங்க ஈசன்
அழகுமுடி கொண்டஐயன் அருள்புரியும் வண்மை
திக்களைத்தும் புகழ்நின்ற ஜெகதேவி செழுகிநங்கை
சென்னிவெற்றி வேல்தாய் முக்கியமாய் அருள்புரியும்
கோட்டைவாழ் ஐயன் முகனையுடன் சிறந்திருக்கும்
நாவலடி மெய்யர்

* கொற்கை ஈசுவரமூர்த்தியா பிள்ளை என்ற முதியவர் எங்கள் முன்னிலையில் இப்பாடலைப் பாடிக்காட்ட, தென்காசி வித்துவான் குற்றலம் என்பர் இதனை எழுதினார்.

தக்கார்புகழ் முக்காணி வடக்குவாழ் செல்வி
மனமகிழ்ந்து அரசுசெய்யும் பொற்கைவள நாடு
சீரான தென்மதுரைத் தேசமது செழிக்கத்
திருவளரும் பொற்கையென்று தினம்புகழ்ப் பெற்றோம்
காராளர் வம்சமிது நகரமிது செழிக்கக்
கணையோகன் அரசுசெய்யும் பொற்கைவள நாடு.”

காயல்

உலகப் புகழ்பெற்ற கொற்கைத் துறைமுகம்
கடற்றுறைப் பட்டினமாகப் பயன்படத் தவறிய
தற்குப்பின்பு. ஏறத்தாழக்கி. பி. 12 அல்லது 13-ஆம்
நூற்றாண்டில் காயல் பாண்டியநாட்டுத் துறைமுக
நகரமாகச் சிறப்புப்பெறலாயிற்று. இது பண்டைக்
காலத்தில் கடற்கரையில் அமைந்திருந்தது. நாளடை
வில் கடல் பின்தங்கிச் சென்ற காரணத்தால், இப்
போது கடற்கரைக்கு இரண்டுகல் தொலைவில் உள்
நாட்டில் பாழடைந்த சிற்றூராகக் காட்சியளிக்கிறது.

கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வளநகரைப்
பார்வையிட்ட வெளிஸிய வணிகரான மார்க்கோபோலோ
காயலைப்பற்றியும் மன்னார் குடாவில் முத்துக் குளித்
தலைப்பற்றியும் பாண்டியன் செல்வத்தைப்பற்றியும்
கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“காயல் பாண்டிநாட்டின் சிறந்த துறைமுகப்
பட்டினம். இங்கு அரேபியா, ஏடன் முதலிய பல
நாட்டுக் கப்பல்கள் பலவகைப் பொருள்களையும்
குதிரைகளையும் இறக்குமதி செய்கின்றன. பிற நாடு
கட்குப் பொருள்களைக் கொண்டுசெல்லும் அயல்

*சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பெற்றுள்ள பொற்கைப் பாண்டியன்
இங்கு ஆண்டான் என்றும். அதனால் ‘பொற்கை’ என்பது இவ்வூரின்
பெயராயிற்று என்றும் ஊரார் உரைக்கின்றனர். ஆயின், சங்க நூல்
களில் இவ்வூர் ‘கொற்கை’ என்றே பேசப்படுகின்றது.

நாட்டுக் கப்பல்களும் காயல் துறைமுகத்தில் தங்கிப் போகின்றன. காயலிலிருந்து ஏற்றுமதியாகும் பொருள்களுள் குறிப்பிடத்தக்கது முத்து. ஏப்ரல் திங்கள் முழுவதும், மே திங்களில் முதற் பாதியுமாக ஏறத்தாழ ஒன்றரைத் திங்கள் கடலில் முத்தெடுக்கப் படுகிறது.

“முத்துக் குளிப்பவர் சிறிய படகுகள் பலவற்றுடன் ஒரு பெரிய கப்பலிற் செல்கின்றனர்; ஏறத்தாழ (மன்றார்) வளைகுடாவில் அறுபது கல் தொலைவு செல்கின்றனர்; பெரிய கப்பலிலிருந்து சிறியபடகுகளை இறக்கி, அவற்றில் தாமும் ஏறிக்கொள்கின்றனர்; பின்பு கடலில் குதித்துக் கடலடியை அடைகின்றனர்; தங்கள் இடுப்பைச் சுற்றிலும் கட்டியுள்ள வலைப் பைகளில் முத்துச் சிப்பிகளைச் சேர்க்கின்றனர்; மூச்சுத் திணறும்போது வெளியே வந்துவிடுகின்றனர்; மீண்டும் கடலடிக்குச் சென்று சிப்பிகளைச் சேர்க்கின்றனர்; இவ்வாறு ஒரு நாளில் பலமுறை கடலடிக்குச் சென்று சிப்பிகளை எடுக்கின்றனர்.

“இங்ஙனம் எடுக்கப்படுகின்ற சிப்பிகளிலிருந்து கிடைக்கும் முத்துக்கள் பல நாடுகட்கு அனுப்பப்படுகின்றன. முத்து எடுக்கும் தொழிலால் பாண்டியன் பெறுகின்ற வருவானம் மிகுதியாகும். விலை மதிப்பு மிகுந்த முத்துக்களை அரசனே வாங்கிக்கொள்கிறான். அரசனிடம் விலையுயர்ந்த முத்துக்களும் பிறவகை மணிகளும் மிகப் பலவாக இருக்கின்றன. அவன் தன் கழுத்தைச் சுற்றிலும் நவரத்தின மாலை அணிந்திருக்கிறான்; விலை மதிக்கமுடியாத முத்துக்களையும் மணிகளையும் பட்டுக் கயிற்றால் கோத்துத் தொங்க விட்டிருக்கிறான்; நாள்தோறும் அம்மணிகளை உருட்டிப் பூசை செய்கிறான். அம்மணிமாலை பாண்டியர் பரம்பரைக்கே உரியது. மன்னன் முத்துக்கள்

நெருக்கமாகப் பதிக்கப்பெற்ற மூன்று வளையங்களைக் கைகளில் அணிந்திருக்கிறான். அவனுடைய காலணிகளும் விலை மதிக்க முடியாதவை. சுருங்கக் கூறின், அரசன் அணிந்துள்ள நகைகளின்மதிப்பும் வள மிகுந்த ஒரு நகரத்தின் மதிப்பும் ஏறத்தாழச் சமமாகும் என்று கூறலாம்.

“ஆண்டுதோறும் பாண்டிய நாட்டில் இறக்கு மதியாகும் குதிரைகள் மிகப்பல. இவற்றை வாங்கப் பாண்டியர் ஆண்டுதோறும் செலவிடும் தொகை மிகுதியாகும். இந்நாட்டு மக்களுக்குக் குதிரை வளர்ப்பில் பழக்கமில்லை. அதனால் ஆண்டுதோறும் பல குதிரைகள் இறக்கின்றன; சில பயன்படாமற் போகின்றன. எனவே, ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிய குதிரைகள் பெரும் பொருள் கொடுத்து வாங்கப்படுகின்றன.”

மார்க்கோபோலோவின் சமகாலத்தவரான பார சீக வரலாற்று ஆசிரியர் வாசப் (Wassaf) என்பவரும் காயலைப்பற்றிப் பல செய்திகள் வெளியிட்டுள்ளார். இந்தியா, சீனம் ஆகியவற்றின் பொருள்கள் அனைத்தும் இங்கு வந்தன என்றும், மேலைநாட்டு ஆடம்பரப் பொருள்கள் அனைத்தும் இத்துறைமுகப் பட்டினத்தின் வழியாகவே அடிக்கடி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மார்க்கோபோலோ, வாசப் இவர்தம் குறிப்புக்களிலிருந்து, காயல் துறைமுகத்தில் நடைபெற்று வந்த கடல் வாணிகச் சிறப்பையும் பாண்டியன் செல்வ வளத்தையும் நன்கு அறியலாம். இவர்கள் கூற்று உண்மை என்பதைக் காயல் நகரிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் கிடைக்கும் பழம் புதை பொருள்களால் அறியலாம். அரேபியா, சீனம்

முதலிய நாடுகளுக்குரிய பலநிறமும் மதிப்பும் வாய்ந்த உடைந்த பாண்டங்கள் அங்குக் கிடைத்துள்ளன.

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மாலிக்-காபூர் இந்நகரத்தைக் கொள்ளையிட்டு, பத்து லட்சம் பவுன் மதிப்புள்ள பொருள்களைக் கொண்டு சென்றார் என்பது கூறப்படுகிறது; இந்நகரம் இருந்த இடத்திற்கு அடியில் ஏராளமான புதை பொருள்கள் இன்னும் கிடைக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் நம்புகின்றனர்.

வாஸ்கோடகாமா 1498-இல் இங்கு வந்தபோது காயல் நகரில் முத்தெடுக்கும் தொழில் ஒரு முஸ்லிம் அரசன் பார்வையில் நடைபெற்றது. 1514-இல் போர்த்துகீசியராகிய பார்போசா இந்நகர் வந்த காலே முத்தெடுக்கும் உரிமை உயிலன் என்னும் மன்னனிடம் இருந்தது. 1542-இல் சேனியர் மகான் இக்கடற் கரையைப் பார்வையிட்டபோது, முத்தெடுக்கும் உரிமை போர்த்துகீசியர் கையில் இருந்தது. 1658-இல் டச்சுக்காரர் போர்த்துகீசியரைக் காயல் பகுதியில் இருந்து துரத்திவிட்டனர்; புன்னைக் காயலில் பல தொழிற்சாலைகளை அமைத்து வாணிகம் செய்தனர். டச்சுக்காரர் புன்னைக்காயலைச் சிறப்பிடமாகக் கொண்டதை நோக்க, உலகப் புகழ்பெற்ற காயல் அவர்கள் காலத்தில் பொலிவிழந்துவிட்டது என்பதை அறியலாம்.

சேனியர் மகான் 1543-இல் இங்கு ரோமன் கத்தோலிக்கர் கோவில் ஒன்றைக் கட்டினார். டச்சுக்காரர் இங்கு ஒரு பிராடெஸ்டென்ட்டுக் கோயிலைக் கட்டினார். அலாவுத்தின்கில்ஜியின் படைத் தலைவர் ஒருவரது உடல் இங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது; அவ்விடத்தில் மசூதி ஒன்று கட்டப்பட்டது. ஆப்

பிரிக்க விக்கிரகம் வைத்து வழிபடப் பெற்ற காப்பிரிச்சாமி கோவில் ஒன்றும் கட்டப்பட்டிருந்தது.

காஸ்டிவெல் ஐயர் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காயல் நகரம் சென்று பார்வையிட்டார். அவர் அங்குப் பல நாணயங்களை விலைகொடுத்து வாங்கினார். அவை அனைத்தும் காயல் நகரின் வயற்புறங்களிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றவை. பாண்டியர், சோழர், நாயக்க மன்னர் நாணயங்கள் அங்குக் கிடைத்தன. அவற்றுள் இராசராச சோழன் காலத்துச் சோழ நாணயங்கள் சிலவாகும். பாண்டியர் நாணயங்கள் பலவற்றில் சுந்தர பாண்டியன் பெயரும், சிலவற்றில் குலசேகர பாண்டியன், வீர பாண்டியன் முதலியோர் பெயர்களும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. சிலவற்றில் பெயர்களே இல்லை.

இந்த நாணயங்களைக் காயலில் வாழும் மக்கள் 'பொடிக்காசு' என்று கூறுகின்றனர். இவை மட்டுமின்றி, அரேபியர் முதலிய அயல் நாட்டாருடைய பொன், வெள்ளி நாணயங்களும் அங்குக் கிடைத்தனவாம். மதுரை நாணயங்களுக்கும் காயலில் கிடைத்த பாண்டியர் நாணயங்களுக்கும் வேறுபாடு சிறிதளவு காணப்படுகிறது. எனவே, காயலில் கிடைத்த பாண்டியர் நாணயங்கள் காயல் நகரிலேயே செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது கால்டுவெல் ஐயரது கருத்தாகும்.

காயல் நகரும் அதன் அயல் இடங்களும் மிகுதியான புதை பொருள்களை உடையனவாகும். புதைந்தொழிந்த கட்டடங்களும் கிணறுகளும் நாணயங்களும் பலப்பல. மணலுக்கடியில் கட்டடச் சுவர்களை நாம் இன்றும் காணலாம். இங்ஙனம் பண்டைக் காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கி அழிந்த காயல், இப்பொழுது 'பழைய காயல்' என வழங்கப்படுதல் இயற்கைதானே.

8. பொருரைக்கரை நாகரிகம்

கல்வி

சங்க காலப் பாண்டியனான ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கல்வி பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளான் :

“ஒரு தாய் பல பிள்ளைகளைப் பெறுகிறாள். அவள் அப்பிள்ளைகளுள் கற்றவனையே பெரிதும் விரும்புவாள். ஒரு குடும்பத்தில் பலர் இருக்கலாம். அப்பலருள் மூத்தவனை அழையாமல், அவருள் படித்தவனையே அரசனும் அழைத்து யோசனை கேட்பான். சமுதாயத்தில் தகுதியால் உயர்ந்தவரும் தாழ்ந்தவரும் உண்டு. தாழ்ந்தவருள் ஒருவன் கற்றவனாயிருப்பின், அவன் தாழ்ந்தவன் என்று உயர்ந்தவர் கருதார்; அவனை மதித்து யோசனைகளைக் கேட்பார். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் எப்பாடு பட்டாயினும் கல்வியைக் கற்றல் வேண்டும்.”

நாடாண்ட மன்னனே இங்ஙனம் கல்வியின் தேவையை வற்புறுத்தினான் எனின், அக் காலக் கல்விநிலை எங்ஙனம் இருந்திருத்தல் வேண்டும்! அக் காலத்தில் அரசர், வணிகர், வேளாளர், கொல்லர் முதலிய பல தொழில் செய்தவர் அனைவரும் கல்வி கற்றனர். அரச மா தேவியர், சிற்றரசர், மகளிர், குறத்தி, குயத்தி முதலிய பலதுறை மகளிரும் நற்றமிழை நலமுறக் கற்றுக் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். இவர்தம் பாடல்கள் புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களில் காணப்படுகின்றன. மதுரையை ஆண்ட பூதப் பாண்டியன் மனைவியும், பறம்பு மலை நாட்டை ஆண்ட பாரி மகளிரும், ஒக்கூரில் வாழ்ந்த மாசாத்தியாரும், கொற்கையைச்

சூழ்ந்த மாறோக்கம் என்ற நாட்டைச் சேர்ந்த (மாறோக்கத்து) நப்பசலையாரும், பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்பாற் புலவராவர். இவர்தம் பாடல்கள் சொற்செறிவும், பொருட் செறிவும் மிகுந்தவை; பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்பட்டு வருபவை.

இங்ஙனம் அக்காலச் சமுதாயத்தில் இருந்த ஆடவரும் பெண்டிரும் வேறுபாடின்றிக் கல்விகற்கப் பல பள்ளிகள் பாண்டிய நாட்டில் இருந்தன என்று கூறுதல் மிககையாகாது, பாண்டியர் இயல்-இசை-நாடகம் என்ற முத்தமிழையும் வளர்க்க மதுரையில் சங்கம் வைத்தனர்; புலவரைக் கூட்டினர்; இயற்றமிழை வளர்த்த புலவர்களையும், இசைத் தமிழை வளர்த்த பாணர்களையும், நாடகத் தமிழை வளர்த்த கூத்தரையும் சிறப்பித்தனர். சங்க காலத்திற்குப் பின்பு தமிழரசர் ஆட்சியின்மையால் பல்லவ நாட்டில் தமிழ் நன்கு வளரவில்லை: பாண்டிய நாட்டிலும் சங்கம் இல்லை. சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலம் சமய வளர்ச்சி மிகுந்த காலம்; சமயப் போராட்டங்கள் நடந்த காலம். எனவே, இக்காலத்தில் பொதுக் கல்வியை விடச் சமயக் கல்வி சிறந்திருந்தது.

சோழ நாட்டில் காரைக்கால் அம்மையார் சமயப் பாடல்களைப் பாடினார் போலவே, பாண்டிய நாட்டில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் வாழ்ந்த ஆண்டாள் அம்மையார் சமயப் பாடல்களைப் பாடி அழியாப் புகழ் பெற்றனர். இவ்வாறே நம்மாழ்வார், மதுரகவி யாழ்வார் என்ற வைணவப் புலவர் பெருமக்கள் பல அருட்பாடல்களைப் பாடினர். வட மொழிக் கடலையும், தென் மொழிக் கடலையும் டிலை கண்டுணர்ந்து தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட சேனாவரையர்

கொற்கையை அடுத்த ஆற்றாரைச் சேர்ந்தவர், இவர் காலம் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் காலத்தில் கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு 'மாறோக்க நாடு'* எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நாட்டிற்குத் தலைநகர் 'மாறோக்கம்' என்பது. "புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார் இக்காலத்துப் 'பெண் மகன்' என்று வழங்குவர்" என்று சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்தில் எழுதியுள்ளார்.

திருக்குருகை எனப் பெயர் பெற்ற ஆழ்வார் திருநகரியில் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவரே திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்பவர். இவர் மாறன் அலங்காரம், மாறன் அகப்பொருள் முதலிய நூல்களைச் செய்து புகழ் பெற்றவர். மாறனலங்காரத்திற்கு உரை எழுதிய காரிரத்தினக் கவிராயர், அவர் புத்திரரான திருமேனிக் கவிராயர் ஆகிய இருவரும் தென்திருப்பேரையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

பூவைகுண்டம் என்ற திருப்பதியில் பிறந்து மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய பல நூல்களைப் பாடியவர் குமரகுருபர அடிகள். இவர் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். திருநெல்வேலியில் சிந்து பூந்துறையில் உள்ள சைவ மடத்தில் இருந்தவர் வெள்ளி அம்பலவாணத் தம்பிரான் என்பவர், இவரும் 17-ஆம் நூற்றாண்டினர். இவர் ஞானபரண விளக்கம் முதலிய சமய நூல்களை எழுதியவர். 17-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆழ்வார் திருநகரியில் சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் என்பவர் பிரயோக விவேகம் என்ற இலக்கண நூலைச் செய்து புகழ் பெற்றார்; திருநெல்வேலி ஈசான மடத்தில் இருந்த ஈசான தேசிகர் என்ற சாமிநாத

* இது 'மாறோக நாடு' என்றும் வழங்கும்.

முனிவர் இலக்கணக் கொத்து, திருச்செந்திற் கலம்பகம் முதலிய நூல்களைச் செய்தார்.

திருநெல்வேலியை அடுத்துள்ள ரெட்டியார் பட்டியில் வைணவராய்ப் பிறந்து வளர்ந்து புலமை பெற்ற பின்பு கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவி இரட்சணிய யாத்திரிகம் முதலிய செய்யுள் நூல்களை இயற்றியவர் கிருஷ்ண பிள்ளை என்பவர். இவர் காட்டு வெல் ஐயர், போப்பையர் காலத்தவர்; சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்.

தொழிலும் வாணிகமும்

பொருளைக்கரை ஊர்களில் இன்று பலவகைத் தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றுள் நெசவுத் தொழில் குறிப்பிடத் தக்கது. நூல் நூற்கும் தொழில் சங்ககால முதல் பெண்களிடமே இருந்து வருகிறது. நூல் நூற்றல் குடிசைத் தொழில்களுள் சிறந்ததாகவும் இருக்கின்றது. நூற்பு ஆலைகளிலும் பெண்கள் வேலை செய்கின்றனர். அம்பா சமுத்திரம், கல்விடைக் குறிச்சி, வீரவ நல்லூர், சேர்மா தேவி, சயதுங்க நல்லூர் முதலிய ஊர்களிலும் சுற்றுப்புறச் சிற்றூர்களிலும் நெசவுத் தொழில் நடைபெறுகின்றது. செங்குந்தர், சாலியர், பட்டு நூல்காரர், முஸ்லிம்கள், ஈழுவர் முதலியோர் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவ்விடங்களில் நெய்யப்பெறும் உயர்தர ஆடைகளும் பிறவும் மலையாள நாட்டிற்கும் பிற இடங்கட்கும் அனுப்பப் பெறுகின்றன; நெசவுத் தொழிலில், நூல் நூற்பவர், சாயத் தொழிலாளர், நெய்ப்பவர் எனப் பலதிறத் தொழிலாளர் பிழைக்கின்றனர்.

பாய் செய்யும் தொழில் பத்தமடை முதலிய இடங்களில் நடைபெறுகின்றது. குளத்து ஓரங்களிலும்

வாய்க்கால் ஓரங்களிலும் கோரை கிடைக்கின்றது. இதனை ஏலத்தில் எடுத்துவந்து, பதப்படுத்திப் பல நிறங்களை ஊட்டிப் பலவகைப் பாய்கள் செய்யப்படுகின்றன. இப்பாய்கள் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பேட்டைக்கு அனுப்பப் பெறுகின்றன. அங்குள்ள வணிகர் இவற்றை உள்ளாட்டுப் பல பகுதிகட்கும் அனுப்புகின்றனர் ; பர்மா, மலேயா முதலிய நாடுகட்கும் ஏற்றுமதி செய்கின்றனர். பத்தமடையில் செய்யப்படும் பாய்கள் உலகப்புழம் பெற்றவை. இவை முஸ்லிம்களால் செய்யப்படுகின்றன. மிக மென்மையும் வழவழப்பும் உடைய இப்பாய்களின் விலை மிகுதியாகும்.

பனைமரத் தொழிலில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். மக்கள் பனை ஓலைகளைப் பதப்படுத்திப் பாய்கள் செய்கின்றனர் ; தடுக்குகள் முடைகின்றனர் ; சிறியனவும் பெரியனவுமாகப் பலவகைக் கூடைகளைச் செய்கின்றனர் ; ஓலைகளுக்கு வண்ணங்களை ஊட்டிப் பலநிறக் கூடைகளையும் தயாரிக்கின்றனர் ; ஓலைகளைக் கொண்டு பலவகை விளையாட்டுப் பொருள்களையும் செய்கின்றனர் ; பனையோலைகள் வீட்டுக் கூரையாகவும் அமைகின்றன ; பனை நாரைக் கொண்டு கயிறு பின்னப்படுகிறது. பனை நூங்கும் பதனீரும் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. பனங்கிழங்கு உணவாகப் பயன் படுகிறது. பனஞ்சாறு கொண்டு வெல்லம், கற்கண்டு தயாரிக்கப்படுகின்றன.

மெழுகு வளையல்கள் ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவைச் சேர்ந்த மாறமங்கலத்தில் உள்ள கவரை நாயக்கரால் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இவர்கள் பம்பாய் வளையல்களை வரவழைத்து வாணிகம் செய்கின்றனர்

திருநெல்வேலி, நரசிங்கநல்லூர், சயதுங்கநல்லூர், கொற்கையை அடுத்துள்ள ஏரல் என்னும் ஊர்களில் வெண்கலப் பாத்திரங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இவை வெளி நாடுகட்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பேரூரிலும் பொற்கொல்லர், இரும்புக் கொல்லர், தச்சர், மட்பாண்டத் தொழிலாளர் முதலியோர் தத்தம் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

தோலைப் பதம் செய்து பலவகைச் செருப்புகள் செய்யப்படுகின்றன. திருநெல்வேலிச் செருப்புக்கள் பெயர் பெற்றவை. பதனிடப்பட்ட தோல் பல இடங்கட்கும் அனுப்பப் பெறுகிறது.

பொருளையாறு கடலொடு கலக்கும் இடத்தைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களில் மீன் பிடிக்கும் தொழில் நடைபெறுகிறது. மீன்களைக் காயவைத்துப் பதப்படுத்தி உள் நாட்டுப் பகுதிகட்கு அனுப்புவதில் பரதவர் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கின்றனர். மீன் உணக்கல் ஈழ நாட்டிற்கும் அனுப்பப் பெறுகிறது.

முத்தெடுக்கும் தொழில் பல நூற்றாண்டுகளாகக் கொற்கையை அடுத்த கடற்பகுதிக்கே உரியதாக இருந்தது. பின் நூற்றாண்டுகளில் தூத்துக்குடி* இத்தொழிலில் சிறந்து விளங்கியது; மூர் ஜாதியினர், போர்த்துகீசியர், டச்சுக்காரர் என்போர் முத்தெடுக்கும் தொழிலை முதன்மையாகக் கருதினர். இன்றும் தூத்துக்குடிப் பரதவர் அத்தொழிலில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றனர்.

கொற்கை, காயல் என்ற துறைமுகங்களை அடுத்த பகுதிகளில் பண்டைக் காலத்தில் உப்பளங்கள் இருந்தன. இப்பொழுதும் சிறிதளவு இருந்து வருகின்

* இதன் பழைய பெயர் தூத்துக்குடி என்பது.

றன. ஆயின் தூத்துக்குடியிற்றான் உப்பு தயாரிக்கும் தொழில் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

திருமால் கையில் சங்கு இருப்பதாக நூல்கள் கூறுகின்றன. “சங்கறுப்பது எங்கள் குலம், சங்கரனார்க்கு ஏது குலம்” என்று நக்கீரர் சொன்னதாக ஒரு பாடல் உண்டு. மார்கழி மாதம் நாள்தோறும் வைகறையில் தாதன் சங்கை ஊதிக்கொண்டுவருவது இன்றும் வழக்கமாக இருக்கின்றது. கோவில் விழாக்களில் சங்கு ஊதுவது உண்டு. மகாபாரதப் போரில் கண்ணன் சங்குதினான் என்பது வரலாறு. இவ்விவரங்களை நோக்க, சங்கு பல நூற்றாண்டுகளாகவே மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பது தெரிகிறது. சங்குகளில் மிகவுயர்ந்தது வலம்புரிச் சங்கு.

ஒரு வகைக் கடற் பூச்சியின் மேற்கூடே சங்கு என்பது. இப்பூச்சிகள் கடலடியில் இருக்குமாம். முத்துச் சிப்பிகளைப் பொறுக்கிச் சேர்ப்பதுபோலவே ஆட்கள் கடலடிக்குச் சென்று இவற்றைச் சேர்க்க வேண்டும். ஆண்டுதோறும் அக்டோபர்த் திங்கள் முதல் மேத் திங்கள் வரையில் கடலிலிருந்து சங்குகள் எடுக்கப்படும்.

இத்தொழில் முத்தெடுக்கும் தொழிலைப் போலவே பண்டைக் காலத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கொற்கையிலும் காயலிலும் சங்குத் தொழிற்சாலை இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. பழந்தமிழ்ப் பெண்கள் சங்கவளையல்களை அணிந்து வந்தனர் என்று நூல்கள் நுவல்கின்றன. கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களாலும் இந்து நிலையங்கள் சீர் கெட்டமையாலும்

இத்தொழில் பாண்டிய நாட்டில் வளர்ச்சியடைய வில்லை.

தமிழகத்து மாடுகளின் நெற்றியில் சங்கு மாலைகளைக் காணலாம். சங்குகளைக் கொண்டு வளையல், மோதிரம் முதலிய பல பொருள்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் பொருளை நாட்டில் செய்யப்பெற்ற இத்தொழில் இன்று வங்கத்தில் நடைபெறுகிறது. இங்கிருந்து சங்குகள் அங்கு அனுப்பப்பெறுகின்றன. சிட்டகாங்கில் இத்தொழில் முன்னேறியுள்ளது. வங்கம், அஸ்ஸாம், திபேத் நாட்டுப் பெண்கள் சங்க வளையல்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். வேலைப்பாடும் பளபளப்பும் கொண்ட சங்க வளையல்களை வங்க மாதர் விரும்புகின்றனர்; உறுதியுள்ள வேலைப்பாடு அற்ற-வளையல்களைத் திபேத் முதலிய நாட்டு மாதர் விரும்பி வாங்குகின்றனர்.

தூத்துக்குடி, இராமேசுவரம், இலங்கை என்னும் இடங்களிலிருந்து சங்குகள் வங்கத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இவற்றுள் தூத்துக்குடியை அடுத்துள்ள கடலில் கிடைப்பவையே சிறந்தவை என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தூத்துக்குடியிலிருந்து ஆண்டுதோறும் அனுப்பப்பெறும் சங்குகள் ஏறத்தாழ மூன்று லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ளவை.

பொருளை நாட்டில் செய்யப்படுகின்ற பொருள்களுள் நாட்டுத் தேவைக்கு மேற்பட்டவை இலங்கை, மலேயா முதலிய நாடுகட்கு அனுப்பப்படுகின்றன. ஆடுமாடுகள், நல்லெண்ணெய், வெங்காயம் மிளகாய், பனையோலைப் பாய்கள், நார், பனைவெல்லம், பனங்கற்கண்டு, லுங்கி ஆடைகள் முதலியன இலங்கைக்கு ஏற்றுமதியாகின்றன; சில சமயங்களில் அரிசியும் அனுப்பப்பெறுகிறது. கோரைப் பாய்கள்,

மிளகாய், பதப்படுத்தப்பட்ட தோல், லுங்கி ஆடைகள் முதலியன சிங்கப்பூர்க்கு ஏற்றுமதியாகின்றன.

பம்பாய் முதலிய இடங்களிலிருந்து உலர்ந்த தானியங்களும், மலையாள நாட்டிலிருந்து தேங்காய், தேங்காய் நெய், மிளகு, இஞ்சி, பாக்கு, தேக்கு, கயிறுகள், பாய்கள் முதலியன வருவிக்கப்படுகின்றன. திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பேட்டை என்னும் இடம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கு வாணிகத் துறையில் உயிர்நாடி போன்றது. பம்பாய் முதலிய பல இடங்களிலிருந்து வரும் பொருள்கள் இங்கிருந்துதான் மாவட்டத்திலுள்ள பல இடங்கட்கும் பிரிவினையாகின்றன; நாட்டுப் பொருள்களும் இங்கிருந்தே வெளி இடங்களுக்கு அனுப்பப்பெறுகின்றன.

சமய நிலை

சமயத் துறையிலும் பொருளை நாடு சிறந்து விளங்கியது. பொருளைக் கரையில் உள்ள சீவலப் பேரியில் பௌத்தரது குகை காணப்படுவதால், பொருளைக் கரையில் பௌத்த சமயம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே பரவியிருந்தது என்பதை அறியலாம். கொற்கை முதலிய இடங்களில் சமண தீர்த்தங்கரர் சிலைகள் காணப்படுதலை நோக்க, பௌத்த சமயத்தைப் போலவே சமண சமயமும் பரவியிருந்தது என்பது பெறப்படும்.

குற்றாலம், திருநெல்வேலி என்னும் இரண்டு சைவப்பதிகளும் சைவ சமயக் குரவரால் பாடப் பெற்றன. ஆழ்வார் திருநகரி, தென்திருப்பேரை முதலிய வைணவத் திருப்பதிகளும் ஆழ்வார்களால் சிறப்பிக்கப்பெற்றன. ஆழ்வார்களுள் தலைமணியாக

விளங்கும் நம்மாழ்வார் பொருரை நாட்டவரே. அவர் பாடிய திருவாய்மொழி இறவாத புகழுடையது. அதற்குப் பேரறிஞர் பலர் விரிவுரை எழுதினாரெனின், அதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணரலாமன்றோ? நம்மாழ்வாரின் சீடரான மதுரகவி ஆழ்வாரும் பொருரை நாட்டவரே. அவர் பாடிய பாடல்கள் பல. இப் பெருமக்களால் பொருரை நாட்டில் வைணவம் சிறந்து விளங்கியது.

அரேபியர் கூட்டுறவாலும் முஸ்லிம் ஆட்சியாலும் பொருரை நாட்டில் இசுலாம் பரவியது. பொருரைக்கரை ஊர்களில் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர். மேனாட்டார் தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்து வந்தமையாலும் பாதிரிமார்களின் இடைவிடாத உழைப்பாலும் ஊக்கத்தாலும் பொருரை நாட்டு ஊர்களில் கிறிஸ்தவ சமயம் நன்கு பரவியது. அச்சமயம் பரவப்பரவக் கல்வியும் பரவியது.

கலைகள்

திருநெல்வேலியில் உள்ள நெல்லையப்பர் திருக்கோவில் பொருரை நாட்டுக் கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். கோவிற் கோபுரங்களில் உள்ள சிற்பங்களும் கற்சிலைகளும் மண்டபத் தூண்களில் உள்ள சிற்பங்களும் இந்நாட்டுச் சிற்பக் கலைத் திறனை நன்கு விளக்க வல்லவை. கிருஷ்ணாபுரத்துச் சிற்பங்கள் நம் முன்னோரது சிற்பத்தீதிறனை உலகறியச் செய்வனவாகும். நெல்லையப்பர் கோவிலிலும் காந்திமதியம்மன் கோவிலிலும் உள்ள முன்வளைவுகளில் இருக்கும் மரவேலைப்பாடு மிக வியந்து பாராட்டற்குரியது. பல கோவில்களின் மேற்கூரைகளில் உள்ள ஓவியங்களும் சிற்றூறு பாயும் குற்றூலத்தில் உள்ள சித்திர சபையும் பொருரை நாட்டு

ஓவியக் கலைக்குப் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டுகளாகும். ஒவ்வொரு கோவிலிலும் உள்ள நடனச் சிற்பங்கள் நம்நாட்டு நடனக் கலைக்கு ஏற்ற சான்றாகும். சைவ, வைணவக் கோவில்களில் இசையரசிகள் இருந்து இசைக் கலையை வளர்த்தனர் என்பதைப் பல கல்வெட்டுச் செய்திகள் உணர்த்துகின்றன. இன்றும் திருக்கோவில்களில் அருட் பாடலைப் பாடும் இசைவாணர் இருந்து வருகின்றனர். பொருரை நாட்டில் இப்பொழுது தமிழிசை வளர்பிறை போல வளர்ந்து வருவது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

அமைதியுள்ள வாழ்க்கை

பொருரை நாட்டில் சைவர், வைணவர், முஸ்லிம்கள், கிறித்தவர் என்னும் பல சமயத்தினரும் ஊர்தோறும் வாழ்கின்றனர். பெரும்பாலான ஊர்களில் இச் சமயத்தார் கோவில்களும் இருக்கின்றன. சமயத்தால் வேறுபட்டிருப்பினும், இவரனைவரும் தமிழரே; இவர்தம் தாய் மொழி தமிழே; ஆதலின் இவர்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்து, சமயப் பூசல்களுக்கு இடந்தராது, மனவொற்றுமையோடு எல்லாத்துறைகளிலும் கலந்து உறவாடுகின்றனர். இதனால் சமுதாயத்தில் அமைதி நிலவுகின்றது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும்.

